HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ŞI DUBLA ENIGMĂ

PARTEA ÎNTÂI

Având în vedere faptul că această carte a fost concepută ca o ficţiune românească, precizez că orice asemănare cu situaţii, persoane sau nume reale trebuie să fie considerată ca întâmplătoare.

Capitolul I

PRIMUL COLET

— Alo! Vă rog, cu căpitanul Apostolescu...

— Să trăiţi, eu sunt.

— Lasă totul baltă şi[1] vino imediat la mine... – spuse şeful Direcţiei judiciare, colonelul Alexandrescu, lăsând receptorul să cadă în furcă.

Două-trei minute mai târziu, Apostolescu bătu la uşa şefului său şi intră. Acesta începu să vorbească cu laconismul şi precizia care-l caracterizau: — Acum câteva minute am primit un telefon de la şeful Gării de Nord, care mă anunţa că, într-o sală de aşteptare, a fost descoperit un colet în care se află un corp omenesc depesat. Coletul este

1

depus la biroul de colete găsite sau aşa ceva... Ia-ţi oamenii de care ai nevoie şi du-te la gară... Să mă ţii la curent... adăugă el, în timp ce Apostolescu închidea uşa în spatele său.

***

— Îmbracă-te! spuse Apostolescu unui bărbat tânăr care stătea la biroul opus celui spre care se îndreptă el pentru a ridica receptorul telefonului.

— Alo...! Alo! Spuneţi-i lui Vartanian să vină cu maşina în faţă... Nu, imediat! Cobor acum...

— Ce-i, şefu' arde? zise Simionescu ridicându-se de la birou şi apucându-şi haina de tercot care era aşezată pe spătarul scaunului.

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, se îndreptă spre uşă şi ieşi lăsând-o deschisă.

Locotenentul Simionescu mai ezită un moment, apoi dând cu nemulţumire din umerii săi laţi cât un dulap, mormăi supărat: „Hm, ce chestie! Vin la birou cu un sfert de oră mai devreme, special, pentru a putea bea o cafea în linişte, şi... gata, arde!" Apoi, aducându-şi aminte că Apostolescu a ieşit, se decide să-şi pună în mişcare picioarele, şi din câţiva paşi îşi ajunse şeful, care începuse să coboare treptele scării de beton.

Văzând că până la etajul întâi nu i se acordă nicio atenţie, zise supărat: — Şi cu cafeaua, pe care am cerut-o de la bufet, ce se întâmplă?

— În cazul cel mai bun o s-o bem rece, deşi mă îndoiesc că vom mai avea timp de ea... – se hotărî să-i răspundă Apostolescu, când ajunseră la parter.

Apoi, în timp ce păşeau spre Dacia de serviciu, adăugă, lovindu-l uşor cu degetul arătător peste tocul pistolului care-i atârna la subsuoara stângă.

— Vezi, poate te hotărăşti să-ţi îmbraci haina... Sau, dacă ai de gând s-o faci pe cowboy-ul, fă-ţi barem rost şi de un cal...

— E cald, şefu' – mormăi îmbufnat Simionescu, în timp ce-şi îmbrăca haina printr-o mişcare scurtă a umerilor.

— Dă-i drumul cu toată viteza la Gara de Nord – ceru Apostolescu şoferului, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a maşinii, alături de Simionescu.

— Ei bravo, şefu'! Ni s-a aprobat – în sfârşit – plecarea în concediu şi o faci pe misteriosul...

— Ascultă, Dane – îl întrerupse Apostolescu ai văzut vreodată un om căsăpit?

— Nu. Numai pe unul căruia îi scurtase picioarele un tren. În rest, împuşcaţi, înjunghiaţi...

— Atunci, mai stăpâneşte-ţi curiozitatea câteva minute...

— Pentru ce peron opresc, domnule căpitan? interveni Vartunian, şoferul, un băiat subţirel, bruneţel nevoie mare şi cu ochii vioi.

— Opreşte la clasa întâi.

Vartunian mai acţionă o dată sirena, pentru a zori un şofer care pilota cu maşina prin faţa treptelor gării, şi opri scurt la locul indicat.

— Stai aici până la noi ordine! mai spuse Apostolescu, trântind portiera maşinii şi începând să urce scările, câte trei trepte odată.

— Ştii unde-i biroul obiectelor găsite, Dane?

— Da, lângă bagajele de mână... De altfel, „marca e depusă" – zise acesta arătând un subofiţer de poliţie feroviară postat în faţa unei uşi.

După ce-şi flutură legitimaţia pe sub nasul cerberului, pătrunseră într-o încăpere cu pereţii acoperiţi cu rafturi, în care erau expuse cele mai diferite obiecte, de la serviete şi umbrele la putini de brânză şi landouri pentru copii.

Când se auzi deschizându-se uşa, patru bărbaţi, care stăteau în picioare în jurul unei mese, neobişnuit de mari, se întoarseră către noii veniţi. În încăpere erau un ofiţer şi un plutonier de poliţie, şeful de gară, după chipiul său roşu, şi un impiegat.

— Suntem de la brigada omucideri – a zis Apostolescu prezentându-se atât pe el cât şi pe însoţitorul său. Ce s-a întâmplat?

— Domnule căpitan, vă raportez că am fost sesizat de şeful de gară despre găsirea acestui monstruos pachet... – zise locotenentul major, arătând un colet care stătea în faţa lor, pe masă.

Apostolescu îşi aruncă privirea spre masă şi văzu un pachet, de fapt mai mult o boccea, cu un diametru de aproximativ 50 de centimetri, învelit într-o pătură gălbuie, în jurul căreia era înfăşurat un ziar. Pătura, care fusese cusută îngrijit, cu o sfoară de cânepă, era desfăcută, la cusătură, pe o lungime de vreo 20 de centimetri. Când se apropie de masă, zări prin deschizătura practicată în pătură, câteva coaste, dintr-un torace omenesc. Nu mai exista niciun dubiu asupra originii oaselor din colet. Dacă Apostolescu mai sperase să vadă un schelet vechi, pentru studii anatomice, abandonat de studenţii la medicină pentru a se distra pe socoteala poliţiei, trebuia să-şi mărturisească că s-a înşelat de departe. Rămăşiţele din colet aparţineau unui om care cu cel mult 24 de ore mai înainte era încă în viaţă.

Tocmai se pregătea să întrebe în ce împrejurări a ajuns coletul pe masă, când uşa se deschise şi intră un bărbat cu o servietă mare în mână. Era de statură mijlocie, rotofei şi în vârstă de aproximativ 55 de ani. Se grăbi să dea bună-ziua celor prezenţi. Apoi, văzându-l pe Apostolescu, se duse spre el şi-i strânse mâna.

— Da’ ce s-a întâmplat, căpitane? întrebă noul venit, medicul legist Gheorghe Capolide.

Fără să-i răspundă, Apostolescu îi indică pachetul care se afla pe masă.

Medicul Capolide se apropie uşor de colet, parcă măsurându-şi paşii şi, după ce privi câteva secunde, ca hipnotizat, oasele ce se vedeau, se decise să pună pe masă servieta pe care o ţinea în mână. Apoi o deschise şi începu să caute ceva înăuntru.

Obiectul scos din trusă fu un bisturiu. Când i-l arătă detectivului, şi acesta îşi înclină aprobator capul, lăsă

servieta pe podea şi, revenind la colet, începu să taie sfoara de cânepă.

Curând pătura căzu, ca o cortină, în jurul conţinutului pe care-l ascundea. Sub pătură, urma o învelitoare de hârtie albă.

După ce şi acest ultim accesoriu al ambalajului fu înlăturat, apăru un trunchi omenesc, ciopârţit, cu oasele aproape complet dezgolite de carne. În coşul pieptului se aflau introduse oasele femur, iar capul, mâinile şi partea inferioară a picioarelor lipseau.

După ce termină cu examinarea resturilor omeneşti din colet, Capolide îşi ridică privirea spre Apostolescu şi-i zise:
— De aproape trei decenii numai cu de-astea mă ocup, dar atâta monstruozitate, mărturisesc, n-am văzut niciodată! Nu mi-aş fi putut imagina că este posibilă atâta bestialitate.

— Ce poţi să-mi spui?... întrebă Apostolescu cu un glas nefiresc. Faţa lui colţuroasă şi de obicei bronzată, era albă ca hârtia.

— Deocamdată, nimic! răspunse Capolide, ridicând neputincios din umeri.

— Barem vârsta sau sexul – insistă Apostolescu.

— Până nu-l examinez la institut mi-e imposibil să-ţi dau vreo precizare.

— Bine. Acum e ora nouă. Când am primele indicii?

— Sper ca în două ore să-ţi pot spune ceva, deşi, dacă nu găsim celelalte părţi ale corpului, şi mai ales organele interne, nu trebuie să-ţi pui prea multe speranţe în precizările mele!...

Capitolul II

ÎNCEPEREA INVESTIGAŢIILOR

— În ce împrejurări s-a descoperit coletul? întrebă Apostolescu după ce ajunse în biroul şefului de gară.

— Un hamal a remarcat că pachetul n-are stăpân şi a cerut unui portar să-l ducă la biroul obiectelor găsite. Aici, au început să-l desfacă pentru a afla cine-i păgubaşul. Când au văzut conţinutul, portarul a dat fuga la mine şi m-a anunţat. Am făcut şi eu acelaşi lucru, anunţându-vă pe dumneavoastră... Apoi m-am dus şi eu să văd despre ce-i vorba. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Bine, vă rog să-i chemaţi pe cei care au găsit coletul.

— Dă-mi o ţigară, Dane – ceru Apostolescu, după ce şeful gării părăsi încăperea.

— Scârboasă treabă, şefule – comentă Simionescu, întinzându-i pachetul de Snagov.

Apostolescu luă ţigara, o aprinse şi trase câteva fumuri din ea, apoi, privindu-şi colaboratorul, zise dezgustat: — Am văzut multe porcării în meseria mea, dar ceva atât de odios, încă n-am întâlnit...

— O fi vreun dement, şefu'...

— Indiferent de faptul că şi-a comis fapta în mod conştient sau nu, reprezintă un pericol pentru societate şi nu-mi voi găsi liniştea până ce nu voi pune mâna pe el...

Uşa se deschise şi intră şeful de gară însoţit de doi bărbaţi.

Apostolescu îi măsură cu privirea pe însoţitorii omului cu chipiu roşu şi se decise: — Dumneata eşti hamalul care a găsit coletul? întrebă el pe cel care avea pe piept o cocardă metalică indicând cifra 305.

După ce primi confirmarea hamalului, se adresă celuilalt: — Te rog să aştepţi afară până ce termin de discutat cu colegul dumitale.

— Dacă credeţi că vă puteţi dispensa de serviciile mele, am să plec şi eu. De altfel, nu mai am nimic de adăugat la ce v-am spus – zise şeful de gară.

— De acord. Vedeţi-vă de treburi. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, o să vă căutăm.

— Ia loc şi spune-mi cum te numeşti? îl invită Apostolescu pe martor. Apoi, văzând cum îşi învârteşte emoţionat cascheta în mână, îl întrebă dacă fumează. Primind un răspuns afirmativ, îi făcu semn lui Simionescu să-l servească cu o ţigară şi i-o aprinse el.

În timp ce trăgea cu aviditate primul fum din ţigară, Apostolescu îl privi pe sub gene. Era un bărbat voinic, în vârstă de aproximativ 40 de ani, cu ochii limpezi şi inteligenţi.

— Ei, ia spune-mi, lucrezi de mult aici, la gară? îl întrebă el, când consideră că s-a mai liniştit puţin.

— De cinşpe’ ani, domnule ofiţer.

— Cum te numeşti?

— Vasile Stratulat.

— Bravo. Ia povesteşte-mi acum cum ai găsit coletul acela învelit în pătură? Dar vezi, încearcă să-ţi aminteşti toate amănuntele.

— Da’ e simplu! Trecând prin sala de clasa a doua, am văzut rezemat de o bară, sub balustrada de la casa de abonamente, coletul acela învelit într-un ziar şi am întrebat pe călătorii care erau acolo, cui aparţine. Dacă am văzut că nu-mi răspunde nimeni, l-am chemat pe portarul Ioniţă Gheorghe şi i-am spus să-l ducă la obiecte găsite. Asta-i tot!

— Nu prea-i tot. Te rog să-mi spui cum ţi-a atras atenţia coletul acela şi nu altul, doar gara e plină cu pachete?

— Păi, să vedeţi, eu l-am mai zărit o dată pe la şapte şi jumătate, când duceam geamantanul unui călător... Ştiţi, la ora şapte jumătate e lume multă la casa de bilete, pentru că pleacă o cursă spre Ploieşti şi, zărindu-l lângă balustradă, m-am întrebat cine o fi deşteptu’ care l-a pus acolo, în mijlocu’ drumului. Când am trecut înapoi, la ora opt, şi l-am zărit din nou tot acolo, mi-am zis că l-o fi uitat cineva şi i-am spus lui Ioniţă să-l ducă la obiecte pierdute.

— Ai mai trecut prin sala clasei a doua şi înainte de ora şapte şi jumătate?

— Nu.

— Deci la şapte şi jumătate era acolo. Eşti sigur?

— Sunt foarte sigur, domnule ofiţer.

— Ce au răspuns călătorii când i-ai întrebat al cui e pachetul?

— S-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri. Toţi spuneau că pachetul era acolo când au venit ei.

— Bine, îţi mulţumesc, poţi pleca. Roagă-l pe colegul dumitale să intre – ceru Apostolescu, când martorul puse mâna pe clanţa uşii.

Urmă o scurtă bătaie în uşă şi portarul îşi făcu apariţia în birou.

Era un bărbat de aproximativ 55 de ani, cu o figură comună.

— Ia loc, te rog, şi spune-mi ce ştii despre pachetul pe care l-ai dus la biroul de obiecte găsite.

— Mă aflam la intrarea din Calea Griviţei, unde controlam biletele de peron, când a venit la mine hamalul Stratulat şi mi-a spus că, în sala de la a doua, a uitat cineva un pachet. L-am însoţit până în sală şi, după ce mi l-a arătat, l-am luat şi am plecat cu el la biroul de obiecte găsite. Acolo, impiegatul a început să-l desfacă pentru a-şi da seama, după conţinut, cine poate fi păgubaşul. Eram numai noi doi în birou şi când am văzut ce-i înăuntru, mai întâi am crezut că e carne tăiată clandestin. Apoi, când am văzut coastele, am înlemnit de frică şi am alergat la domnu' şef şi i-am spus ce-am găsit...

— Spui că ai fost de serviciu la intrarea din Calea Griviţei, nu-ţi aminteşti, ai văzut pe cineva intrând cu pachetul găsit?

— Nu. De altfel, trece atâta lume pe acolo şi toţi cu pachete...

— Ştii cumva cine face curăţenie în sala unde s-a găsit pachetul?

— Stan Ion, un coleg de-al meu, dar e învoit astăzi.

— Şi cine i-a ţinut locul?

— Eu.

— La ce oră ai făcut curăţenie, acolo, în sala de clasa a doua?

— Conform programului, la ora şapte dimineaţa.

— Pachetul era acolo când ai făcut curăţenie?

— Nu, dacă ar fi fost acolo, nu se putea să nu-l văd.

— Bine, îţi mulţumesc, poţi pleca. Sau, nu, mai bine caută-l pe şeful de gară şi spune-i că-l rog să vină aici.

— Ce dracu' o fi fost în capul asasinului de-a lăsat pachetul într-un loc atât de aglomerat? Nu pare prea isteţ dacă a riscat să se lase văzut de cineva – zise Simionescu, când rămaseră singuri.

— Din contră, nu-i deloc prost! A ales locul cel mai potrivit pentru a scăpa de un pachet. Acolo unde toată lumea circulă cu colete, putea fi sigur că nu-l va remarca nimeni.

— Crezi că va mai abandona şi restul corpului?

— Sunt sigur! Gestul lui a urmărit o logică elementară. Acum, la sfârşit de mai, temperatura se ridică până la 35 de grade, şi, în aceste condiţiuni, nu putea păstra cadavrul în casă mai mult de 24 de ore, fără să atragă atenţia vecinilor prin mirosul cărnii intrate în descompunere... Apropo, aşteaptă un moment – se întrerupse Apostolescu şi ridică receptorul care se afla pe biroul şefului de gară.

— Alo, dispeceratul? Brigada omucideri. Un apel general pentru descoperirea unui pachet abandonat, care conţine resturile unui cadavru mutilat. Orice descoperire de acest gen să fie comunicată de urgenţă la brigadă.

— Dar cine-l obligă să aibă vecini? Poate locuieşte undeva la marginea Bucureştiului, singur în curte! reluă Simionescu, după ce Apostolescu închise telefonul.

— Ipoteza e greşită! Dacă presupunerea ta ar fi corectă, n-am fi văzut resturile omeneşti găsite. Era mai simplu şi mai puţin riscant să-şi îngroape victima în curte. Sau, – continuă gânditor Apostolescu – să-l ducă cu o maşină, la o

oarecare distanţă de casa lui, şi să-l arunce aiurea. Transportul l-ar fi făcut noaptea şi riscul era aproape nul.

— Nu-i aşa! După cum a hăcuit cadavrul, apare evident faptul că asasinul e un psihopat! În aceste condiţii, de ce n-am admite că, în megalomania lui, s-a hotărât să-şi dovedească „geniala-i superioritate”?

— Dă-mi o ţigară, Dane. Trase câteva fumuri, şi, după ce şi-o aprinse zise: Nu-i exclus să avem de-a face, aşa cum spui tu, cu un schizofrenic. Totuşi, eu rămân la părerea mea. Asasinul nu-i un sadic! Oare pentru un dement nu ţi se pare curios faptul că n-a cruţat nicio parte a resturilor cadavrului, care ar fi putut duce la identificarea victimei? A „lucrat“ atât de bine încât chiar Capolide, care prin specificul muncii sale a văzut mii de cadavre mutilate, n-a fost în stare să ne indice nici măcar sexul victimei...

Se întrerupse când se deschise uşa pe jumătate, pentru a lăsa să se strecoare înăuntru umerii şi capul negricios ale lui Vartunian.

— Domnule căpitan, veniţi repede la maşină. Vă caută centrala.

Când trecură pragul uşii, le ieşi în faţă şeful gării.

— M-aţi căutat, domnule căpitan?

— Da, am o rugăminte la dumneavoastră. Vă rog să-i adunaţi pe toţi subalternii dumneavoastră şi să încercaţi să aflaţi dacă există cineva care ne poate da unele amănunte cu privire la persoana care a adus coletul găsit. Acelaşi apel vă rog să-l faceţi şi către călători, prin difuzoarele gării. Ţinând seama de faptul că la ora abandonării pachetului, circulă o mulţime de curse cu navetiştii – care, cunoscându-se între ei, ar fi putut remarca un străin –, cred că ar fi bine să faceţi apelul amintit, între orele şapte şi opt dimineaţa, mai multe zile la rând. Dacă aflaţi ceva, vă rog să-mi daţi un telefon la aceste numere – zise Apostolescu, lăsându-i cartea sa de vizită.

Capitolul III

AL DOILEA COLET

Apostolescu se îndreptă spre maşină, deschizând portiera din faţă, opusă şoferului, şi, stând cu picioarele pe treptele scării de beton, îşi băgă capul înăuntru. După ce manevră un buton, aduse lângă gură microfonul radiotelefonului.

— Alo... Alo, staţia?... sunt căpitanul Apostolescu... Aveţi vreun mesaj pentru mine?

— Da, domnu' colonel Alexandrescu a ordonat să vă duceţi imediat la podul Şerban Vodă, unde s-a găsit ceva care v-ar putea interesa.

— Primit mesajul, plecăm spre locul indicat – zise Apostolescu, punând microfonul la locul lui. Apoi, urcându-se lângă şofer îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe bancheta din spate.

— Ai auzit destinaţia, Varturian? Dă-i drumul cât poţi de repede.

După o cursă de câteva minute, în acompaniamentul sirenei, Dacia opri pe podul Şerban Vodă, unde un grup de curioşi, sprijiniţi de balustrada podului, priveau cu insistenţă spre apa murdară a Dâmboviţei, care se scurgea alene spre aval.

Când coborâră din maşină şi se apropiară de balustradele laterale ale râului, văzură jos, lângă picioarele podului, un subofiţer de poliţie care se uita spre un pachet agăţat în perdeaua de zăbrele lăsată peste arcada podului.

După ce mai întâi privi cu atenţie pachetul, care fiind împins de curentul Dâmboviţei, se blocase, pe mijlocul râului, în grila metalică care închidea accesul sub pod, îi recunoscu ambalajul. Era învelit într-o pătură similară cu cea în care fusese împachetat şi coletul găsit în Gara de Nord. Apostolescu avu certitudinea că au apărut şi celelalte resturi ale victimei şi începu să coboare spre picioarele podului.

— Cum l-ai descoperit? întrebă Apostolescu, după ce ajunse lângă subofiţer şi-şi declină calitatea.

— M-a anunţat un cetăţean despre existenţa acestei boccele şi cum mi s-a ordonat să fiu atent la pachetele care n-au stăpân, am anunţat secţia mea. Mai mult nu ştiu – spuse el ridicând din umeri.

— Trebuie să-l scoatem de acolo.

Câteva minute mai târziu, subofiţerul reuşi să pescuiască pachetul şi să-l ducă pe mal.

— Acum ce facem cu el? întrebă subofiţerul care-l pescuise.

— Îl ducem la morgă – zise Apostolescu, arătând spre clădirea Institutului Medico-legal, care se zărea la vreo sută de metri de ei.

Traversară podul – printre curioşii care-i priveau ducând un pachet, cu un diametru de aproximativ 30 centimetri, din care şiroia apa murdară şi urât mirositoare a Dâmboviţei. Puţin mai târziu, Apostolescu şi Simionescu îl priveau pe doctorul Capolide desfăcând pachetul, pus pe o masă de ciment.

După ce fu tăiată pătura, pe masa de disecţie apărură, înfăşurate într-o hârtie albă, la fel cu cea care se afla şi în primul colet, ţesuturile cărnoase ce fuseseră îndepărtate de pe toracele descoperit cu câteva ore mai înainte în sala de aşteptare a gării.

— Odios! exclamă enervat Capolide, trântind pe masă bisturiul cu care desfăcuse pachetul, şi întorcându-se spre cei doi detectivi care, livizi, făceau eforturi pentru a-şi înlătura repulsia şi senzaţia de vomă.

— Să mergem! mai spuse Capolide, părăsind grăbit sala de disecţie.

Cei doi detectivi îl urmară tăcuţi. Când trecuseră prin curticica ce ducea la biroul medicului, deşi afară era o căldură toridă, Apostolescu avu impresia că respiră cel mai curat şi proaspăt aer de munte. Îşi umplu de câteva ori plămânii, cu aviditate, şi încercă să schiţeze un zâmbet de

încurajare pentru colaboratorul său, dar acesta, scârbit şi îngrozit de ce văzuse mai înainte, nu păru să-l remarce.

Faţa lui Simionescu, de obicei zâmbitoare, era palidă şi încruntată, iar ochii săi albaştri, de obicei şireţi şi ironici, ilustrau, prin felul nesigur în care priveau în jurul lui, cât era de răvăşit.

— Luaţi loc, îi invită Capolide, după ce, intrând în biroul său, scoase o sticlă şi trei păhărele pe care le umplu repede.

— Beţi câte un coniac, băieţi! O să vă simţiţi mai bine – zise el, grăbindu-se să şi-l golească pe al lui dintr-o dată.

Ceilalţi doi îi urmară exemplul. Apostolescu simţi cum arsura alcoolului îi linişteşte stomacul, şi un val de căldură binefăcătoare i se ridică până în obraji.

— Cum te simţi, Dane? întrebă îngrijorat Apostolescu.

— Cred că dacă mai stăteam un minut acolo... leşinam.

— N-ai de ce te scuza, băiete – interveni Capolide. Eu numai cu treburi din astea mă ocup, dar ce-am văzut astăzi, depăşeşte orice imaginaţie... Cred că cel puţin trei ore a chinuit cadavrul până l-a adus în starea în care l-aţi văzut.

— E o fiară dementă, dezlănţuită! exclamă indignat Simionescu.

— Desigur, e o fiară, dar nu dementă, ci conştientă... Dementul distruge la întâmplare, asasinul „nostru” a făcut-o metodic... Atât de metodic, încât cred că e un specialist, poate chiar un medic. Nu te văd bine, căpitane – se adresă Capolide lui Apostolescu. Ai tot atâtea şanse să identifici victima, câte ai să deosebeşti un pumn de nisip de altul luat de pe aceeaşi plajă.

— Sunt de acord, doctore. Asasinul şi-a hăcuit victima, în primul rând, pentru a împiedica identificarea ei. Ceea ce mă intrigă însă, sunt spusele dumitale cu privire la faptul că „ucigaşul ar fi un specialist, poate chiar un medic”. Pe ce-ţi bazezi afirmaţia? Pe faptul că a ştiut să distrugă acele părţi ale corpului care permit individualizarea, respectiv, identificarea victimei?

— Nu numai asta, căpitane. Felul în care au fost extrase inima, ficatul şi pulmonii indică o mână de medic. Nimic smuls, totul secţionat, exact acolo unde aş fi tăiat şi eu.

— Doctore, poţi să ne spui ceva în legătură cu cauzele decesului?

— Întrucât lipsesc organele interne, aproape nimic.

— Sexul?

— Feminin.

— Vârsta?

— Aproximativ 35 de ani.

— Ora decesului?

— Cred că azi noapte, în jurul orei zece.

— Doctore, mai există ceva care ţi-a atras atenţia?

— Exceptând nişte fire de păr alb şi negru, nimic!

— Când primesc un raport complet?

— Când îmi vei da capul şi celelalte organe esenţiale.

— Dacă ar depinde de mine, ţi le-aş da imediat. Aşa însă, suntem condiţionaţi de furnizorul nostru, ucigaşul. Fii, te rog, amabil şi dă-ne corpurile delicte găsite în colete.

— Rămâneţi aici câteva minute, până le adun şi pe cele de la pachetul al doilea. Până atunci, mai serviţi-vă cu un coniac.

— Mulţumim, dar ajunge! Acum trebuie să avem capul mai limpede ca oricând. Mai dă-mi o ţigară, Dane. Astăzi am uitat să-mi cumpăr ţigări.

— Nu-i nimic şefu'. Serveşte-te cu încredere, că începând de mâine cred că, cel puţin o chenzină, am să „uit" şi eu să-mi iau ţigări.

— Sunt sigur că ai fi în stare s-o faci... – încercă el să glumească.

— Şefu', cum dracu' ne descurcăm?

— Te referi la cadavrul ciopârţit? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decât să răspundem la patru întrebări şi cazul e rezolvat: 1. Cine e victima? 2. Care-i mobilul? 3. Unde s-a comis omuciderea? 4. Cine-i criminalul? Crezi că am scăpat ceva? întrebă maliţios Apostolescu.

— Da, să-mi dai mandatul de arestare completat cu numele şi adresa asasinului – replică pe acelaşi ton Simionescu.

— Hm, ai prins glas?

— De ce, l-am pierdut vreodată?

— Acum vreo jumătate de oră, când am fost de faţă la desfacerea celui de-al doilea colet, păreai cam indispus.

— Aoleu! Şefu', nu-mi mai aminti de ce-am văzut că-mi iau concediu medical! zise Simionescu, punându-şi în mod semnificativ mâna pe abdomen.

— Uite, astea sunt toate piesele pe care le-am putut aduna – zise Capolide, după ce intră în birou şi-i întinse un pachet mărişor băgat într-un sac din masă plastică.

— Doctore, dacă mai scoţi ceva interesant, anunţă-mă imediat. La revedere!

Capitolul IV

PRIMELE MĂSURI DE IDENTIFICARE

— Dane zise Apostolescu, după ce intrară în biroul lor – mai întâi, dă-i un telefon căpitanului Maier şi pofteşte-l aici.

— S-a făcut, vine imediat – zise Simionescu, închizând telefonul.

— Bine! Acum, dă-mi şi mie aparatul.

Formă un număr cu trei cifre: — Alo, Dispeceratul?... Căpitanul Apostolescu la telefon, am de dat două circulare... Notaţi, vă rog... Către toate posturile de poliţie: O femeie a fost ucisă şi secţionată în mai multe părţi. Până în prezent s-au găsit două colete conţinând părţi din cadavru, în diferite puncte ale capitalei. Se presupune că asasinul va mai abandona cel puţin încă unul. Vă rugăm cercetaţi pachetele care sunt fără stăpân, precum şi toate persoanele suspectate că ar avea asupra lor un pachet ce ar putea conţine capul unui om“. Terminat, trec la mesajul al doilea: „Către toate posturile de poliţie: S-a descoperit un cadavru dezmembrat. Întrucât după resturile găsite nu se poate face identificarea victimei, vă rugăm să cercetaţi şi să ne informaţi asupra tuturor femeilor care v-au fost semnalate ca dispărute de la domiciliu în ultimele două săptămâni”.

— De ce în ultimele două săptămâni, când victima a fost ucisă azi noapte? întrebă mirat Simionescu, după ce Apostolescu termină convorbirea telefonică. O să ne trezim cu sute de cazuri şi, până-l depistăm pe cel ce ne interesează, vom pierde un timp preţios...

— Mai bine aşa, decât să ne asumăm un risc şi mai mare. Nu rezultă de nicăieri că victima trebuie să fi fost ucisă, neapărat, chiar în ziua când a dispărut de acasă sau că este obligatoriu ca dispariţia ei să fie sesizată imediat de familie sau cunoscuţi. Nu uita că suntem în perioada concediilor de vară, în aceste condiţii nu este exclus ca victima, plecată spre vreo staţiune de odihnă, să fi ajuns pe mâna criminalului. Deci, ştiindu-se că e plecată în

vilegiatură, nimeni nu-i va semnala lipsa. În schimb, două săptămâni ar putea reprezenta o perioadă suficient de lungă pentru ca victima, nescriind acasă, să-şi îngrijoreze familia sau cunoştinţele...

Se deschise uşa şi un respectabil abdomen îşi făcu apariţia odată cu stăpânul lui: căpitanul Maier.

— Ia loc, Gelule – îl invită Apostolescu, ridicând receptorul telefonului. După ce formă încă o dată trei numere pe disc, acoperi pâlnia cu mâna şi zise: Am uitat ceva... Alo, oficiul de presă? Căpitanul Apostolescu la telefon... Exact, de la „omucideri”... Am o rugăminte la dumneavoastră. Vi s-a adus la cunoştinţă cazul victimei ciopârţite, nu?... Perfect, vă rog să luaţi legătura cu redacţiile ziarelor şi să le furnizaţi toate amănuntele cu privire la conţinutul coletelor, precum, şi împrejurările în care au fost descoperite... Întocmai, să se ceară concursul tuturor cetăţenilor pentru identificarea victimei şi, eventual, a asasinului. Mulţumesc.

— Ce dracu mai e şi chestia asta? Tot Inspectoratul e în alertă... Ce s-a-ntâmplat? întrebă Maier.

Apostolescu îl puse la curent cu toate particularităţile cazului în anchetă.

— Atâta timp cât nu identifici victima, eşti departe de asasin – zise Maier, gânditor. Eu cu ce-ţi pot fi de folos?

— Am făcut apel la toţi cei care, într-un fel sau altul, ne-ar putea ajuta. Dar, până la primirea sprijinului solicitat, trebuie să începem activitatea noastră de detecţie criminalistică. Vreau să examinăm împreună anexele cadavrului. Dane, curăţă un birou să putem privi mai îndeaproape ambalajul coletelor – zise Apostolescu, în timp ce începu să desfacă săculeţul din masă plastică dat de doctorul Capolide.

— Acesta-i ambalajul coletului numărul unu: mai întâi ziarul în care a fost înfăşurat coletul.

Luară ziarul şi-l examinară cu atenţie pe toate feţele. Nu remarcară nimic deosebit, în afară de faptul că era

cotidianul „Dimineaţa” şi era datat cu o zi mai înainte, adică, pe 26 mai.

Trecură la examinarea păturii celui de-al doilea ambalaj al coletului. Era o pătură de culoare gălbuie. În formă dreptunghiulară, dimensiunile ei depăşeau cu puţin o jumătate dintr-o pătură obişnuită.

Pe suprafaţa ei se observau două pete gălbui, asemănătoare cu cele provocate de un fier de călcat încins. Când începură s-o examineze cu lupa, găsiră mai multe fire de păr, unele de culoare închisă. Mai remarcă, ca o particularitate, faptul că pătura avea la fiecare din cele patru colţuri câte o gaură; cele patru găuri erau simetrice. Cel de-al treilea ambalaj, şi ultimul, era format din mai multe coli de hârtie albă de mărimea unui ziar. După toate aparenţele, o hârtie care se foloseşte de obicei în comerţ, pentru ambalaje.

— Acum să trecem la al doilea colet – zise Apostolescu. Strângând cu grijă lucrurile de pe birou şi aşezându-le pe covor. Apoi începu să etaleze pe biroul eliberat ambalajele coletului găsit în Dâmboviţa.

Pătura era din acelaşi material ca şi precedenta, dar de dimensiuni mai mici. Era evident că a doua bucată completa partea care lipsea din prima. Ultima parte a ambalajului era formată din aceeaşi hârtie albă de împachetat pe care o mai văzuseră şi la coletul numărul unu.

— Asta-i totul – zise Apostolescu, strângând ambalajul de pe birou.

Se aşezară cu toţii pe scaunele din jurul biroului lui Apostolescu.

— Ce părere aveţi? întrebă căpitanul, după ce se rezemă de spătarul scaunului.

— Mai întâi, ţinând seama de firele de păr găsite, după ce vom afla culoarea părului victimei, vom şti şi ce culoare are părul asasinului – zise Simionescu.

— E foarte posibil să ai dreptate, cu condiţia ca părul victimei să nu fi fost încărunţit... şi ambele nuanţe pe care le-am găsit să-i aparţină...

— Ceea ce mă preocupă pe mine, Nicule, este scopul la care ar fi putut să servească bucata cea mare de pătură. Mă refer la cele patru găuri simetrice – preciză Maier. Deşi ambele bucăţi fac parte din aceeaşi pătură, ele nu au fost rupte cu ocazia ambalării coletelor, cu mult înainte. Repet, cele patru găuri de la colţuri nu lasă niciun dubiu...

— Într-adevăr, Gelule – confirmă, Apostolescu. Crezi că serviciul tehnico-ştiinţific ne poate ajuta să aflăm la ce a servit pătura înainte de a ne fi fost livrată nouă?

— Nu ştiu. Dar poţi fi sigur că ne vom strădui să-ţi răspundem la această întrebare.

— Bine, şefu', nu-i oare clar că a fost utilizată la călcatul rufelor sau a hainelor? zise mirat Simionescu. Cele două urme de arsură, cu fierul încins, nu lasă nicio îndoială în această problemă!

— Şi cele patru găuri de la colţuri?

— Poate că pătura a fost fixată de o masă cu patru cuie – răspunse Simionescu.

— Atâta timp cât o masă are utilizări atât de variate, de ce trebuia să i le rezume numai la călcatul rufelor? Ar fi fost cu mult mai simplu să apeleze la serviciile ei numai atunci când trebuia să se calce pe ea.

— Păi asta-i, şefu'! Masa la care mă refer a avut un singur scop: să se calce pe ea! Asta ar însemna că fostul ei proprietar ar putea să fie un croitor, un lenjer sau cam aşa ceva.

— Nicule, nu-i exclus ca băiatul să aibă dreptate – zise Maier, dând aprobator din cap.

— De acord – confirmă Apostolescu – vom îndrepta cercetările şi spre această categorie de meseriaşi. Asta nu te scuteşte însă pe tine, Gelule. S-o duci la oamenii tăi şi să vă gândiţi cu toţii şi la alte utilizări posibile.

— Bineînţeles – replică Maier.

— Vă veţi ocupa de isprava asta până mâine dimineaţă.

— De ce atâta zor?

— Pentru că mâine intenţionez să expun ambele bucăţi de pătură în curtea Poliţiei Capitalei, pe Calea Victoriei. Poate că reuşim să-i stabilim paternitatea cu ajutorul cetăţenilor, la care vom apela prin presă.

Capitolul V

AL TREILEA COLET

Trecuseră trei zile de la descoperirea primelor două colete macabre şi Apostolescu se plimba descurajat şi obosit prin biroul lui. Era tras la faţă şi nebărbierit.

Ultimele trei zile fuseseră un coşmar pentru el. Telefonul suna neîntrerupt pentru a-i anunţa că în cartierul X a dispărut o femeie sau în cartierul Y s-a găsit un pachet misterios. Când ajungea la locul respectiv, trebuia să constate că femeia dispărută, în loc să vină acasă de la serviciu, se dusese la o prietenă în vizită sau „se uitase" prin magazinele care expuneau ultimele modele de imprimeuri. În ceea ce priveşte coletele suspecte, în cazul cel mai bun, conţineau resturi menajere.

Simionescu, la fel de deprimat şi de nebărbierit, stătea de-a-ndăratelea pe un scaun şi cu bărbia sprijinită pe spătarul acestuia, urmărea cu o privire obosită mişcarea de du-te-vino a lui Apostolescu.

— Ar trebui să te duci şi să te bărbiereşti, Dane – zise Apostolescu, oprindu-se şi privindu-şi cu milă colaboratorul.

— Nu ştiu, şefu' – spuse Simionescu, fără să pară că a auzit recomandarea lui Apostolescu –, cum e posibil să nu reclame nimeni dispariţia victimei, când, de trei zile, toate ziarele vuiesc de amănuntele acestei crime?

— Asta dovedeşte că asasinul se bucură de nişte circumstanţe deosebit de favorabile. Şi că el a cunoscut această situaţie când şi-a suprimat victima. În ceea ce priveşte ciopârţirea cadavrului – cu mult mai mult decât era necesar pentru a-l băga în câteva pachete – a urmărit, în mod indubitabil, împiedicarea identificării victimei. El a știut că singura-i şansă de a scăpa de răspundere este să împiedice cât mai mult posibil, identificarea victimei. Şi trebuie să recunoaştem că, până acum, a reuşit destul de bine ceea ce şi-a propus... – spuse Apostolescu şi îşi reluă mărşăluirea prin birou.

— Ah, dacă am fi găsit pe cineva capabil să ne identifice pătura pe care am expus-o în curtea Poliţiei Capitalei... – mârâi cu necaz Simionescu.

Se întrerupse când începu să sune telefonul şi întinzându-și mâna, ridică receptorul.

— Locotenentul Simionescu... Unde se găseşte acest pachet? întrebă el plictisit, gândindu-se că iar sunt puşi pe drumuri degeaba. Bine, venim...

— Ce, s-a mai găsit vreun pachet? întrebă Apostolescu. Unde?

— În lacul Herăstrău. Ăştia ne confundă cu întreprinderea de salubritate, nu pun mâna pe niciun pachet până nu-l vedem şi avizăm că poate fi aruncat la gunoi...

— Lasă comentariile. Să mergem!

Zece minute mai târziu, se aflau la stăvilarul care deversa în lacul Floreasca. Aici, trei subofiţeri de poliţie se învârteau în jurul unui colet învelit într-o pânză albă şi înmuiată de apă. Apostolescu se aplecă spre pachet şi, după ce-l pipăi cu degetele, ridică privirea spre cei trei oameni în uniformă şi-i întrebă: — Cine a găsit pachetul?

— Eu, domnule ofiţer – răspunse unul dolofan şi negricios, luând poziţie reglementară de drepţi.

— În ce împrejurări?

— Vă raportez că patrulam pe marginea lacului, când am zărit în apă acest pachet. Gândindu-mă că ar putea fi vreunul dintre cele semnalate, am rugat un puşti care înota pe lângă stăvilar să mi-l aducă la mal.

— Vă ocupaţi de acest sector? întrebă Apostolescu. Bine – zise el după ce i se confirmă. Am o treabă cu voi. Vă rog să mergeţi pe la toţi cetăţenii care locuiesc prin împrejurimi şi să vă interesaţi dacă poate cineva să dea vreo relaţie despre o persoană care s-a plimbat prin jurul lacului cu un pachet de dimensiunile acestuia. E clar?

— Da, să trăiţi! – răspunseră în unison poliţiştii.

— Dacă aflaţi ceva, daţi un telefon la Brigadă. Noroc bun!

— Face parte din familia celorlalte două colete? întrebă Simionescu, arătând spre pachetul care stătea pe podeaua maşinii.

— Da. „După” palpare, s-ar părea că, printre altele, înăuntru se află capul.

Într-adevăr, nu se înşelase. După ce medicul Capolide despică pânza ce ambala pachetul, pe masa de necropsie apărură: capul unei femei, membrele superioare şi picioarele de la genunchi în jos.

— Când primesc raportul complet, doctore? întrebă nerăbdător Apostolescu.

— Ţi-l trimit în două ore.

— Mai bine vin eu după el.

— În sfârșit, după trei zile de alergătură, avem şi noi o recreaţie! Să profităm de ea. Mergem să ne bărbierim şi să ne schimbăm hainele – zise Apostolescu urcându-se în maşină.

— Vezi să fi gata la douăsprezece, când voi veni să te iau.

— Nicio grijă, şefu’ – îl asigură Simionescu, coborând din maşină în faţa locuinţei sale.

***

— Dar punctuali mai sunteţi, domnilor! Nu lăsaţi omu’ nici să răsufle... – zise Capolide, zâmbind şi invitându-i să ia loc în jurul biroului său.

— ... Noi de trei zile nu mai răsuflăm, în speranţa că vom găsi capul victimei şi vom putea, în sfârşit, trece la identificarea ei – mormăi Simionescu.

— Ţinând seama de halul în care mi l-aţi adus nu trebuie să vă aşteptaţi la minuni – zise Capolide cu scepticism.

— Orice date în plus sunt bine venite. Mai bine puţin decât nimic... aşa că ascult – replică Apostolescu vizibil nerăbdător.

— Mai întâi, ceva despre ultimul colet – începu Capolide. La examinarea capului, s-a constatat că nu prezintă nicio fractură. Pe faţă se observă numeroase excortațiuni şi vârful nasului lipseşte, lăsând să se vadă orificiile acestuia.

Îi lipseşte în întregime dantura de sus. Iar jos are numai 8 dinţi, din care 4 înveliţi în metal alb. Mâinile îngrijite, fără bătături, iar unghiile, fără manichiură, tăiate scurt. Amprentele digitale trimise serviciului central de identificare judiciară, nu prezintă fişă corespunzătoare în evidenţele acestuia...

— Un moment – îl întrerupse Apostolescu. Dantura poate fi utilizată la identificarea victimei, prin consultarea medicilor stomatologi?

— Nu! Adică, vreau să spun că şansele sunt nule. Ştii, marginea dinţilor din metal au materialul atât de tocit, încât trebuie să se fi scurs cel puţin douăzeci de ani de la montarea lor... şi mă îndoiesc că ai să poţi găsi un medic care să-şi amintească, după atâta timp. De lucrarea făcută victimei, n-aş vrea să te descurajez, căpitane, dar asta e situaţia... Ar fi păcat să-ţi pui oamenii să colinde pe la toţi stomatologii, când şansele identificării pe această cale sunt minime. Acum să trecem la elementele de sinteză – continuă Capolide. Pachetele trimise spre examinare, conţin fragmente aparţinând unei femei în etate de minimum 45 de ani şi maximum 55 de ani, talia 150-160 cm. Grasă, podoaba capilară e formată din fire negre şi albe. Pielea corpului e uşor arămie, în mod natural. La examenul de laborator s-a stabilit că aparţine grupului II (A Beta). În ceea ce priveşte cauza morţii, n-am putut stabili nimic – zise Capolide, ridicând neputincios din umeri –, lipsesc organele interne.

— Când a survenit decesul?

— Aşa cum ţi-am spus, în noaptea de 26 spre 27 mai...

— Prima oară ai apreciat vârsta victimei la 35 de ani, acum ne spui că ar avea aproximativ 50 de ani... Oare, n-ai impresia că eşti derutant? În tot cazul, sper că n-ai intenţia să mai faci şi o a treia examinare a cadavrului! zise Apostolescu cu o maliţiozitate nedisimulată.

Capolide nu se supără, înţelegea prea bine descurajarea interlocutorului său. După ce alergase timp de trei zile,

Apostolescu trebuia să constate că s-a învârtit în cerc şi-a revenit de unde a plecat, la punctul zero.

— Căpitane, îmi pare rău. Dar asta e situaţia... Ba, mai mult! Retractez şi aprecierea pe care am făcut-o cu privire la faptul că asasinul ar fi un om de specialitate. Examinând fiecare os în parte, am constatat existenţa mai multor crestături la încheietura membrelor inferioare şi superioare, ceea ce denotă că asasinul nu cunoştea cu precizie locul de desfacere a acestora.

— Şi cum rămâne cu aprecierea făcută asupra priceperii asasinului la secţionarea organelor esenţiale? întrebă Apostolescu, vădit deprimat.

— Nu vreau să te induc în eroare... dar îţi mărturisesc, nici eu nu pricep care-i interpretarea corectă. Cel mai probabil este că, cu totul întâmplător, a pus cuţitul acolo unde trebuia...

— Bine, doctore. Dă-mi, te rog, „ambalajul” ultimului colet – ceru Apostolescu resemnat.

După ce primiră obişnuita pungă de masă plastică, în care se aflau învelitoarele celui de-al treilea colet, plecară.

Capitolul VI

LIPSA CELUI DE-AL PATRULEA COLET

Ajunşi la biroul lor, deschiseră punga primită de la doctorul Capolide şi scoaseră afară conţinutul ei. Mai întâi examinară un ziar mototolit şi încă ud, de apa Herăstrăului. Era tot un ziar „Dimineaţa”, dar din ziua de 25 mai.

— Interesant, avem totuşi un indiciu...

— Care? se grăbi să întrebe Simionescu.

— Asasinul citeşte „Dimineaţa”! Apropo – zise Apostolescu zâmbind mânzeşte –, ştii cumva câţi cititori are acest cotidian?

— Nu! De ce? întrebă surprins colaboratorul său.

— Cum, de ce? Pentru că asasinul se află printre ei şi trebuie să-i interogăm pe toţi. Până-l găsim pe cel căutat!

— Hai, şefu’! Râzi de mine?!

— Nu atât de tine, cât de mine! Un caz atât de închis, încă n-am întâlnit. Prinde un asasin când habar n-ai cine-i victima. Se pare că singura modalitate de elucidare a cazului este trecerea la interogarea celor 23 de milioane de locuitori ai ţării. Evident, fiecare luat pe rând...

— Exagerezi, şefu’! Lucrurile nu stau chiar aşa de prost. Din populaţia ţării trebuie scăzuţi copiii până la 7 ani şi bineînţeles, pe noi. Deci, e cu totul altceva!... – încercă să glumească şi Simionescu.

Fără să-i răspundă, Apostolescu vârî din nou mâna în pungă şi scoase pânza albă care reprezentase învelişul exterior al ultimului colet.

După ce o întinse pe masă, constatară că, de fapt au de-a face cu o faţă de pernă. Continuară s-o examineze şi remarcară că într-un colţ al acesteia, avea aplicată o ştampilă, cu tuş negru care imprimase trei iniţiale: „M.A.N.”.

— Când o să-aflăm cine-i victima, va trebui să vedem ce cunoştinţe avea printre militari.

— Şi printre şoferi – completă Simionescu. Ai uitat ce-a spus căpitanul Maier despre cele 4 găuri ale păturii în care a fost împachetat primul colet?

— ... Că „este posibil ca pătura găsită să fi fost utilizată ca husă pe bancheta din spate a unui autoturism”. Dacă maşina la care se referă Maier o fi vreun „Page” sau vreun „Ford cu mustăţi”, mulţumesc pentru indiciu. Astea nu mai circulă de mult... Dacă ne-ar fi spus barem tipul maşinii, era altceva! Aşa... putem să ne pierdem timpul mult şi bine. Dar să lăsăm toate acestea! Ce-ar fi dacă ai cere nişte cafele de la bufet? Închipuieşte-ţi că m-am hotărât să-mi cumpăr şi eu ţigări şi n-ar fi exclus să te „mal-tratez” şi pe tine – adăugă Apostolescu, strângând faţa de pernă de pe birou şi vârând-o înapoi în sacul din masă plastică.

Cafelele veniră repede şi, după ce-şi aprinseră ţigările, începură să le soarbă îngânduraţi.

— Eu nu înţeleg! Cum se poate ca, după toată popularizarea care s-a făcut în ziare, să nu fi sesizat nimeni dispariţia victimei?! se revoltă, brusc, Simionescu.

— Asta mă întreb şi eu. Concluzia care se impune este că cei care cunosc victima o cred plecată într-o călătorie sau în concediu. Astfel, că absenţa ei apare ca firească.

— N-ar fi posibil ca victima să fie vreo turistă străină?

— Hm, interesant! La o astfel de posibilitate nu m-am gândit.

— Şefu’, mai e ceva. Oare punctele în care au fost plasate cele trei colete nu ne-ar putea ajuta să tragem o concluzie asupra zonei în care a fost ucisă victima, respectiv asupra domiciliului criminalului?

— Nu, Dane. M-am gândit şi eu la această posibilitate, dar am abandonat-o. Cele trei puncte la care te referi se rezumă, de fapt, la unul singur: Gara de Nord. Celelalte două nu sunt semnificative.

— Cum asta?... întrebă Simionescu contrariat.

— Coletul numărul trei a fost găsit în lacul Herăstrău la stăvilarul de deversare în lacul Floreasca, dar de unde să ştim că acolo a fost abandonat? Crezi că este exclus să fi

fost aruncat să zicem, din lacul Mogoşoaia sau Băneasa şi să fi fost purtat de curentul apei până la locul pescuirii sale? În ceea ce priveşte coletul numărul doi, nici nu mai avem ce discuta, de la Uzina „Semănătoarea”, până la podul Şerban Vodă sunt aproape 3 kilometri... Deci, numai asasinul poate şti locul de unde l-a abandonat pe acest parcurs. Dar apropo de coletul doi, e ceva care mă intrigă! Unde-s organele interne ale victimei?

— Poate nu le-a abandonat!

— De ce?

— Fiind vorba de carne şi pentru a nu-şi complica existenţa făcând un al patrulea colet, o fi preferat, de exemplu, s-o toace şi s-o evacueze prin instalaţiile sanitare.

— Nu m-ai convins! Şi coletul numărul doi, prin conţinutul pe care-l avea, putea fi înlăturat printr-o instalaţie sanitară, nu? Şi totuşi... el a fost expediat!

— Atunci?...

— Atunci cred că asasinul a livrat şi al patrulea colet, dar n-am reuşit să-l interceptăm...

— Cum aşa?

— Ştiind ce organe lipsesc victimei, nu-i greu să apreciem că pachetul numărul patru trebuia să fie cel mai mic dintre toate. În această situaţie, dacă aş fi fost în locul criminalului, pentru coletul trei şi patru aş fi făcut o singură cursă. Le legam pe amândouă într-un sac de sport – care nu putea să atragă atenţia nimănui deoarece în jurul lacurilor roiesc o grămadă de sportivi – şi, când consideram că am găsit un loc potrivit, răsturnam sacul. Asta-i tot!

— Bine, şi atunci de ce nu l-am găsit?

— Pot fi mai multe cauze. Astfel: 1. Pachetul s-a încurcat pe undeva, în brădişul lacului; 2. Ambalajul pachetului s-a desfăcut, şi peştii l-au „terminat”; şi 3. Pachetul fiind mic, s-a strecurat prin deschizătura stăvilarului şi acum o fi navigând undeva la dracu-n praznic! Dar, lăsând la o parte toate aceste speculaţii, este aproape ora zece seara şi ar trebui să mergem şi noi la culcare...

Capitolul VII

DECLARAŢIA UNEI MARTORE

În ziua de 9 iunie, adică treisprezece zile de la descoperirea primelor colete. Pe la ora două după amiaza, Apostolescu şi Simionescu se aflau în biroul lor, deprimaţi de insuccesul pe care-l înregistraseră toate demersurile făcute pentru identificarea victimei.

Mai ales în ultimele zile care se scurseseră de la descoperirea victimei, ameţiseră colindând zeci de adrese în căutarea persoanelor anunţate ca dispărute. Urmare a articolelor apărute în presă, printre cititori se crease o adevărată psihoză a necesităţii stabilirii identităţii victimei, respectiv a descoperirii odiosului criminal. Era suficient ca o gospodină să nu-şi vadă vecina două zile şi pierzând noţiunea timpului, ajungea la concluzia că n-a mai văzut-o din ziua descoperirii primului colet, drept care anunţa organele de anchetă. În alte cazuri li se anunţa dispariţia unor femei care făcuseră imprudenţa să plece în concediu sau delegaţii de serviciu fără a-şi fi anunţat chiar toţi prietenii, ceea ce ducea la situaţia că mai mulţi cetăţeni indicau drept victimă aceeaşi persoană.

Toate aceste informaţii fuseseră cercetate, dar nu avură decât un singur rezultat: epuizarea lui Apostolescu şi Simionescu, care urmăreau fiecare caz în parte. Soneria telefonului îi făcu să tresară cu o nouă licărire de speranţă în priviri.

— Da. Apostolescu la telefon... Bine, doctore, venim acum...

— Hai, Dane. Iar e cineva care crede că recunoaşte în resturile victimei o cunoştinţă...

Simionescu îşi îmbrăcă haina şi-l urmă, fără alte comentarii.

Câteva minute mai târziu, intrară în cabinetul doctorului Capolide, unde acesta stătea de vorbă cu o doamnă îmbrăcată modest, în etate de aproximativ 30 de ani.

— Doamna Vasilica Constantinescu – începu Capolide – a văzut victima şi crede că recunoaşte în ea pe o vecină a dânsei.

— Care e numele şi adresa acestei vecine? întrebă Apostolescu în timp ce în mâinile lui Simionescu apărură un carneţel şi un pix.

— Lina Gligorescu şi locuieşte în strada Dr. Marcovici, la numărul 5.

— Ce vă face să credeţi că victima este persoana la care vă referiţi?

— Păi, să vedeţi, eu am fost ieri la soţul ei, la spitalul 9, unde-i internat pentru reumatism, să-i duc ceva de mâncare, deoarece m-am gândit că dacă coana Lina e plecată la ţară, trebuie să aibă cineva grijă de el.

— Cum se numeşte soţul doamnei Gligorescu?

— Ghiţă Petrescu.

— De ce au nume diferite, nu sunt căsătoriţi?

— Nu, trăiesc în concubinaj. De mulţi ani...

— Vă rog să continuaţi. Aţi fost la spital... şi?

— Am discutat cu nea Ghiţă şi când i-am spus că n-am mai văzut-o pe coana Lina de multişor, n-a rămas prea surprins şi mi-a răspuns că o fi plecată la ţară după alimente, ca de obicei. Eu însă am insistat şi i-am spus că mă tem să nu i se fi întâmplat ceva...

— Ce-ar fi putut să i se întâmple? o întrerupse Apostolescu.

— De, ştiu eu... la un om în vârstă se pot întâmpla multe... Poate chiar şi o criză cardiacă.

— Ce vârstă are vecina dumneavoastră?

— Cred că, a trecut de 63 de ani.

În timp ce Simionescu îşi clătina capul cu scepticism, spunându-şi: „Iar pierdem timpul de pomană”, Apostolescu continua chestionarea martorei: — Cum a reacţionat domnul Petrescu la insistenţele dumneavoastră?

— Mi-a răspuns că se va învoi de la spital şi o să treacă mâine, adică astăzi, pe acasă, să vadă despre ce-i vorba.

— Şi a venit?

— Da, a venit, pe la ora douăsprezece, cu un prieten de-al lui, şi după ce-am deschis uşa, am văzut că nu era nimeni în casă.

— După ce-aţi intrat în casă ce-aţi făcut?

— Dacă am văzut că nu-i nimeni în casă, n-am mai intrat. Prietenul lui a spus că trebuie să se ducă la serviciu, iar nea Ghiţă a zis că, dacă nevasta lui e la ţară, el se întoarce la spital.

— Şi dumneavoastră cum v-aţi decis să veniţi aici?

— După ce-am rămas singură, m-am tot întrebat unde o fi plecat coana Lina fără să spună nimic, nici chiar soţului ei. Apoi, mergând pe stradă, am auzit vorbind doi oameni despre femeia ciopârţită şi m-am gândit că... poate... Atunci am venit aici şi domnul doctor mi-a arătat-o.

— Aţi putea preciza când aţi văzut-o ultima oară pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu.

— Da, răspunse martora, după o mică ezitare, era într-o duminică. Ştiu asta deoarece am rămas fără oţet şi pentru că la magazine era închis, m-am dus să împrumut de la dânsa.

— La ce oră?

— Pe la prânz.

— Când v-aţi dus la doamna Gligorescu, era singură?

— Da.

— Locuiţi aproape de doamna Gligorescu?

— Da, trei case mai departe.

— Bine, vă rog să ne lăsaţi adresa dumneavoastră şi vom verifica sesizarea pe care aţi făcut-o.

În timp ce martora părăsea biroul doctorului Capolide, Simionescu închise carnetul în care stenografiase depoziţiile martorei.

— Crezi că e ceva serios, căpitane? întrebă Capolide.

— De două săptămâni am renunţat să mai cred ceva. Mă rezum numai la verificări. Dane. Hai!

Capitolul VIII

SOŢUL PRESUPUSEI VICTIME

Autoturismul condus de Vartanian intră în curtea spitalului 9. Rulă vreo douăzeci de metri, pe-o alee cu dale din beton, şi opri în faţa unei clădiri pe al cărei frontispiciu era o firmă care informa că acolo este „Administraţia”.

După ce pătrunseră în clădire, se îndreptară spre un birou în dosul căruia stătea o funcţionară mai în vârstă, care avea pe nas o pereche de ochelari cu un număr însemnat de dioptrii şi zgâria de zor nişte hărţi.

Mai întâi păru că n-a auzit întrebarea lui Apostolescu şi continuă să-şi vadă netulburată de treabă. Apoi, pe când detectivul se pregătea să repete întrebarea, ridică spre el o figură de domnişoară bătrână şi-i luă în primire: — Dumneata nu vezi că-s ocupată? Te rog să aştepţi la rând...

— La care rând? o întrerupse Apostolescu, mirat.

— Şi apoi, cine v-a dat drumul în spital? Astăzi nu-i zi de vizită! turui ea, fără să răspundă la întrebarea interlocutorului.

— Doamnă, vă rog să mă iertaţi – zise Apostolescu, încercând să-şi ascundă zâmbetul care i se conturase în colţul buzelor – dar n-avem timp de pierdut. Suntem de la Poliţie şi dorim să stăm de vorbă cu pacientul Ghiţă Petrescu. Vă rog să ne spuneţi în ce pavilion îl putem găsi – ceru el, arătându-i legitimaţia.

Funcţionara rămase un moment surprinsă, apoi la fel de repede, zâmbi cu o bunăvoinţă slugarnică.

După ce le indică pavilionul, anchetatorii se suiră în maşină şi porniră pe aleea centrală spre pavilionul F.

Asistenta care le ieşi în cale – de astă dată o femeie tânără, frumuşică şi binevoitoare – aflând ce doresc, se oferi să-i conducă la persoana căutată.

După ce urcară la primul etaj şi pătrunseră într-un salon cu şase paturi, asistenta se opri în faţa unui pacient care chinuia un aparat de radio cu tranzistori.

— Domnule Petrescu – se adresă ea pacientului – aveţi vizitatori. Apoi, ridicând doi ochi albaştri şi mari spre detectivi, adăugă: Vă rog să nu întârziaţi prea mult, deoarece peste o jumătate de oră are loc vizita medicală şi s-ar putea să am neplăceri din partea domnului doctor. Ştiţi, astăzi nu-i zi de vizită...

— Sunteţi prea drăguţă pentru a vă dori neplăceri – se grăbi să o asigure Simionescu, bineînţeles fără să uite să-şi arate sănătoasa-i dantură, într-un zâmbet care nu-i dezminţea spusele.

— Domnule Petrescu – începu Apostolescu, după ce luară loc pe scaunele aduse de asistenta medicală – suntem de la poliţie şi am fost înştiinţaţi că soţia dumneavoastră lipseşte de mai multe zile de acasă. Ştiţi cumva unde poate fi?

Pacientul, un bărbat de aproximativ 70 de ani, cu faţa suptă şi foarte ridată, îi privi un moment surprins, apoi începu să vorbească cu o voce hârâită, de bronhotabacic.

— Nu ştiu cine v-a pus pe drumuri, soţia mea e la ţară cu treburile ei...

— Unde anume e plecată?

— Asta numai ea poate să ştie, că e o femeie foarte secretă şi nu-mi spune pe unde umblă.

— Ce profesie aveţi, domnule Petrescu?

— Am fost chelner, acum sunt pensionar.

— Şi soţia dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Cu ce să se ocupe? E casnică, mai face şi mici afaceri...

— Ce fel de afaceri?

— Păi, nu ştiu? Cumpără haine vechi şi le vinde la ţară pe alimente...

— Şi cu ce alte afaceri se mai ocupă?

— Păi. Mai ghiceşte în cărţi şi în cafea, pe ici pe colo. Dar să ştiţi că farmece sau alte chestii d-astea băbeşti nu face – preciză el repede.

— De când n-a mai venit la dumneavoastră?

— Ultima oară a fost acum două duminici, când o însoţea o prietenă a ei, doamna Maria Munteanu, şi mi-a adus ceva d-ale gurii.

— Şi nu v-a spus când mai vine?

— Ba da! A rămas să vină duminica următoare, adică aia care a trecut, dar n-a mai venit...

— Această lipsă de punctualitate nu vă surprinde?

— Nu, pentru că ştie ce face. Probabil că are treabă la ţară.

— Cu toate că nu păreţi prea îngrijorat de absenţa soţiei dumneavoastră, v-aţi dus totuşi acasă s-o căutaţi. De ce?

— Pentru că au venit la mine două cunoştinţe şi m-au bătut la cap că ei crede că s-a întâmplat ceva cu nevastă-mea, că n-au văzut-o de demult.

— Când au venit aceste persoane la dumneavoastră?

— Ieri, şi le-am zis că am să mă învoiesc şi am să vin astăzi acasă la ora unşpe... Ştiţi, ei spunea că poate e moartă în casă, dar când am descuiat uşa, n-am găsit pe nimeni.

— Cine sunt cele două cunoştinţe care v-au sugerat această eventualitate?

Întrebările şi răspunsurile se succedau cu repeziciune, şi Simionescu care le stenografia, îi făcu semn lui Apostolescu s-o lase mai uşor, că nu-l mai poate urmări.

— Vasilica Constantinescu, o prietenă a nevesti-mi. Şi Ion Sfetculescu, un fost coleg de-al meu.

— Domnule Petrescu. Aţi citit ziarele în ultimele săptămâni?

— Da, am citit câteva gazete...

— Şi articolele care se refereau la femeia ciopârţită. Nu v-au dat de gândit?

— De ce să-mi dea de gândit? Acolo se vorbea de o femeie de 45 de ani, iar nevastă-mea a împlinit de multişor 63 de ani.

— Domnule Petrescu, având în vedere faptul că soţia dumneavoastră n-a fost văzută de nimeni de aproape două

săptămâni, eu cred că ar fi bine să mergeţi şi s-o vedeţi pe femeia care a fost ucisă. Ce părere aveţi?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, eu merg... numai să mă învoiesc de la spital.

— Lăsaţi, asta aranjăm noi – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaunul său.

În acel moment, îşi făcură apariţia în salon doi bărbaţi în halate albe, însoţiţi de asistenta care le oferise scaunele şi le atrăsese atenţia că nu trebuie să zăbovească prea mult.

Apostolescu se îndreptă spre medici şi, explicându-le în câteva cuvinte situaţia, obţinu aprobarea ca pacientul să-i însoţească, cu condiţia ca tot ei să-l readucă la spital.

Zece minute mai târziu, maşina opri în faţa Institutului medico-legal.

— Dane, dă fuga şi spune-i doctorului Capolide că-l aşteptăm în sala de disecţii.

Datorită faptului că domnul Petrescu mergea foarte încet, când intrară în sală doctorul Capolide şi Simionescu îi aşteptau.

— Doctore, te rog să ne arăţi victima – ceru Apostolescu.

Capolide se îndreptă spre peretele frigorific şi după ce trase un sertar mare, scoase o tavă pe care se afla capul femeii depesate.

Apostolescu, care-l ajutase pe martor de la maşină până acolo, susţinându-l de subsuoară, instinctiv îl strânse mai tare de braţ când doctorul puse pe masă în faţa lor funesta tavă.

Dar reacţia de care se temuse nu s-a produs. Cu excepţia unui fior de oroare, firesc în faţa unei astfel de privelişti, martorul n-avu reacţia celui care a recunoscut pe cel drag.

— Capul acestei femei vă este cunoscut? întrebă Apostolescu.

— Nu. Nu poate să fie Lina – răspunse martorul, ezitând.

— E adevărat, în halul în care a fost mutilată, e greu de recunoscut... Dar poate recunoaşteţi dantura – zise

Capolide, arătându-i mandibula cu cei opt dinţi, din care patru îmbrăcaţi în metal alb.

Martorul clătină din nou din cap.

— Părul vă spune ceva? interveni Apostolescu.

— Parcă seamănă cu al nevesti-mi, dar nu sunt sigur – răspunse el, după o meditaţie îndelungată.

— Domnule Petrescu, dacă ne mai spuneţi unde poate fi găsit Sfetculescu, prietenul dumneavoastră, nu ne rămâne decât să vă conducem înapoi, la spital.

Un sfert de oră mai târziu, maşina se îndrepta spre restaurantul „Moldova”, după ce în prealabil îl lăsase pe Petrescu la spital.

Capitolul IX

CONFRUNTAREA CONTINUĂ

Apostolescu, însoţit de Simionescu, intrară în restaurant şi se adresă unui bărbat tânăr care desfunda o sticlă de ţuică în dosul barului: — Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Sfetculescu, unde-l putem găsi?

— Ţaţa Miţa – se adresă el, peste capul detectivilor, unei femei grase, care-şi făcea nişte socoteli, numărând un teanc de bancnote mototolite, – cheamă-l pe nea Ionică! Vezi că-i în grădină...

— Lasă-mă în pace că n-am timp – răspunse ea morocănoasă – trebuie să predau schimbul şi încă n-am făcut socoteala încasărilor... Apoi, văzând un picolo, care se îndrepta spre uşa grădinii cu un vraf de farfurii în braţe, strigă după el: — Mă, spune-i lui nen-tu Ionică că-l aşteaptă cineva... Aici, la bar – mai adăugă ea, reluându-şi activitatea.

Deşi puştiul nu lăsă să se vadă că a recepţionat mesajul, în următorul minut îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi uscăţiv, de aproximativ 50 de ani, îmbrăcat cu un halat caracteristic profesiei, care se interesă de persoana care-l căuta.

— Domnul Sfetculescu? întrebă Apostolescu şi când primi confirmarea se prezentă şi-i spuse: Domnule Sfetculescu, o cunoaşteţi pe Lina Gligorescu?

— Bineînţeles! E soţia unui fost coleg de-al meu, Ghiţă Petrescu. Dar ce-i cu ea? I s-a întâmplat ceva?...

— Se bănuieşte că ar fi una şi aceeaşi persoană cu femeia căsăpită. Aţi citit în ziare despre acest caz, nu?

— Da, desigur... dar nu poate fi ea...

— De ce credeţi asta?

— Pentru că în ziare scria că victima are în jur de 40 de ani... iar coana Lina a trecut de 60...

— S-ar putea să aveţi dreptate, totuşi noi suntem obligaţi să cercetăm toate posibilităţile.

— Şi cu ce v-aş putea fi de folos? întrebă el, făcând un pas lateral pentru a lăsa să treacă un coleg de-al lui să ia o baterie de la bar.

— Vreau să vă rog, dacă este posibil, să ne însoţiţi până la morgă pentru a vă arăta victima. Dacă nu-i posibil acum, putem lăsa pe mâine dimineaţă.

— Ba nu! Putem merge chiar acum, deoarece când m-a chemat picolo-ul tocmai terminasem cu predarea meselor schimbului meu.

— Perfect. Vă aşteptăm afară până vă îmbrăcaţi – zise Apostolescu.

În următoarele minute, reîncepu cursa spre morgă, unde martorul Sfetculescu pus în faţa capului victimei, recunoscu dantura şi părul Linei Gligorescu.

***

— Acum e acum, şefu'. A fi sau a nu fi... E coana Leanţa victima „noastră"? Soţul că ba, şi doi martori că da! Cum ne descurcăm? – întrebă Simionescu, în timp ce, rămaşi singuri, se îndreptau spre maşina poliţiei.

Apostolescu se opri în faţa maşinii şi cu un aer meditativ îşi aprinse o ţigară. Mai ezită un moment, apoi se decise: — Urcă-n maşină, mergem înapoi la soţul presupusei victime...

Jumătate de oră mai târziu, maşina opri în faţa casei cu numărul 5, din strada doctor Marcovici; un imobil dosnic şi dărăpănat. În mijlocul curţii, o cişmea şi în juru-i o băltoacă de apă. Iar pavajul de ciment era spart şi invadat de bălării. Aripa dreaptă a imobilului era surpată şi, de asemenea, fusese invadată şi acoperită de vegetaţie parazită. Pe partea opusă se afla o clădire veche şi urâtă, numai parter.

Apostolescu aruncă o privire spre pereţii coşcoviţi şi lipsiţi de tencuială, spunându-şi că, „casa asta n-a mai văzut un zugrav de când a fost construită, iar partea dărâmată trebuie să fie opera bombardamentelor din ultimul război".

Contemplarea lui fu curmată de intervenţia unei doamne, îmbrăcată într-un capot de casă, care, evident, în

ultimul sfert de secol fusese întrebuinţat numai în bucătărie.

— Pe cine căutaţi dumneavoastră?

— Pe doamna Lina Gligorescu.

— Nu-i acasă, e plecată în provincie.

— De când n-aţi mai văzut-o?

— Cred că sunt vreo două săptămâni. Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Suntem de la Poliţie, şi vă rugăm să ne arătaţi care-i locuinţa doamnei Gligorescu.

— Aici! zise ea mirată, arătându-le una din cele patru uşi care se deschideau spre curte.

— Avem cheia doamnei Gligorescu, de la soţul dânsei, şi am dori să aruncăm o privire înăuntru. V-ar deranja dacă v-am ruga să ne fiţi martoră?

— N-am nimic împotrivă! zise ea surprinsă. Dar ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne convingem dacă există vreo legătură între doamna Gligorescu şi o femeie care a fost ucisă.

Apostolescu străbătu cei câţiva paşi care-l despărţeau de uşa indicată, scoase cheia pe care o primise cu puţin înainte de la Ghiţă Petrescu, concubinul presupusei victime, o potrivi în lacăt, şi după ce descuie, apăsă pe clanţa uşii.

În faţa lor apăru o încăpere întunecoasă, de vreo opt metri pătraţi, mobilată cu modestie, însă sclipind de curăţenie şi ordine. Pe măsuţa din mijlocul camerei se aflau o mămăliguţă răsturnată pe un fund de lemn şi neînceputâ, o crăticioară cu mâncare, probabil tocană, o farfurie şi tacâmurile pentru o persoană, nefolosite, şi un castron cu salată verde.

Pe patul strâns şi acoperit cu o cuvertură se afla un vraf de rufe călcate şi aşezate în ordine. Iar alături, pe o măsuţă mică, o vază de flori, plină de gladiole, veştejite.

Din clipa când deschise uşa, simţise un miros greu de putrefacţie. Îi făcu semn martorei şi lui Simionescu să rămână afară şi păşi înăuntru atent să nu distrugă vreo urmă de care poate, ar fi avut nevoie ulterior.

Mai întâi, puse mâna pe mămăligă şi-i pipăi crusta tare. Apoi, mirosi pe rând mâncarea din crăticioară, salata din castron şi vaza cu gladiole. Stabilind astfel cauza mirosului greu care pusese stăpânire pe încăpere, se îndreptă spre ieşire. După ce păşi în curte, închise uşa după el şi puse la loc lacătul, în belciuge, şi-l încuie.

Îşi aruncă ochii pe ceasul brăţară, sub privirile intrigate ale martorei, şi-o întrebă.

— Cum vă numiţi, doamnă?

— Munteanu Maria.

— Doamnă Munteanu, acum e târziu, mâine dimineaţă, aţi, putea merge cu noi la morgă să vedeţi femeia la care ne-am referit?

— Credeţi că e doamna Gligorescu?! întrebă ea speriată.

— Dumneavoastră o să vă fie mai uşor s-o spuneţi, doar o cunoaşteţi... – zise Apostolescu ridicând din umeri, apoi, înainte de-a pleca, continuă: „Dacă doriţi, puteţi să anunţaţi şi alte persoane care o cunosc pe doamna Gligorescu şi vor să vă însoţească. În acest fel, vom putea face o confruntare colectivă.”

***

— Şefu’, ce concluzii tragem, am dibuit identitatea victimei, ori ba? întrebă Simionescu după ce se suiră în maşină şi Vartunian se grăbi să demareze.

— Chestia e a dracului de încurcată... – zise gânditor Apostolescu. Doi martori ne asigură că au recunoscut dantura şi părul, iar soţul, care ar fi cel mai autorizat să-şi recunoască nevasta, are atâtea dubii, încât de fapt neagă depoziţia celorlalţi.

— Şi atunci, ce facem?

— E simplu! Mâine ducem toate cunoştinţele acestei „doamne Gligorescu” la morgă şi le cerem opinia. Excludem răspunsurile nehotărâte, „cred” sau „poate”, şi le înregistrăm numai pe cele sigure „da” sau „nu”. Apoi facem o statistică şi... majoritatea decide... – zise Apostolescu zâmbind în gând la reacţia şefului său, colonelul

Alexandrescu, dacă i-ar propune o soluţie atât de „inteligentă”.

— Hai, şefu’... iar mă iei peste picior – spuse Simionescu mustrător.

— Nu de tine râd... ci de mine... pentru că nu ştiu cum să mă mai descurc. Atât timp cât nu putem proba, în mod indubitabil, că Lina Gligorescu este femeia depesată, suntem la fel ca la început. Ba, mai mult, avântându-ne pe această pistă, care nu-i exclus să fie eronată, riscăm să ne dispersăm forţele şi să ne pierdem timpul aiurea, fapt care ar putea să-i acorde criminalului un răgaz suplimentar pentru a se pune şi mai bine la adăpost.

— Şi care-i soluţia? întrebă Simionescu.

— Abia aştept s-o aflu! Dacă cumva o găseşti tu, vezi să nu mă neglijezi...

Simionescu începu să privească bosumflat podeaua maşinii, iar Apostolescu reluă cu seriozitate: — În orice caz, plecarea acestei „coane Leanţa“ la ţară, nu prea-mi miroase a bine.

— Adică? zise Simionescu ridicându-şi capul şi devenind atent.

— Faptul că Lina Gligorescu şi-a pregătit şi aşezat masa, pare să demonstreze dorinţa acesteia de a mânca imediat sau în următoarele ore... Ei bine, deşi au trecut două săptămâni, încă nu şi-a realizat această intenţie. Nu crezi că această plecare precipitată e „niţeluş” suspectă?

— Poate a survenit ceva care a împiedicat-o să-şi mai ia dejunul...

— Tocmai, Dane! acest „ceva” ar putea să fie şi moartea; eventualitate care ne obligă să cercetăm cu atenţie pista ce-o urmărim acum. Dar, pentru astăzi, e destul! Mâine vii în birou cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a stabili planul de acţiune.

— Domnule căpitan, – zise Vartunian care, ca de obicei, trăsese cu urechea la discuția celor doi ofiţeri – vă las la locuinţele dumneavoastră?

— Asta da, perspicacitate! zise Apostolescu, parcă mai bine dispus decât atunci când plecaseră din strada Doctor Marcovici.

Capitolul X

IDENTIFICAREA

Era ora şapte şi jumătate, când Apostolescu începu să-i dea indicaţii lui Simionescu.

— Te duci în strada Doctor Marcovici şi apoi, după ce umpli maşina lui Vartunian cu toţi cei care o cunosc pe „coana Leanţa'", te duci la Capolide şi îi ceri să le arate capul victimei.

— Şefu', după ce termin confruntarea, aplic metoda aceea infailibilă pe care mi-ai sugerat-o...

— Care metodă? îl întrerupse Apostolescu bănuitor.

— Fac o statistică şi... majoritatea decide!

Apostolescu îl privi un moment, fără să pară că a înţeles aluzia, apoi realiză ironia şi spuse pe un ton ce se vroia serios: — N-am nimic împotrivă... numai că susţinerea acestui sistem de identificare absolut „ştiinţific" în faţa şefului nostru va fi făcută de tine, în exclusivitate... Eu având grijă să mă aflu cât mai departe de Direcţie... când îţi vei demonstra această metodă sui-generis...

— ... Ceea ce ar însemna că n-aş avea nici barem şansa să mă dea afară din birou pe uşă, ci direct prin fereastră... – îl întrerupse râzând Simionescu.

— Şi eu aş proceda la fel, dacă aş fi în locul şefului, numai că, înainte de a te arunca pe fereastră, ţi-aş suci gâtul un pic... cu 720 de grade! Acum, când îţi cunoşti perspectiva, grăbeşte-te s-o iei din loc şi să-mi vii cât mai repede înapoi! îl îndemnă amuzat Apostolescu.

***

— Cum a fost, Dane? întrebă nerăbdător Apostolescu, puţin mai târziu, când Simionescu se înapoie.

— M-am dus la doamna Munteanu, aşa cum ne-am înţeles, şi, cu ajutorul ei, am adunat patru persoane. I-am suit pe toţi în maşină şi, trăsnet, i-am dus la morgă şi le-am arătat victima. Spre norocul meu, m-am orientat când am luat un număr impar de martori, altfel îmi făceau balotaj.

Rezultatul: trei pentru „coana Leanţa”. Doi împotrivă... Deci. Majoritatea mai decide?

— Nu-ţi bate capul, Dane! Decizia o vom lua pe cu totul altă cale decât cea a confruntării...

Nu mai termină fraza, deoarece uşa se deschise şi intră căpitanul Maier.

— Cum e, băieţi? spuse noul venit în loc de bună ziua, apoi se instală pe un scaun liber, cu graţia unui sac de cartofi căzut de la ultimul etaj al hotelului „Intercontinental”.

— De bine ce te-ai aşezat, hai cu noi. Că avem puţină treabă împreună – îl îndemnă Apostolescu.

— Of. Cu voi nu-i chip să-şi mai tragă omu’ sufletul un pic... Ai multă treabă cu mine? întrebă el, în timp ce urmând exemplul lui Apostolescu şi al colaboratorului său, se ridica de pe scaun.

— Cred că într-o oră terminăm. Ai luat impresiunile victimei?

— Bineînţeles, aşa cum mi-ai spus la telefon.

— În regulă. Să mergem!

Nu trecură zece minute şi Vartunian opri maşina în faţa locuinţei presupusei victime.

Apostolescu descuie lacătul şi, deschizând uşa, îl invită pe Maier cu o voit exagerată politeţe.

— Numai după dumneavoastră, domnule căpitan.

În timp ce Maier intra în încăpere, Apostolescu şi Simionescu rămaseră în pragul uşii fumând şi supraveghindu-i mişcările.

Maier la fel ca şi Apostolescu cu o zi înainte, umbla ca o pisică şi avea grijă să nu atingă niciun obiect din încăpere. Când ajunse în mijlocul camerei, lângă masa pe care se afla mâncarea alterată din castroane, se opri şi se întoarse către Apostolescu, zicându-i: — Cred că de aici ar trebui să încep, nu?

Şi văzându-l pe Apostolescu că-şi dă asentimentul printr-o scurtă înclinare a capului, puse trusa pe scoarţa care acoperea pardoseala din scânduri şi o deschise.

Scoase din trusă o lupă mare, un borcănel cu o pulbere fină şi o pensulă cu o coadă scurtă şi le puse pe un colţ al mesei. În momentul următor, se aplecă din nou asupra trusei şi, după o scurtă cotrobăire printre diferite instrumente care se aflau acolo, luă o pereche de mănuşi de cauciuc, pe care începu să le tragă tacticos pe mâini.

Când termină cu îmbrăcatul mănuşilor, îşi luă lupa şi ocolind masa, se apropie de cele două farfurii neîntrebuinţate de pe masă.

Ridică una dintre ele şi începu s-o examineze cu lupa. Fără să piardă prea mult timp cu ea, se decise s-o aşeze înapoi pe masă, însă, de astă dată, cu fundul în sus. Apoi, punând şi lupa pe masă, întinse, mâna şi apucă borcănaşul cu pulbere şi pensula, pe care le scosese puţin mai înainte.

Desfăcu capacul borcănaşului, introduse pensula înăuntru şi, scoţând-o, începu s-o plimbe uşor pe suprafaţa farfuriei. Când termină, puse pensula pe masă şi scoase din buzunarul de la piept un plic din care extrase o fotografie.

Urmară câteva minute de examinare concomitentă a urmelor evidenţiate pe farfurie, prin pulberea folosită, şi a fotografiei.

Lui Apostolescu, datorită nerăbdării, i se păru că Maier se mişcă cu viteza unui automobil de curse... pus pe butuci.

În sfârșit, Maier se decise să-l privească şi-i spuse: — Niciun dubiu, Nicule! Coincid.

— În regulă! exclamă Apostolescu, satisfăcut şi în acelaşi timp uşurat. Eu şi Dan mai avem puţină treabă. Până ne întoarcem, te rog să prelevezi toate amprentele digitale diferite de etalon.

Capitolul XI

PRIMUL SUSPECT

— Unde mergem, şefu'? întrebă Simionescu când se instalară în maşină.

Apostolescu îi răspunse indirect, adresându-se lui Vartunian: — Repede, la spitalul 9. Apoi, privindu-şi colaboratorul nedumerit, adăugă bine dispus: Am auzit că vrei s-o revezi pe fata aceea drăguţă de ieri, pe asistenta medicală care se ocupă de domnul Petrescu. Dacă pot să-ţi fac o plăcere...

— Lasă, şefu', că nu ţin astea la mine... Crezi că el e împricinatu'?

— Eu nu cred nimic, dar bănuiesc pe toată lumea... De altfel, el devine primul suspect, deoarece, spre deosebire de ceilalţi martori, şi-a exprimat cele mai mari rezerve asupra identităţii victimei. De asemenea, îmi este destul de neclară atitudinea lui. Cu toate că nu ştie nimic despre soţia sa, ba, mai mult, primeşte şi vizita a două cunoştinţe care-şi exprimă îngrijorarea şi uimirea că n-au văzut-o demult, el rămâne impasibil. Coroborând aceste două observaţii, devine suspect. Dacă mai adaugi la asta şi faptul că putem, ca la nimeni altul, să verificăm felul în care şi-a petrecut timpul atunci când considerăm că s-a comis omorul, ai să ştii de ce-am început cu el.

Simionescu îl ascultase cu multă atenţie, apoi, după ce Apostolescu îşi epuiză argumentarea, se grăbi să pună o întrebare care-l rodea mai de mult, încă de când văzuse pe căpitanul Maier la lucru.

— Şefu', de unde naiba ai mai scos şi ideea verificării amprentelor moartei cu cele din casa presupusei victime?

— Mi-e greu să-ţi răspund la această întrebare, mai cu seamă că ieri seară, când ne-am_despărţit, încă nu-mi trecea prin minte o astfel de confruntare... în schimb, dimineaţa, când m-am sculat şi mă bărbieream, m-a uimit şi pe mine simplitatea şi infailibilitatea acestei metode. Mi-am dat seama că dacă moarta „noastră" şi-a lăsat

amprentele în casa Linei Gligorescu fără niciun dubiu, avem de-a face cu una şi aceeaşi persoană...

Se întrerupse, pentru a-i arăta legitimaţia portăresei de la spitalul 9.

Odată intraţi în curtea spitalului, se îndreptară direct spre pavilionul pe care-l vizitaseră şi în ziua precedentă.

Abia păşiră în holul pavilionului, şi în întâmpinarea lor apăru persoana pe seama căreia Apostolescu îşi tachinase colaboratorul.

— Desigur, tot pentru domnul Petrescu aţi venit? spuse surâzând asistenta medicală.

— E adevărat – recunoscu Apostolescu –, dar în prealabil trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

— Cu multă plăcere... – replică ea bine dispusă.

— Dar nu aici – zise Apostolescu –, dacă se poate, în cabinetul dumneavoastră.

— Oh, desigur. Poftiţi – îi invită ea să intre în prima încăpere din partea dreaptă a holului, care, aşa cum bănuise Apostolescu, avea fereastra spre aleea principală, unde staţiona maşina lor; fapt care explica promptitudinea cu care îi întâmpinase.

— Cu ce vă pot fi de folos? – continuă ea binevoitoare.

— Mai întâi, vă rog să-mi daţi o informaţie cu caracter general. Circulaţia, respectiv învoirea pacienţilor din spitalul dumneavoastră este controlată?

— Adică dacă bolnavii pot să plece sau să vină când vor?...

— Exact, aceasta-i întrebarea.

— Nu, domnule...

— ... Apostolescu.

— Nu, domnule Apostolescu, fără bilet de voie, nu se poate ieşi pe poartă!

— Dar dacă sar „niţel” peste gard? Admiţând această posibilitate, n-ar putea renunţa „un pic“ la biletul de voie de care ne-aţi vorbit? Oare e atât de greu de escaladat gardul dumneavoastră, încât să putem elimina această cale de părăsire necontrolată a spitalului?

— Trebuie să recunosc că gardul nostru nu poate constitui un obstacol dificil pentru cineva care ar dori să-l sară – admise ea. Dar, vedeţi, problemele pentru cel care a sărit, ca să zic aşa, pârleazul, încep să apară abia după ce a ajuns în stradă...

— Adică?

— Dacă în perimetrul spitalului, pot umbla cum îi taie capul, fără să atragă atenţia celorlalţi, deoarece comportările particulare sunt specifice profilului nostru medical, în momentul în care ajung în stradă, goi sau numai cu halatul spitalului pe ei, nu trece o jumătate de oră şi sunt îndrumaţi înapoi, de astă dată pe poartă.

— Deci, dacă am reţinut bine, singurul dumneavoastră control eficient, se face prin haine?

— Întocmai! Avem suficientă experienţă pentru a aprecia că acesta-i singurul mijloc de a ne controla în mod sigur pacienţii.

— Dar accesul pacienţilor la haine, cum se face?

— Vin cu biletul de voie, semnat de medicul curant, la sora medicală şi aceasta le dă hainele.

— Sigur n-ar putea să şi le ia, să zicem, profitând de faptul că sora se află într-un salon?

— Nu văd cum! Hainele sunt închise acolo, în dulapul acela de oţel, iar cheile la mine – zise ea amuzată, arătându-le o trusă de chei pe care o scoase demonstrativ din buzunarul halatului ei alb şi suficient de strâmt pentru a-i ilustra bustul frumos.

— Deci, fără bilet de voie, nu-i posibilă plecarea din spital?

— Ba da! Se fac şi excepţii... pentru salariaţii spitalului. Dar, desigur, numai în afara orelor de serviciu – glumi ea, în timp ce-şi muşca cu cochetărie buzele cărnoase.

— E bine că mi-aţi precizat această excepţie – replică Apostolescu, zâmbind amuzat. Vă rog, spuneţi-mi – reveni el la subiect – există o evidenţă a celor care se învoiesc?

— Bineînţeles – zise ea, bătând cu degetul cu manichiura îngrijită într-un registru aşezat în faţa ei pe birou.

— Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să vă cer un sfat. Credeţi că aş abuza prea mult de bunăvoinţa pe care ne-aţi arătat-o, dacă v-aş ruga să verificaţi în ce zile s-a învoit domnul Petrescu în ultima lună?

— Nu se poate pune problema abuzării, atunci când ambele părţi sunt de comun acord – şarjă ea. În ceea ce priveşte întrebarea dumneavoastră, pot să vă răspund şi fără să consult registrul: s-a învoit numai în ziua de 9 iunie, adică ieri.

— Cu riscul de-a mă considera agasant – se scuză detectivul, – vă rog să verificaţi dacă nu s-a învoit cumva şi în zilele de 26 sau 27 mai?

Fără să mai comenteze, interlocutoarea deschise registrul şi-i arătă că în zilele indicate, Petrescu nu figurase ca învoit.

Apoi, în timp ce închidea dosarul, curiozitatea-i feminină o depăşi.

— Domnule Apostolescu, dacă nu sunt indiscretă, de ce acordaţi atâta atenţie acestui pacient?

— E o problemă, doamnă...

— ... Mihăilescu. Fany Mihăilescu.

— Doamnă Fany, cum să vă spun... – ezită Apostolescu. Soţia lui a decedat... adică... de fapt, a fost ucisă...

— Vai, nu se poate! exclamă ea surprinsă. De la început mi-a atras atenţia dragostea cu care-şi înconjura soţul atunci când îl vizita: venea la el cel puţin o dată pe săptămână, deşi în ultimul timp, e adevărat, n-am mai văzut-o pe aici...

— De când n-a mai venit să-şi viziteze soţul?

— Cred că sunt vreo trei săptămâni.

— Dacă tot aţi cunoscut-o, poate îmi puteţi spune ce părere v-a făcut.

— Eu ştiu? O femeie simplă, dar cu mult bun simţ... Dar criminalul a fost prins? se grăbi ea.

— Nu, nu încă! Suntem în căutarea lui. De aceea vă inoportunăm cu prezenţa noastră – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaun.

— Nu cumva este femeia ciopârţită? întrebă interlocutoarea, când Apostolescu, ajuns lângă uşă, puse mâna pe clanţă.

Acesta se întoarse brusc pe călcâie şi, privind-o drept în ochi, întrebă: — Ce vă face să credeţi că ea este femeia ciopârţită?

— Păi... toate ziarele numai despre asta scriu... – bâigui ea, intimidată de privirea pătrunzătoare cu care o ţintuise detectivul.

— Într-adevăr, ea este... Poate că n-ar fi rău să mergeţi cu noi când îi vom anunţa pacientului dumneavoastră această veste răspunse Apostolescu cu blândeţe.

În fapt, pacientul primise vestea morţii soţiei sale cu atâta resemnare, încât Simionescu, în timp ce se îndreptau spre maşină, nu-şi putu opri o remarcă: — Am impresia că nici nu a realizat ce i-ai spus... N-o fi senil?...

— Du-ne înapoi pe strada Doctor Marcovici – ceru Apostolescu şoferului şi se înfundă tăcut pe bancheta din spate.

Capitolul XII

CERCETĂRI ÎN JURUL VICTIMEI

Când intrară în locuinţa victimei, îl găsiră pe căpitanul Maier instalat pe un scaun şi fumând.

Probabil că-şi terminase treaba mai de mult, deoarece în scrumiera de lângă el se aflau patru chiştoace de „Mărăşeşti”.

— Ce naiba aţi stat atât?! Credeţi că altă treabă decât să vă aştept pe voi, n-am? zise el, sculându-se îmbufnat de pe scaun şi punând mâna pe mânerul trusei care se afla pe podea, lângă picioarele lui.

— Ce-ai constatat? întrebă Apostolescu, fără să ţină seama de supărarea sa.

— Deosebit de amprentele victimei, mai sunt şi altele... Dar nu-s semnificative, deoarece, pe alocuri, sunt acoperite de cele ale victimei. Deduc din asta că ultimul om care a umblat prin casă a fost victima. Mai vrei ceva de la mine?

— Da, să pleci, pentru a putea începe percheziţia...

Maier îşi luă trusa şi ieşi din încăpere bodogănind ceva despre nerecunoştinţa „unora” care, după ce „l-au legat la gard aproape două ore, n-au nici bunacuviinţă să se scuze, barem”.

— Cum începem? întrebă Simionescu, zâmbind şi trăgând cu coada ochiului după furiosul Maier.

— Tu de la peretele stâng, eu de la cel drept – zise Apostolescu şi se apucă de treabă.

Cu toată atenţia pe care o acordară controlului făcut, datorită faptului că toate lucrurile se aflau strânse într-o singură încăpere, percheziţia fu terminată în mai puţin de o oră.

Tot ceea ce văzură, ilustra personalitatea victimei: o femeie nevoiaşă, dar foarte vrednică. Absolut toate obiectele din casă sclipeau de curăţenie şi se aflau aşezate într-o ordine care lăsa impresia de pedanterie.

De asemenea, remarcară absenţa oricărei fotografii, prin care speraseră să-şi poată imagina cum arătase victima,

înainte de masacrarea care o făcuse de nerecunoscut, chiar şi pentru intimii ei.

— Putem reţine ceva din cele văzute aici, şefu'? vru să ştie Simionescu, după ce, încuind uşa victimei, ieşiră în curte şi îşi aprinseră ţigările.

— Cred că numai aceste două obiecte merită atenţie – zise el, când se opriră lângă maşină, şi flutură un carnet CEC, pe care-l îndreptă apoi spre pantoful de damă din mâna colaboratorului său.

— CEC-ul, ca CEC-ul, l-am luat probabil pentru a-l preda moştenitorilor, dar pantoful ăsta stingher?...

— CEC-ul nu l-am luat numai pentru eventualii moştenitori, ci pentru noi... Dacă în decurs de doi ani a depus 600 de lei, iar în trei luni, 5 000 de lei, poate că merită să mai examinăm acest aspect.

— ... Şi pantoful?

— Pantoful?... – zise Apostolescu, băgând gânditor carnetul CEC în buzunar şi luând din mâna lui Simionescu obiectul discuţiei.

Începu din nou să-l întoarcă şi să-l sucească în mâini. Era un pantof puţin purtat, din piele de şarpe, dată cu un lac bej, tocul înalt şi subţire cu o cataramă mare aurită pe care erau montate nişte incrustaţii dintr-o masă plastică care imita sideful.

Privi apoi căptuşeala pantofului, făcută dintr-o meşină fină, pe care era imprimată o marcă de fabrică străină, indescifrabilă, şi sub aceasta un „Made în Italy".

— ... Nu prea-i înţeleg rostul, în casa unei femei nevoiaşe... Aduce puţin cu un proverb care se referă la „tichia de mărgăritar".

— Poate că-l avea ca amintire, de pe vremea când era tânără... – sugeră Simionescu.

— Aş! Ai văzut încălţămintea pe care o purta victima? Ei bine, ea purta la picior un număr apropiat de 40, şi acest pantof nu pare să fie mai mare de 36. În ceea ce priveşte „amintirea" la care te-ai referit, acest pantof, după model, nu-i mai bătrân de un an, şi deci...

— Bine, şefu'! Admiţând că argumentarea e corectă, eu mai întrevăd două posibilităţi, care pot exclude suspiciunile pe care le ai asupra provenienţei acestui pantof...

— Te ascult! îl zori Apostolescu, punând mâna în mod semnificativ pe clanţa de la portiera maşinii.

— L-a primit de undeva, sau l-a găsit pe stradă să zicem, şi, plăcându-i, tocmai pentru că era atât de gingaş pentru ea, l-a păstrat ca pe un talisman... Adică, un fel de fetişism...

— Treci la a doua posibilitate...

— Această femeie, adică victima, se ocupa cu diverse negustorii... Poate că a primit pantoful de undeva, ca mostră, pentru a-l vinde...

— Dane... în primul rând, îţi sunt, realmente recunoscător că nu ţi-ai susţinut teoria faţă de altcineva... Mă făceai de râs... doar îţi sunt şef! Şi apoi, cum dracu' poţi admite că obiectul unei tranzacţii comerciale sau un fetiş, cum i-ai spus tu, este firesc să-l înfăşori într-un prosop şi să-l bagi între arcurile unei somiere?

— Dacă-i un fetiş, de ce nu? susţinu Simionescu, nu tocmai impresionat de spusele şefului său.

Apostolescu rămase un moment pe gânduri, privindu-l nedecis, apoi se hotărî.

— În definitiv, orice e posibil. Dacă acest obiect are într-adevăr semnificaţie, vom mai reveni asupra lui. Deocamdată, divorţăm. Tu rămâi aici şi începi investigaţiile asupra relaţiilor victimei. Ştii cum?

— 'Ţeles, şefu'!

— Stai că n-am terminat! Caută să stabileşti cine sunt ultimele persoane care au văzut victima în viaţă şi datele ei biografice. Între timp, eu mă duc să-i raportez situaţia şefului nostru. E clar?

— Clar, să trăiţi!

***

— ... Sunt de acord cu toate propunerile tale şi, având în vedere volumul mare de muncă pe care-l necesită acest caz, voi da dispoziţie ca toţi lucrătorii Direcţiei judiciare,

fără deosebire, să te sprijine. Succes! spuse colonelul Alexandrescu, încheind discuţia cu Apostolescu.

Când intră Simionescu în birou, era trecut de ora cinci după-amiaza. Văzând câtă lume era adunată în încăpere, îi făcu semn lui Apostolescu că revine şi ieşi la fel de tiptil cum intrase.

Un sfert de oră mai târziu, revenind în birou, îl auzi pe Apostolescu dând ultimele indicaţii celor opt bărbaţi adunaţi acolo: — Deci, reţineţi, fiecare dintre voi răspunde de un sector, în cadrul căruia veţi cerceta toate căminele, spitalele, regimentele etc., pentru a afla dacă au avut sau nu pături similare cu cea care a servit la împachetarea victimei. Vă mulţumesc şi aştept rezultatul investigaţiei.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Apostolescu, când rămăseseră numai ei doi.

— Eram leşinat de foame, deh... timp de cinci ore mi-am tot bătut gura şi am dat o fugă la bufet...

— Mă interesează ce-ai făcut în cadrul celor cinci ore, nu după... – îl întrerupse Apostolescu.

— Am stat de vorbă cu o duzină, minus una, de cucoane... Apropo, şefu'! De ce serviciile de informaţii şi contrainformaţii sunt încadrate, aproape în exclusivitate cu bărbaţi, când femeile ştiu tot ce se petrece în jurul lor – poate, chiar şi mai mult! – şi nici măcar nu pretind o remunerare pentru treaba asta?

— Revino la subiect! Ceru Apostolescu, amuzat de năstruşnicele idei ale colaboratorului său.

— Biografia Linei Gligorescu e următoarea: S-a născut în comuna Budeşti în 1907, părinţii ei au fost robi eliberaţi şi nu ştia carte. De la vârsta de 14 ani a muncit în câmp, iar la 17 ani, s-a căsătorit cu un salariat de la CFR, Gligorescu, care, decedând după puţină vreme, i-a lăsat calitatea de pensionară. Ulterior s-a angajat ca femeie de serviciu la moşierul Haralamb Niculescu, unde a stat până în 1937, când stăpânul ei a adus-o în Bucureşti. În acelaşi an, l-a cunoscut pe chelnerul Petrescu şi au trăit în concubinaj până... până am găsit-o noi!

De când a venit în Bucureşti, a locuit împreună cu concubinul ei numai la adresa actuală.

Ah, să nu uit! Imobilul din strada Marcovici i-a aparţinut stăpânului ei, Haralamb Niculescu, care mulţumit de serviciile aduse de Lina Gligorescu, i-a dat voie să ocupe o cameră fără să-i pretindă vreo chirie. Ba, mai mult, din aceleaşi motive de recunoştinţă, i-a permis să valorifice în interesul ei materialele rezultate din corpul de clădire, care a fost bombardat în timpul războiului.

Tot prin intermediul stăpânului ei, a cunoscut mai multe familii de oameni bogaţi, unde era chemată adesea la servit sau curăţenie... Era apreciată ca o femeie curată, cinstită şi mai cu seamă discretă.

În ultimul timp, când majoritatea familiilor la care servea au scăpătat, se ocupa cu mici negustorii, nesemnificative pentru, noi, mai lucra cu ziua, când se ivea ocazia, şi ghicea în cărţi şi în cafea. De asemenea – şi aici subliniez că concubinul ei a încercat să ne ducă, dar cu mine nu i-a mers – doar mă ştii „şefu'! – se ocupa cu „farmece" şi chiar cu alte „leacuri băbeşti".

— Bine, Dane. În ceea ce priveşte personalitatea victimei sunt edificat. Treci acum la felul în care şi-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore, înainte de-a muri.

— Duminică, 25 mai, victima, însoţită de vecina ei Maria Munteanu... îţi aminteşti de ea, nu?

— Da, vecina aceea cu capotul soios! Continuă, te rog...

— Deci, pe la ora două şi jumătate după amiaza, a plecat împreună cu vecina ei să-şi viziteze concubinul la spitalul 9. Pe la ora şase, când s-au înapoiat, victima i-a spus că a doua zi intenţiona să se ducă la o prietenă a ei, o anume Oţelescu. Martora mai spunea că o jumătate de oră mai târziu, când a ieşit în curte să ia apă de la cişmea, a văzut victima discutând la poartă cu două surori ale concubinului ei. Deci a văzut-o pentru ultima oară duminică seara, în jurul orei şapte.

De la prima martoră, am ajuns la doamna Oţelescu, care mi-a declarat că duminică seara, pe la ora opt şi jumătate,

a făcut o vizită victimei şi la plecare au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la un blănar cunoscut de Lina Gligorescu. În după amiaza zilei de luni, martora Oţelescu a venit la victimă, aşa cum s-au înţeles, pe la ora cinci şi jumătate. Victima s-a scuzat că nu poate s-o însoţească, deoarece are o altă problemă de rezolvat, şi i-a propus să amâne pentru a doua zi vizitarea blănarului. Martora precizează că au ieşit amândouă. Au trecut pe lângă Cişmigiu şi s-au despărţit în faţa magazinului „Spicul“. Martora a plecat spre Liceul Lazăr, iar victima s-a îndreptat spre strada Brezoianu...

— Cât era ora?

— Crede că era cu puţin trecut de ora opt seara. S-ar părea că, până în prezent, această martoră este ultima persoană care a mai văzut victima în viaţă.

— Martora n-a întrebat-o pe victimă unde intenţionează să meargă?

— Nu, deoarece conform spuselor ei, „ştia că Lina e o femeie foarte secretă”.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Apostolescu, care ascultase cu multă atenţie relatările colaboratorului său.

— Da, sunt în posesia adresei familiei Haralamb Niculescu, precum şi a familiei Berbecaru, unde victima obişnuia de mulţi ani să se ducă să ajute la curăţenie.

— Bine, Dane! Mâine ne vom duce la aceste persoane şi le vom cere relaţii, acum e prea târziu. În tot cazul, ideea care se desprinde, atât din mărturii, cât şi din constatările noastre, este că victima s-a dus să se întâlnească cu asasinul ei, probabil un tovarăş de afaceri necurate. În fond, cu ce afaceri se ocupa femeia asta? Ai reuşit să afli ceva în această direcţie?

— Oarecum! Vindea şi cumpăra obiecte vechi, ce anume n-am putut afla! în tot cazul, nu este vorba de tranzacţii care ar putea justifica un omor pentru jaf.

— Dacă nu ştii cu ce maşinări se ocupa, de ce elimini posibilitatea jafului?

— Simplu! Pentru că din depoziţia martorilor a rezultat că niciodată n-a avut asupra ei sume mari de bani.

— Atunci, nu-i exclus ca omorul să aibă cu totul alt mobil...

- zise Apostolescu îngândurat.

— Întrevezi ceva?

— Da. Mă gândesc că noi oamenii, câteodată ne mai abatem de la principiile sau obiceiurile care ne caracterizează... Oare nu şi-o fi permis victima unele concesii de la obiceiurile ei?...

— Ce vrei să spui? îl întrerupse Simionescu cu nerăbdare.

— Din declaraţiile tuturor martorilor audiaţi până acum. Rezultă că victima s-a remarcat printr-o calitate care nu caracterizează nici într-un caz sexul ei... Era „o femeie secretă”. Ei bine, poate că a renunţat la discreţia ei proverbială, ceea ce a impus necesitatea suprimării sale. În legătură cu asta, să nu uităm că a lucrat în case „mari”, unde nu-i exclus să fi văzut sau auzit ceva care a determinat-o să treacă la şantaj. Ţinând seama de faptul că persoanele şantajate au numai trei posibilităţi: 1. Să nu ţină seama de ameninţare şi atunci secretul lor devine public: de cele mai multe ori găsindu-se şi o corespondenţă cu vreunul din articolele codului penal. 2. Să-şi cumpere liniştea cu sume din ce în ce mai mari, deoarece cel care exercită ameninţarea, ştie că şi-a prins bine victima şi 3. Persoana şantajată, aflând că mai există un părtaş la secretul ei, şi nedorind să-şi asume riscul ca acesta să fie divulgat, trece la suprimarea intrusului!

— Deci?...

— Deci, mâine vom vizita cele două familii unde spuneai că victima lucra din când în când.

Capitolul XIII

VERIFICAREA UNEI INFORMAŢII

Familia Niculescu locuia lângă Grădina Icoanei, într-o vilă deosebit de arătoasă cândva, dar acum din măreţia de odinioară îi mai rămăsese numai arhitectura în stil baroc. Faţada nespoită de mai multe decenii şi grădina în paragină, creau o senzaţie de resemnată abandonare.

Cei doi detectivi urcară câteva trepte de marmură, tocite şi ciobite, şi se opriră în faţa unei uşi somptuase de fier forjat, acum cu vopseaua coşcovită.

Apăsară de mai multe ori pe butonul soneriei, până ce un zgomot de papuci târşiţi îi încredinţă că apelul lor a fost auzit.

Urmă zgomotul unei chei răsucite în broască şi uşa se deschise, la fel de silenţios ca şi portiera unui cavou în care nu s-a mai pătruns de un secol.

— Ce doresc domnii? îi întrebă femeia de aproximativ 60 de ani, îmbrăcată cu un capot de casă dintr-un material de culoare închisă.

— Dacă e posibil, am vrea să stăm de vorbă cu cineva din familia Niculescu – începu Apostolescu –, după ce se înclină politicos.

— Numele meu este Sevastiţa Niculescu, cu ce vă pot fi de folos? întrebă interlocutoarea cu o voce clară, care contrasta cu faţa ei de o paloare bolnăvicioasă.

— Suntem de la poliţie şi, cu acordul dumneavoastră, am dori să vă cerem câteva relaţii despre o persoană pe care aţi cunoscut-o...

— Dacă într-adevăr e vorba de o persoană pe care o cunosc, cu plăcere. Vă rog să poftiţi – zise doamna, deschizând uşa până la perete.

Aspectul interiorului era complet diferit de paragina care înconjura casa. Fură poftiţi să ia loc într-un hol a cărui mobilă, în stil Chippendale, nu arăta prin nimic că a fost achiziţionată de foarte mulţi ani, probabil chiar înainte de a se naşte femeia care-i întâmpinase pe anchetatori.

— Vă ascult, domnule comisar – zise ea, împreunându-şi mâinile îngrijite, dar marcate de zbârciturile lăsate de trecerea anilor.

— Suntem informaţi că Lina Gligorescu a servit mulţi ani în casa dumneavoastră, de aceea vă rog să aveţi amabilitatea să ne spuneţi ce ştiţi despre ea – zise Apostolescu, fără să piardă ocazia de-a admira două Luchian-uri veritabile pe pereţi şi un Bukahara original care acoperea aproape în întregime parchetul bine întreţinut.

— Vai, sărmana – se lamentă interlocutoarea –, am citit în ziare ce i s-a întâmplat... Ce-au avut cu biata femeie? Un om atât de ascultător şi de potolit... Ce cruzime inimaginabilă! Desigur, criminalul trebuie să fie ori un monstru, ori un dement, probabil amândouă la un loc... S-au făcut oamenii răi, nu mai este ca pe vremea mea... L-aţi prins?

— Nu, doamnă. Încă n-am reuşit – zise Apostolescu ridicând din umeri – dar facem toate diligenţele pentru a-l descoperi. De altfel, acesta este şi scopul vizitei noastre la dumneavoastră. Am dori să ne spuneţi tot ce ştiţi despre victimă.

— Sunt aproape 40 de ani de când a venit în casa noastră şi deşi era o femeie simplă şi neştiutoare de carte, prin comportamentul ei ne-a devenit în curând dragă tuturor. Ba, mai mult. Mie personal chiar prietenă şi confidentă. Avea o calitate pe care n-o mai întâlneşti la slugile de astăzi, era cinstită şi nu umbla cu vorba. Tatăl meu a fost atât de mulţumit de serviciile pe care ni le-a adus încât, chiar şi după ce ne-am pierdut moşia, a ţinut să-şi manifeste recunoştinţa şi i-a pus la dispoziţie o casă unde să locuiască toată viaţa fără nicio chirie, deşi nu mai lucra la noi’ decât sporadic.

— Despre Ghiţă Petrescu, concubinul ei, ce ştiţi?

— Şi el era un om de treabă. Tata l-a apreciat atât de mult încât, chiar în ajunul morţii sale, acum vreo zece ani, a insistat să-i cunune... Dar Lina s-a menţinut pe vechea ei

poziţie şi poate că a avut dreptate... Dacă se mărita cu Ghiţă, pierdea pensia de la primul ei soţ.

— Dacă am reţinut bine, în ultimii ani aţi apelat mai rar la serviciile ei. De ce?

— Aşa este. În ultimii ani venea mai rar. Ştiţi, dacă înainte aveam casa deschisă şi primeam tot timpul musafiri, după ce a murit tata şi n-am rămas decât eu şi un văr de-al meu, care şi el s-a mutat între timp la casa lui, am renunţat la recepţii şi n-am mai apelat la serviciile ei.

— Bine, dar puteţi să întreţineţi singură o casă atât de grea?

— Casa nu mai este atât de grea, cât s-ar părea, deoarece, de când a murit soţul meu şi trăiesc numai din pensie, m-am retras în trei camere şi pe celelalte le-am închiriat. Aşa că mă pot descurca şi singură.

— Doamna Niculescu, probabil că muncind la dumneavoastră, şi-a făcut multe relaţii printre persoanele care vă vizi tau. Aţi putea să-mi precizaţi ce case mai frecventa?

— Într-adevăr, a cunoscut lume multă la noi în casă şi, ca urmare a aprecierii de care se bucura, aceştia o chemau adesea când aveau sindrofii; să ajute la servit. Dar această situaţie se petrecea cu mulţi ani în urmă... pe vremea când atât eu cât şi ei mai aveam încă moşii. Ulterior n-a mai fost cazul... deoarece cei care apelau la serviciile ei au scăpătat sau au părăsit ţara...

— Cu toate că numărul celor care apelau la serviciile ei s-a redus, din motivele pe care le-aţi arătat, probabil că mai există totuşi persoane pe care continua să le frecventeze. Aţi putea să ne spuneţi cu cine anume mai era în relaţii în ultimul timp?

— Din câte ştiu, din spusele ei, o mai ajuta la curăţenie pe doamna Berbecaru, o veche prietenă de-a mea.

— Când a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cred că sunt vreo patru săptămâni de când n-am mai văzut-o.

— Aţi avut impresia că în ultimul timp era mai preocupată ca de obicei? Dacă da, v-a făcut vreo confidenţă?

— N-am remarcat nimic deosebit. Dar, chiar dacă ar fi avut vreo preocupare mai deosebită, tot nu mi-ar fi împărtăşit-o. Niciodată nu-şi exterioriza gândurile sau sentimentele.

— Credeţi că există cineva care ar fi fost interesat în dispariţia ei?

— De, eu ştiu... – răspunse doamna Niculescu ezitând.

— Văd că aveţi totuşi unele dubii, la cine vă gândiţi? insistă el.

— Ştiţi, un văr de-al meu, Tiberiu Frangopol, a deschis o acţiune judecătorească împotriva unei mătuşi. Este vorba de un proces de moştenire, în care el s-a considerat nedreptăţit de testamentul lăsat de răposatul lui unchi. Profitând de faptul că e avocat şi acţiunea nu-l costă nimic, a atacat prevederile testamentului, pretinzând că acestea au fost impuse cu forţa răposatului. Ba, mai mult, că moştenitoarea legală nu-i străină de decesul prematur al soţului. Ce vreţi? O înscenare odioasă din partea unui om care aleargă după chiverniseală cu orice chip! în loc să-i fie recunoscător mătuşii sale care l-a ţinut la Paris pe cheltuiala ei, până şi-a terminat facultatea, încearcă s-o ducă la sapă de lemn.

— Ce amestec are Lina Gligorescu în această neînţelegere familială? întrebă Apostolescu, în timp ce-şi aruncă privirea pe cadranul ceasului-brăţară.

— Întrucât Lina a servit în casa lor şi cunoştea situaţia reală, a fost pusă ca martoră în proces de către moştenitoarea legală.

— Şi probabil că mărturia Linei l-a deranjat pe domnul Tiberiu Frangopol? completă Apostolescu, deducând urmarea.

— Întocmai! Acum câteva luni, Tiberiu a trecut pe la noi şi, văzând-o pe Lina, i-a atras atenţia că, dacă va depune împotriva lui, va avea de regretat.

— Puteţi să-mi spuneţi unde locuieşte domnul Tiberiu Frangopol?

După ce Simionescu notă adresa, Apostolescu încercă să mai obţină şi alte relaţii, însă fără succes.

— Încotro? întrebă Simionescu, după ce mulţumiră şi-şi luară la revedere, de la amfitrioană.

— Pe mine mă laşi la birou, iar tu te duci la tribunalul sectorului în care locuieşte domnul Tiberiu Frangopol şi cauţi să faci rost de o copie a acţiunii întreprinse de acesta. Când ai obţinut-o, te înfiinţezi cu ea la mine.

***

— Uite acţiunea, şefu'! zise Simionescu, înmânând lui Apostolescu şase foi de hârtie dactilografiate. Dar e apă de ploaie! Mărturia coanei Lina avea tot atâta influenţă în proces, cât are şi un ţânţar din Balta Brăilei asupra unei balene care înoată în Oceanul Pacific... Era unul din cei mai neînsemnaţi martori citaţi de pârâtă.

— Da, într-adevăr, nu acesta e mobilul! zise Apostolescu, după ce se convinse personal că Simionescu nu exagerase în aprecierea sa. Dane, renunţăm la această pistă!

— Nu mai am ţigări, şefu'! Mă duc până la bufet să-mi iau un pachet...

— Acum n-avem timp! Fumează de la mine – zise Apostolescu, aruncându-i peste birou pachetul. Vreau să-i dau un telefon maiorului Ciocârdel şi pe urmă plecăm la familia Berbecaru.

-— ... Alo', Fănică, tu eşti?... Cine altul să fie... Exact. Ca de obicei vreau să te rog ceva... Uite despre ce e vorba, am impresia că am scăpat ceva... Binenţeles, cine n-are, pe lângă deficienţe şi câteva lipsuri?... Nu, ascultă-mă: deşi la ambalarea primelor două colete s-a folosit hârtie albă de împachetat, mie mi-a scăpat că această hârtie poate fi utilizată la fel de bine, în bufete şi bodegi pentru protejarea feţelor de masă. Deosebit de asta, soţul victimei e chelner... Nu, nu! Pe el l-am verificat eu şi e în afară de cauză. În schimb, nu m-am ocupat deloc de cunoştinţele lor care lucrează în acest domeniu... Da, asta vreau! Să-i pui

pe băieţii tăi să verifice şi această ipoteză... Bine, multe mulţumiri...

— Hai, Dane, să mergem! zise Apostolescu când închidea telefonul.

Capitolul XIV

ALTE TATONĂRI

Familia Berbecaru locuia pe Calea Griviţei, aproape de Calea Victoriei, într-un bloc nou. Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat de vreo cincizeci de ani, de statură potrivită şi cu o burtică suficient de proeminentă pentru a-l asigura pe cel care o privea că purtătorul ei nu face parte din categoria celor dispuşi să-şi refuze o mâncare sau un şpriţ bun.

Era domnul Berbecaru, care pus în temă cu obiectul vizitei celor doi ofiţeri, îi pofti cu multă amabilitate într-o sufragerie cu linii moderne.

— Da – începu el, după ce se aşezară cu toţii în jurul unei mese extensibile – am cunoscut-o pe Lina cu mulţi ani în urmă, pe când lucra la... la nişte cunoscuţi de-ai mei...

— La cine anume vă referiţi? întrebă Apostolescu.

— Mă refer la familia fostului moşier Haralamb Niculescu... Dar. Binenţeles, n-am fost prieteni... numai simple cunoştinţe...

— Suntem informaţi că-i vizitaţi destul de des casa şi că între dumneavoastră au existat relaţii de prietenie foarte strânse – se hazardă Apostolescu.

— Da de unde! Ce legături puteau să existe între mine, fiu de ţărani, şi un fost exploatator? Probabil că cel care' v-a informat a urmărit un scop tendenţios...

— Asta n-are nicio importanţă – zise Apostolescu, satisfăcut că nu s-a înşelat asupra caracterului arivist al interlocutorului său, – să revenim la Lina Gligorescu. Venea des în casa dumneavoastră?

— De două sau de trei ori pe săptămână... Ştiţi, soţia mea este încadrată şi trebuia s-o ajute cineva.

— Aţi fost mulţumit de felul în care se achita de obligaţii?

— Da, da, era o femeie destul de corectă – răspunse el, cu un aer de binevoitoare superioritate.

— Dacă aţi spus „destul”, înseamnă că aveţi rezerve. La ce vă referiţi?

— Nu, n-am vrut să spun că au existat precedente negative, dar nu-mi place să folosesc superlativele. Era o femeie cinstită – zise el. De astă dată cu mai multă convingere.

Apostolescu trebui să-şi mărturisească că precauţia diplomatică pe care o folosea domnul Berbecaru începea să-l agaseze. Risca să-şi piardă timpul, fără să afle ce-l interesa.

— Domnule Berbecaru – zise el decis –, de fapt noi am fi preferat să discutăm cu soţia dumneavoastră. Deoarece dânsa ar trebui s-o cunoască mai bine pe Lina, doar au gospodărit împreună. Este acasă?

— Da, sigur. Îl meditează pe fiul nostru... O chem imediat – zise el, parcă uşurat că scapă de întrebările anchetatorului, şi dispăru printr-o uşă. Reveni după un scurt timp, însoţit de o femeie de vreo patruzeci de ani, plăcută la înfăţişare.

Se afla exact la antipodul soţului ei. Era subţirică şi-avea o privire sinceră, binevoitoare.

— Mi s-a spus că vă interesaţi de Lina – începu ea. În timp ce făcea cunoştinţă cu cei doi ofiţeri. Sărmana, a fost o femeie tare de treabă... Cine s-ar fi aşteptat la un astfel de sfârşit? Şi când mă gândesc că parcă ieri stăteam de vorbă şi glumeam...

— Asta înseamnă că aţi fost destul de apropiate, nu?

— Aşa este, îmi era foarte dragă.

— În acest caz, poate ştiţi cu ce fel de afaceri se ocupa în timpul liber?

— Nu mai ştiu dacă mi-a spus ea, sau dacă am dedus eu, dar cred că cumpăra haine purtate şi le valorifica la ţară, de unde aducea păsări şi le revindea. La asta se mai adăuga faptul că mai lucra şi în alte case – la mine nu venea decât de două ori pe săptămână – sau, când găsea amatori, dădea în cărţi.

— Ştiţi în ce case mai lucra?

— Din câte îmi spunea, mai lucra şi la nişte prieteni de-ai noştri, familia Niculescu, unde de altfel am şi cunoscut-o, cu mulţi ani în urmă.

— În altă parte mai lucra?

— Nu. Deşi era taciturnă prin excelenţă, ceea ce e o mare calitate astăzi, cred că mi-ar fi spus dacă ar mai fi frecventat şi alte case.

— Aveţi cumva idee de unde-şi poate procura hainele vechi?

— Am întâlnit-o, o dată sau de două ori – în zilele când nu lucra la mine –, în faţa gării, pe Calea Griviţei, învârtindu-se prin liota aceea de oameni care umblă pe acolo fără niciun căpătâi.

— Când lucra la dumneavoastră, s-a întâmplat s-o caute cineva?

— Nu, niciodată.

— Ştiţi să fi avut duşmani?

— Nu.

— Când a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cu vreo trei zile înainte de-a începe să scrie în presă despre... despre coletele acelea groaznice... Ştiu asta, deoarece în ziua când au început să apară coletele, ea urma să vină la mine să mă ajute. Văzând că nu mai apare, am rămas intrigaţi, pentru că totdeauna a fost de o punctualitate matematică... Da' cine putea să-şi închipuie ce-a păţit, sărmana.

— Doamna Berbecaru, este posibil să fi avut vreun iubit, desigur în afară de concubinul ei?...

— Cred că exageraţi! interveni domnul Berbecaru. O femeie de peste 60 de ani să aibă un iubit?

— Domnule Berbecaru – răspunse Apostolescu –, să ştiţi că nimeni n-a putut determ ina, până în prezent, vârsta limită pentru comiterea unei crime pasionale. Astfel că noi nu excludem niciodată şi o astfel de eventualitate.

— Nu, nu cred într-o astfel de posibilitate, era o femeie serioasă, sau cel puţin aşa părea – răspunse doamna Berbecaru.

***

— În concluzie – zise Simionescu, în timp ce maşina lor se îndrepta spre inspectorat – putem spune că nici cercetările făcute în direcţia caselor frecventate de victimă, n-au dus la vreun rezultat!

— Te aşteptai la un rezultat spectacular?

— Nu despre asta-i vorba, şefu'! Dar, oricum, să fi făcut un pas înainte, aşa...

— L-am şi făcut! Am aflat unde-şi desfăşura victima activitatea comercială... Apropo, crezi că eşti cunoscut de lumea interlopă din jurul gării?

— Nu cred. Da' de ce?

— Vreau să te amesteci puţin printre ei. Bineînţeles, incognito!

— Crezi că aş putea afla ceva despre relaţiile ei cu această lume, pe cât de tăcută, pe atât de periculoasă?

— Trebuie să explorăm şi această posibilitate. Când n-ai ceva mai bun, alegerea-i simplă... – zise Apostolescu indispus.

Capitolul XV

O INFORMAŢIE NEAŞTEPTATĂ

Mai trecură câteva zile şi toate investigaţiile făcute de Apostolescu şi Simionescu rămaseră fără rezultat.

Acum, cei doi detectivi stăteau în biroul lor şi treceau în revistă din nou datele afacerii.

— Deci, din expunerea în curtea Poliţiei Capitalei a bucăţilor de pătură în care au fost înfăşurate primele două colete macabre, n-a ieşit nimic. Nu le-a recunoscut nimeni!

Am mers mai departe cu cercetările şi am verificat amprentele digitale găsite în locuinţa victimei, dar toate şi-au găsit un corespondent printre persoanele care o frecventau pe Lina Gligorescu şi care, nici într-un caz, nu pot fi bănuite ca autoare ale omorului. De aici se mai impune o concluzie indubitabilă: asasinul nu făcea parte din persoanele care o vizitau pe victimă...

— Ne întoarcem iar la ideea că asasinul este un maniac care a vrut să ucidă o femeie, indiferent de identitatea acesteia? îl întrerupse Simionescu.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că, ajungând la această concluzie, am făcut în fond un pas înainte...

— Cred că ar trebui să-mi iau ochelari! De trei săptămâni încerc să văd un progres în anchetă, dar nimic... probabil că mi-a slăbit vederea...

— Te rog să fii atent! zise imperturbabil Apostolescu. Spuneam că, excluzând criminalul din cercul celor care vizitau victima, am obţinut o primă selecţie. În sensul că asasinul trebuie căutat numai printre persoanele pe care le vizita victima...

— Şi n-am făcut investigaţii şi în această direcţie?

— Ba da, dar nu rezultă de nicăieri că am epuizat toate persoanele pe care le contacta victima. Am depistat numai adresele unor familii pe care aceasta le frecventa în mod curent. Despre relaţiile ei pe linie de afaceri, ce ştim?

— Ai perfectă dreptate! Din analizarea felului în care victima şi-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore înaintea

dispariţiei, au rezultat multe pete albe, care ar putea însemna tot atâtea persoane vizitate... Dar cum le depistăm? De când ne-a căzut pe cap pacostea asta de afacere, nici de bărbierit nu mai avem timp! Trei zile m-am amestecat printre puşlamalele care se învârt fără nicio treabă în jurul gării, doar-doar voi afla ceva despre legăturile pe care le avea victima acolo... Şi care a fost rezultatul?

— Ţi-ai jucat atât de bine rolul, până te-a „umflat“ un subofiţer din Poliţia gării! zise Apostolescu, pufnind în râs. Norocul tău că mai eram aici când mi-a telefonat să mă întrebe dacă te cunosc...

— Ce Cap de Fontă, Doamne! zise Simionescu, înfuriindu-se din noul la gândul celor pătimite. Tocmai începusem să-mi fac relaţii printre „şmecheri”, că apare deşteptu’ ăla de plutonier şi drept la mine se înfige „Vă rog să-mi prezentaţi buletinul de identitate!” încerc să-i suflu că sunt ofiţer de poliţie şi că prezenţa lui îmi ratează misiunea. Nimic! El ştie una şi bună, „unde-i buletinul?” Şi nu înţeleg! Din câţi eram acolo, de ce i-a căşunat tocmai pe mine?

— Ei lasă, nu fi supărat! îl tachină Apostolescu. Ai avut norocul să dai peste un băiat deştept, un altul, ţinând seama de mutrişoara ta, te-ar fi trimis direct la tribunalul pentru urgenţe!

— Nu te-oi vedea eu în locul meu, şefu’! zise ranchiunos Simionescu.

— Nu-ţi fă iluzii, Dane! Nu-ţi dau eu satisfacţie să mă scoţi de la „zdup“... Eu mă îngrijesc să am întotdeauna o legitimaţie la mine, nu ca alţii!...

— Da’ ce, eu n-am legitimaţia la mine în permanenţă? Numai că, spre ghinionul meu, atunci când mi-am schimbat hainele, pentru a mă integra printre derbedeii la care m-ai trimis, am uitat-o în haina de la costum.

— Ei lasă, Dane, recunoaşte că ai exagerat! Cu alura ta, ar fi fost mai firesc să te deghizezi într-un om cumsecade...

Apostolescu îşi întrerupse tachinarea pentru a răspunde la telefon.

— Da, eu sunt. Să poftească! Un cetăţean care spune că poate să ne furnizeze nişte informaţii importante cu privire la cazul femeii ciopârţite – explică Apostolescu, după ce aşează receptorul în furcă.

Nu termină bine de vorbit, şi o bătaie în uşă anunţă sosirea cetăţeanului care solicitase întrevederea.

La invitaţia lui Apostolescu, în birou intră un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt şi brunet.

După ce închise uşa în spatele lui şi dădu bună-ziua, înclinându-se din mijloc, se opri şi începu să privească alternativ când spre Apostolescu, când spre Simionescu, în timp ce învârtea nehotărât în mâini o pălărie de paie asemănătoare celei purtate de Maurice Chevalier.

— Vă rog să luaţi loc – îl invită Apostolescu şi, în timp ce noul venit se aşeza pe scaun, căutând să găsească pe genunchi un loc pentru a-şi aşeza pălăria, continuă: — Aţi spus ofiţerului de serviciu că aveţi ceva de declarat.

Fără să pară că a auzit invitaţia, noul venit continua foarte preocupat să caute un loc mai potrivit pentru pălăria sa, mutând-o când pe un genunchi, când pe celălalt.

— Vă rog să vă puneţi pălăria pe birou şi să ne spuneţi cum vă numiţi – zise Apostolescu pentru a-i stăvili starea emoţională.

— Mă numesc Ion Oprescu – spuse el, parcă mai degajat de când, ascultând sfatul primit, lăsase pălăria pe biroul lui Apostolescu.

Profesiunea şi adresa? ceru Apostolescu pe un ton binevoitor.

Simionescu, ca de obicei, le notă în carnetul lui.

— Acum să revenim la obiectul vizitei dumneavoastră. Vă ascultăm!

— Ştiţi, mai întâi aş vrea să vă întreb ceva, ca să nu vă reţin de pomană...

— Mă rog. Întrebaţi-mă! zise Apostolescu, privind amuzat spre Simionescu.

— Eu am citit cu foarte multă atenţie tot ce s-a scris prin ziare despre femeia care a fost tăiată şi pe urmă aruncată...

Cu această ocazie, am citit că nu se ştie cine a lăsat pachetul în Gara de Nord... De fapt, eu de asta am venit, să vă întreb dacă a venit cineva să vă spună cine a fost criminalu', că numai el trebuie să fi fost...

Apostolescu, fără să priceapă prea bine ce doreşte interlocutorul său, deveni mai atent şi-l întrerupse.

— Dacă am înţeles bine, dumneavoastră doriţi să ne furnizaţi o informaţie cu privire la persoana care a abandonat coletul în Gara de Nord. Aşa-i?

— Da, cam aşa ceva... De fapt eu am venit să vă întreb dacă a venit persoana pe care v-am trimis-o...

— Am fost căutaţi de mulţi cetăţeni în ultimul timp şi, pentru a ne putea da seama dacă a venit şi persoana la care vă referiţi, cred că ar fi mai bine dacă ne-aţi relata tot ce ştiţi – zise Apostolescu, în speranţa că va putea canaliza discuţia pe o latură mai inteligibilă.

— Nu, nu m-aţi înţeles! Eu am îndrumat pe cineva, care l-a văzut pe criminal, să vă relateze tot ce ştia... A venit?

— Cine este persoana pe care aţi trimis-o la noi?

— Nu ştiu! Am cunoscut-o întâmplător...

— Domnule Oprescu, cred că ar fi bine dacă aţi începe cu începutul şi ne-aţi spune cum aţi cunoscut persoana la care vă referiţi?

— Să vedeţi ce mi s-a întâmplat. Acum trei zile, mă duceam să-mi văd părinţii, care locuiesc într-o comună din judeţul Argeş... Ştiţi, mi-au mai rămas câteva zile din concediul de odihnă de anul trecut... Şi cum stăteam în gară şi aşteptam cursa care mă ducea în comuna natală, mi-am amintit că am în buzunar o gazetă pe care am luat-o când am plecat din Bucureşti... Ştiţi, n-o citisem în tren pentru că m-am întâlnit cu un fost coleg de meserie şi am discutat alte chestii... d-ale noastre şi am uitat de ziar.

Simionescu îşi mască un oftat şi, urmând exempul lui Apostolescu, îşi aprinse şi el o ţigară.

—... Şi, cum vă spuneam, mi-am amintit de ziar şi, pentru a-mi petrece timpul mai repede l-am scos şi am început să citesc articolul în care se scria despre femeia

ciopârţită. În timp ce citeam, s-au adunat în jurul meu mai mulţi cititori şi am început să discutăm cazul. La un moment dat, a mai apărut un cetăţean, care ne-a spus că el a văzut persoana care a lăsat un colet în gară...

Auzind ultima frază a interlocutorului, aerul de plictiseală de pe chipul lui Simionescu dispăru fără urmă şi ochii săi albaştri căutară întrebători spre Apostolescu, care fără să-i acorde vreo atenţie, zise impasibil: — Vă rog să repetaţi întocmai, dacă e posibil, ce v-a spus acel domn.

— A spus că stătea pe o bancă în gară şi aştepta o rudă care trebuia s-o conducă la tren, când a venit un domn care ţinea în braţe un pachet mare înfăşurat într-un ziar. Domnul acela şi-a lăsat pachetul şi s-a dus la o casă de bilete, unde a întrebat cât costă un abonament pe toate liniile. După ce a primit răspunsul, şi-a aprins o ţigară şi s-a îndreptat spre ieşirea din Calea Griviţei.

— Continuaţi, vă rog – îl îndemnă Apostolescu cu un început de nerăbdare.

— Cel cu care discutam a spus că, după plecarea domnului care s-a interesat de preţul unui abonament pe toate linile pe calea ferată, a venit un hamal care a întrebat al cui este pachetul învelit în ziar. Între timp, a venit persoana pe care o aştepta şi s-a dus s-o conducă la tren. Astfel, a aflat abia’ ulterior, din ziare, ce conţinea pachetul’acela... Atunci, eu l-am povăţuit să vină la dumneavoastră şi să povestească tot ce ne-a povestit şi nouă...

— Când v-a povestit incidentul pe care ni l-aţi relatat, a făcut şi o descriere a domnului care a lăsat pachetul la gară?

— Da! A spus că era un bărbat înalt, brunet, de vreo 35 de ani, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri roşii, şi la un deget avea un inel gros de aur.

— Poate vă mai amintiţi, v-a mai spus şi altceva despre domnul care a adus pachetul? insistă Apostolescu, cu nerăbdarea prepelicarului care a adulmecat vânatul.

— Nu, nu-mi amintesc! De altfel, eu am plecat imediat, deoarece între timp venise cursa pe care o aşteptam.

— Cum arăta cetăţeanul care v-a povestit ce ne-aţi spus nouă? L-aţi putea descrie?

— Da, era un tânăr de vreo 20 de ani, îmbrăcat într-o bluză ca cele purtate de şoferii de la ITB. De altfel, eu pentru asta am venit, să vă întreb dacă a ţinut seama de povaţa mea şi s-a prezentat la dumneavoastră.

— Nu, domnule Oprescu! Până acum nimeni nu ne-a adus la cunoştinţă ce ne-aţi povestit dumneavoastră.

— Credeţi că relatarea mea vă va putea fi de folos? întrebă martorul, ridicându-se de pe scaun, dar nu fără a-şi lua mai întâi pălăria de pe biroul lui Apostolescu.

— Este foarte posibil, domnule Oprescu, în orice caz, noi vă mulţumim pentru bunăvoinţă şi deranjul dumneavoastră.

— Nu mi-am făcut decât datoria de cetăţean – răspunse martorul cu modestie.

După ce-l conduse şi închise uşa după el, se întoarse spre Simionescu cu un aer aferat.

— Auzi, am impresia că-i apă de ploaie! zise el, în timp ce-şi plimba cu un gest obosit degetele răsfirate prin păr.

— De ce şefu'? întrebă Simionescu contrariat.

— Dintr-un singur motiv. Pentru că martorul principal, cel care a făcut relatarea din gara Piteşti, nu s-a prezentat singur la noi! în aceste zile, când toată presa vuieşte cu amănunte despre acest omor feroce, şi când toţi cititorii de ziare s-au transformat în detectivi particulari lansaţi" pe urmele asasinului, admiţi că poate există vreun cetăţean care nu-şi doreşte să contribuie la prinderea criminalului?

— Ascultă şefu'! Umbli la logică pentru a mă obliga să-ţi dau dreptate. Ei bine, de astă dată, nu ţine! Eu l-am văzut pe tipul ce ne-a fost descris adineaori...

— Ce spui, mă?! zise Apostolescu privindu-l intrigat.

— Da, l-am văzut! Şi să ştii că-mi retractez spusele în legătură cu capul plutonierului care m-a „umflat" şi m-a băgat la zdup-ul gării...

— Nu mai deraia şi spune-mi ce-ai de zis – îl repezi Apostolescu.

Am fost coechipieri... în arestul gării! Asta-i!

— Pentru ce-a fost reţinut?

— Cred că pentru vagabondaj.

— Perfect! Pentru că cunoşti drumul mai bine ca mine, te duci la „pretenul” tău, plutonierul „Cap de Fontă”, şi-i spui să ţi-l împrumute pe individul care corespunde semnalmentelor primite. Executarea!

Capitolul XVI

CONFUZIA

Păsărica a zburat de ieri după amiază şefu'...

— Cum a zburat?

— „Amicul" meu, „Cap de Fontă", i-a ars o amendă contravenţională pentru că n-a avut buletinul de identitate la el şi l-a expediat înapoi în localitatea de reşedinţă.

— Ai văzut procesul-verbal de. Contravenţie?

— Văzut! De profesie fost măcelar, domiciliul stabil în Craiova.

— Măcelar? Interesant! Ai anunţat poliţia din Craiova?

— I-am anunţat, şi explicându-le cauza în care-l presupunem implicat, le-am cerut să-i verifice alibiul în perioada dintre 26 şi 30 mai.

— Te pomeneşti că rezolvăm ecuaţia mai repede decât gândeam. N-ar fi rău! A început să-mi calce pe nervi ineficienţa investigaţiilor noastre.

— Na, c-am uitat! zise Simionescu bătându-se cu degetul arătător, îndoit, pe frunte. Când am urcat sus, ofiţerul de serviciu mi-a spus că un subofiţer din forţele armate vrea să vină la noi. L-am luat cu mine şi aşteaptă afară, pe culoar. Pot să-l introduc?

— Pofteşte-l.

La invitaţia lui Simionescu, în birou intră un plutonier major, cu însemnele unităţilor de tancuri. Era un bărbat tânăr, roşcat şi cu o privire inteligentă.

— Vă rog să luaţi loc. Aţi spus că doriţi să discutaţi cu mine, sunt căpitanul Apostolescu. Vă ascult.

— Să trăiţi! zise subofiţerul, ridicându-se de pe scaun ca un resort şi lovind cu putere călcâiele. Sunt plutonierul major Marinescu Mircea şi vă rog să-mi permiteţi să vă raportez...

— Luaţi loc – îl întrerupse Apostolescu zâmbind cu blândeţe – şi spuneţi-mi, fără formalităţi, ce v-a adus la noi!

— Domnule căpitan, eu am fost plecat o lună de zile într-o aplicaţie militară şi, abia ieri, când m-am întors, am aflat despre moartea tragică a lui madam Gligorescu.

— Aţi cunoscut-o personal?

— Da! Până acum vreo şase luni, când eram burlac şi locuiam pe lângă Cişmigiu, venea la mine acasă o dată la două săptămâni şi-i dădeam să-mi spele rufele. După ce m-am însurat n-a mai fost cazul...

— De când n-aţi mai văzut-o?

— De când m-am mutat... adică, de vreo cinci luni.

— Continuaţi, vă rog.

— Aşa cum vă spuneam, m-am întors ieri dimineaţă din aplicaţie şi după ce m-am odihnit câteva ore – doar ştiţi dumneavoastră cum este o aplicaţie—am ieşit să mă plimb cu soţia. După ce-am mâncat o îngheţată, mi-am adus aminte că nu mai am lame de ras, şi fiind trecut de ora nouă ne-am decis să le cumpărăm de-la magazinul „Victoria”, care are programul mai lung ca celelalte unităţi. Astfel, am trecut prin faţa Poliţiei; unde am văzut o pătură pe care o priveau mai multe persoane. După ce m-am apropiat de gard, soţia mea a început să-mi povestească de crimă şi în acest fel am aflat despre moartea fostei mele spălătorese. Începând să mă uit şi eu la lucrurile expuse acolo, am recunoscut...

— Pătura!... lăsă să-i scape Simionescu.

— Nu, pătura n-am văzut-o niciodată. Am recunoscut în schimb, faţa de pernă în care s-a găsit capul femeii, adică a lui madam Leana – se corectă el.

— De unde cunoaşteţi faţa de pernă? întrebă Simionescu cu o voce neutră.

— Cum să n-o cunosc, când eu i-am dat-o?

— Cu ce ocazie?

— Păi, i-am oferit-o acum vreun an. Ştiţi, era o femeie necăjită şi mie tot nu-mi făcea trebuinţă, aveam destule...

— De unde ştiţi că este tocmai faţa de pernă pe care i-aţi dăruit-o dumneavoastră? Doar este bine cunoscută uniformitatea efectelor militare!

— Da, este adevărat ce spuneţi dumneavoastră, dar faţa de pernă pe care i-am dat-o avea o particularitate... Mi-au căzut doi nasturi şi, neavând aţă albă. I-am cusut cu aţă vernil!

— Bine, domnule Marinescu, noi vă mulţumim pentru precizarea făcută. Aţi mai cunoscut pe cineva care era în relaţii cu Lina Gligorescu? mai întrebă el, în momentul când martorul părăsea biroul.

— Nu, n-am nicio idee despre cunoştinţele ei.

***

— Ambalarea s-a făcut cu materialul clientului – zise Simionescu.

— Da, aşa s-ar părea. Când victima a fost ucisă, avea asupra sa faţa de pernă oferită de subofiţer. Probabil că după ce s-a folosit de pătură pentru cele două colete, ucigaşul a găsit faţa de pernă şi i-a vârât capul înăuntru...

— Şefu', toate-s bune, dar trebuie să recunoşti că o faţă de pernă, orice s-ar spune, nu-i o poşetă... să nu te desparţi de ea când ieşi în oraş?

— Dacă omiţi profesia victimei, ai dreptate! Dacă ţii însă seama de afacerile ei de cumpărare-vânzare, atunci se poate admite că o purta cu ea în chip de sacoşă...

Telefonul începu să sune şi Apostolescu ridică receptorul, ascultă câteva clipe vocea de la celălalt capăt al firului, apoi îl întinse lui Simionescu.

— Ia-l, e pentru tine.

— Da, eu sunt! Cum aţi spus că se numeşte? întrebă el, în timp ce-şi pregătea stiloul, apoi, prinzând receptorul între umăr şi ureche, începu să-şi ia note în carneţel. Bine, vă mulţumesc şi-l aşteptăm.

— Era poliţia din Craiova. Individul semnalat a fost găsit şi luat la întrebări. Se numeşte Smântânilă Ignat şi este frate cu infractorul Smântânilă, care actualmente se află în pensiunea statului de la Jilava. Se confirmă că a fost cândva măcelar la o fabrică de mezeluri din Craiova, dar sunt mulţi ani de când nu mai are nicio ocupaţie. Este cunoscut ca un alcoolic inveterat şi niţel cretin. La vizita ce i s-a făcut

acasă – un pod nenorocit, dintr-un imobil abandonat de proprietar – nu s-a găsit nicio pătură. Întrucât nu s-a putut stabili dacă a fost în localitate în zilele indicate de mine (26 şi 30 mai), l-au expediat spre noi cu un însoţitor. Ce părere ai şefu'? în sfârşit?...

— Să sperăm, Dane!

***

A doua zi de dimineaţă, în biroul lui Apostolescu şi Simionescu îşi făcură apariţia bănuitul Smântânilă şi însoţitorul său, un locotenent de la Poliţia oraşului Craiova.

Dintr-o singură privire, Apostolescu se convinse că, într-adevăr, individul trimis de colegii săi din Craiova era un arierat. Îşi ţinea capul aplecat într-o parte, spre umărul stâng, buza de jos îi era căzută în aceeaşi direcţie, iar ochii săi, parcă incolori, după ce măturaseră cu o privire dezinteresată pe cei din încăpere, se imobilizaseră pe pantofii ofiţerului care-l însoţise până acolo.

Mâinile, disproporţionat de lungi, ca la urangutani, atârnau spre covor şi tremurau într-un mod caracteristic pentru delirium tremens.

Apostolescu ridică din umeri dezgustat şi începu să-l chestioneze: — Cum te numeşti?

Fără să răspundă, interogatul continua să privească absent, pantofii ofiţerului.

— Răspunde! îl îndemnă însoţitorul lui.

— Ce! exclamă el surprins.

— Cum te numeşti? repetă Apostolescu.

— Cine, io? Io mă chem Smântânilă, da' tu?...

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de grotescă, probabil că Apostolescu ar fi pufnit în râs. Acum îi era greaţă şi-i aruncă o privire mustrătoare lui Simionescu, care, la rândul său, se grăbi s-o evite.

— O cunoşti pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu, privindu-i cămaşa cu carouri, devenită aproape uni din cauza murdăriei.

— Aha!

— De unde o cunoşti?

— I-am dat carne... Io la toate le dau carne!
— Ştii că a murit?
— Aha!
— Ştii din ce cauză a murit?
— Nu!
— Atunci de unde ştii că a murit?
— Dac-aţi zis matale!
— Când vii în Bucureşti, unde dormi? Ai prieteni sau rude unde poţi să te culci?
— Pă mine, nu mă iubeşte nimeni... decât io! Oamenii e răi şi mă bate şi mă goneşte... şi mă duce şi la spital... şi mă lasă să mor de sete...
— Îţi mai aminteşti cum arăta Lina Gligorescu?
— !!!
— Era tânără şi frumoasă, nu?
— Da, aşa, aşa! exclamă el rânjind extaziat.

Apostolescu respiră adânc şi se temu un moment că oftatul său a fost auzit şi de ceilalţi. Încercă să continue interogatoriul, dar nu mai găsi resurse... îi trebuia o confirmare: individul din faţa lui era idiot sau simula?

— Îl cunoaşteţi de mult? întrebă Apostolescu, privind spre ofiţerul care-i adusese „podoaba” pe cap.

— Da, domnule căpitan! De ani de zile îl tot culegem beat din şanţuri. Am încercat şi cu cura de dezalcoolizare, dar fără succes...

— Mă refer la... – spuse Apostolescu în timp ce-şi ducea degetul arătător la tâmplă. Aşa a fost întotdeauna?

— Am aproape zece ani de când lucrez la Craiova, şi numai aşa-l ştiu...

Apostolescu mai aruncă o privire spre „bănuit”, care uitând de prezenţa lor, urmărea transfigurat de satisfacţie un porumbel care ţopăia pe pervazul ferestrei, în căutarea obişnuitei sale raţii de firimituri. Era mai mult decât putea suporta şi se decise: — Domnule locotenent – se adresă el supărat colaboratorului său – te rog să continui dumneata interogarea şi cercetarea domnului... în biroul de alături, bineînţeles!

Simionescu trecu imediat la executarea ordinului, fără să mai facă obişnuitele sale comentarii. Ştia el de ce.

***

Cum rămase singur, Apostolescu se ridică de la birou şi deschise uşa larg, pentru a grăbi aerisirea încăperii.

O oră mai târziu, Simionescu intra în birou cu o mutră atât de pocăită, încât Apostolescu trebui să facă un mare efort pentru a mai putea afişa o figură supărată şi severă.

Fără să spună ceva, se strecură pe scaunul lui, făcându-se că răsfoieşte un dosar.

— Trebuie să recunosc că m-am înşelat. Smântânilă nu are niciun amestec în afacerea pachetelor macabre... – sfârşi şi el prin a se decide, să vorbească.

— Ce este cu pătura, care „nu s-a găsit” la el? îl întrerupe Apostolescu intransigent.

— Când l-au întrebat colegii din Craiova, contrariaţi că nu văd nimic de învelit pe pat, a răspuns că nu ştie unde este... sau cam aşa ceva! Evident că acest răspuns în doi peri a fost coroborat cu faptul că primele două colete erau învelite într-o pătură...

— Şi din discuţia pe care ai avut-o cu el, a rezultat ce s-a întâmplat cu pătura?

— Da, şi-a amintit că a vândut-o deoarece a avut nevoie de bani.

— Ascultă, Dane! izbucni Apostolescu, renunţând la tonul lui oficial. Explică-mi! Cum dracului l-ai luat pe acest sărman înapoiat mintal drept asasinul Linei Gligorescu? Doar am căzut de acord că asasinul trebue să fie un om inteligent... Nu numai atât, dar, datorită procedeului aplicat pentru a se debarasa de corpul victimei, el trebuie să locuiască într-un imobil care are o poziţie centrală, respectiv o liotă de vecini în jurul lui... Ceea ce nu prea e cazul cu individul adus de la Craiova. Ba, mai mult! Ai văzut cu câtă minuţiozitate au fost cusute cele două bucăţi de pătură, crezi că mâinile lui, dominate în permanenţă de delirium tremens, ar fi putut face vreodată o astfel de treabă?

— Ce vină am eu dacă semnalmentele date de domnul Oprescu i se potriveau atât de bine?

— Care semnalmente! Mai bine spune că ai reţinut ca principal şi unic semnalment o cămaşă în carouri... Apropo, ştii câte milioane de cămăşi în carouri se vând anual? De fapt, ar trebui să-ţi recunosc modestia! Ce mă făceam dacă-i arestai pe toţi purtătorii de cămăşi în carouri?!

— Apoi, ridicându-se de la biroul lui, se apropie de nefericitul Simionescu şi-l bătu prieteneşte pe umăr continuând: — Hai să mergem să luăm masa.

Capitolul XVII

O PISTĂ NOUĂ

Când Simionescu îşi făcu apariţia în birou, îl găsi pe Apostolescu privind preocupat o coală de hârtie dactilografiată şi parafată.

— Ceva nou, şefu'? întrebă Simionescu, arătând spre hârtia pe care o privea Apostolescu încruntat.

— Da! Doctorul Capolide s-a apucat să cerceteze din nou cadavrul femeii depesate şi a constatat existenţa unui amănunt foarte important, care i-a scăpat la primele examinări.

Simionescu fără să-şi ia privirea de la Apostolescu se aşează după obiceiul său, de-a-ndaratelea pe scaun aşteptând cu vădită curiozitate, urmarea.

— A constatat – continuă Apostolescu – că victima are fracturat osul sinusului maxilar stâng. După aprecierea lui Capolide, traumatismul a fost provocat de un corp contondent. El mai consideră că lovitura a fost foarte puternică dacă a putut fractura osul şi că, în consecinţă, a atras după sine leşinarea victimei sau chiar o stare de colaps.

— Şi ce semnificaţie poate avea această nouă precizare? întrebă Simionescu privindu-l nedumerit.

— Foarte mare... – zise el gânditor. Aruncă o lumină cu totul nouă asupra omorului...

— Ei, chiar aşa?... întrebă Simionescu, evident nerăbdător.

— Da, Dane! răspunse cu convingere Apostolescu. După părerea mea, la care coroborez şi ultima precizare făcută de Capolide, lucrurile s-au petrecut cam în felul următor: victima a avut o discuţie cu asasinul, în urma căreia ultimul o loveşte, cu un corp tare, care-i provoacă fractura semnalată şi-o duce în starea de leşin... Asasinul crede că a ucis-o şi, pentru a se scăpa de cadavru, începe decuparea corpului.

— Adică începe s-o secţioneze de vie? zise Simionescu, scuturându-şi umerii de oroare.

— Întocmai!

— Bine, dar în fond, tot n-am înţeles! Ce aduce nou această precizare?

— Un element foarte important. Exclude crima premeditată! Nu numai atât, dar întăreşte şi supoziţia prin care consideram că asasinul locuieşte într-un imobil cu mulţi chiriaşi, sau într-un cartier care are o circulaţie intensă ziua şi noaptea.

— Am înţeles, şefu'! Vrei să spui că, dacă era o faptă premeditată, ar fi trebuit să-şi atragă victima într-un loc unde putea s-o omoare fără a mai recurge la masacrarea corpului, respectiv să excludă toate riscurile incumbate de operaţia de tăiere şi dispersare a corpului. Aşa-i, nu?

— Într-adevăr. Dane, aşa cred că stau lucrurile! Dar, nu numai atât! Se mai impune şi concluzia că asasinul nu face parte din lumea interlopă pe care o contacta victima cu ocazia afacerilor ei dubioase. Spun asta, deoarece în mod logic, o femeie cu experienţa traiului din expediente, cum era Lina Gligorescu, n-ar fi riscat să se ducă noaptea la o întâlnire cu un reprezentant al lumii amintite.

În consecinţă, asasinul face parte din ceea ce se numeşte „lumea bună". Această lume bună nu poate să fie alta decât cea pe care o frecventa ea ca femeie de serviciu.

— Din punct de vedere deductiv, sunt cu totul de acord! Dar din punct de vedere practic, ce-am obţinut urmărind relaţiile victimei în această direcţie? Absolut nimic! Şi atunci?... întrebă Simionescu, dând din cap sceptic.

— N-am obţinut nimic, deoarece noi ne-am mărginit numai la cercetarea persoanelor frecventate în mod curent de victimă. De celelalte familii – pe care, le vizita mai rar sau deloc în ultimul timp – trebuie să recunoaştem că nu prea ne-am ocupat!

— Bine, dar cum să le depistăm!

— Îmi pui o întrebare puerilă. E simplu! Faci o nouă vizită familiilor Niculescu şi Berbecaru şi-i rogi să-şi

amintească de relaţiile lor mai vechi, aceste relaţii pot să coincidă cu cele ale victimei.

— Asta înseamnă o nouă pierdere de timp – zise nemulţumit Simionescu.

— Când participi la o anchetă judiciară, n-ai voie să vorbeşti despre pierdere de timp... Acesta-i specificul muncii noastre. Spre deosebire, să zicem, de un strungar, care ştie exact în cât timp va executa o anumită piesă pe maşina lui – deoarece, cunoscând atât piesa, cât şi operaţiunea pe care o are de făcut, totul depinde numai de îndemânarea sa – într-o investigaţie criminală lucrurile se petrec cu totul altfel... Adică se pleacă de la un nimic, în care singurele date ale problemei sunt câteva urme (vizibile sau nu, semnificative sau. Nu, şi câteodată chiar complet inexistente); care de cele mai multe ori sunt lăsate pentru derutarea anchetatorului. Acestuia revenindu-i sarcina să le dea o interpretare corectă, deşi este stăpânit tot timpul de întrebarea: „Oare mă aflu pe un drum bun. Sau pe cel dorit de criminal?” Şi, cu toate acestea, el merge înainte spre final.

Ei bine, până ajungi la acest „final”, se consumă un volum de timp important, dar n-avem cum să-l evităm.

— Bine, dar am ajuns la sfârşit de iulie şi – tot n-am prins criminalul...

— Poţi să fii sigur că şi eu mi-aş fi dorit să-l văd pus la loc sigur, în dosul gratiilor. Dar, nu-i nimic, mai devreme ori mai târziu, va ajunge unde trebuie... La noi nu există muncă normată, ci numai simţul datoriei... Peste o lună, peste şase luni. Sau poate un an. Tot îl prindem...

— Cum, crezi că poate să mai dureze atât de mult? se sperie Simionescu.

— Dane – zise Apostolescu ridicând din umeri – tu lucrezi de puţin timp în probleme de cercetare criminală. Aşa că trebuie să-ţi fac o precizare: spre deosebire de romanele poliţiste, unde o urmărire se termină în câteva zile, o anchetă judiciară reală durează cu mult mai mult... Nu puţine au fost cazurile în care dovedirea, respectiv

probarea culpabilităţii criminalului, s-a făcut abia după patru sau cinci ani!

— Totuşi, e un lucru pe care nu-l înţeleg! Deşi îţi tot exprimi dezacordul cu lenta desfăşurare a anchetei, sistematic mă provoci la discuţie... Trebuie să înţeleg că în mod intenţionat „tragi” de timp?!

— Nu, şefu’! Am şi zburat la doamna Berbecaru după adresele relaţiilor familiei ei...

PARTEA A DOUA

Capitolul XVIII

FEMEIA DISPĂRUTĂ

Luna iulie începuse printr-un val de căldură dogoritoare. De aproape două săptămâni nu mai căzuse niciun strop de ploaie şi soarele, înfipt în imensitatea cerului de un azur imaculat, sălta mercurul termometrului peste 37 de grade.

Apostolescu se ridică de la birou şi se îndreptă spre haina sa, care atârna solitară în cuier. Tocmai îşi scosese batista din haină şi începuse să-şi tamponeze fruntea îmbrobonată de transpiraţie, când auzi uşa deschizându-se în spatele său. Se întoarse şi-l văzu pe Simionescu intrând în încăpere.

Avea haina pe braţul stâng. Iar cu palma mâinii drepte, utilizată ca un evantai, încerca să-şi răcorească faţa încinsă de căldură.

— Of! exclamă el dezgustat, în timp ce-şi agăţa haina în cuier. E de-a dreptul revoltător să fi obligat să cari în spate o haină pe arşiţa asta înăbuşitoare... Toată lumea umblă cu cămăşile de vară şi noi...

— Lasă asta. Spune-mi ce-ai făcut? îl întrerupse Apostolescu, în timp ce revenea la scaunul pe care abia îl părăsise.

— Am fost la doamna Berbecaru – zise el, după ce-şi improviză dintr-o copertă de dosar un evantai –, care mi-a dat şase adrese ale persoanelor care ar fi putut să facă apel la serviciile Linei Gligorescu. După ce m-am târât pe căldura asta infernală la trei dintre ele, raportez că – deosebit de faptul că m-am deshidratat cu cel puţin două

kilograme – n-am ce raporta! La prima adresă, persoana căutată decedase de doi ani; la a doua familia respectivă se stabilise de şase luni în străinătate; iar ultima, cei căutaţi plecaseră în concediu de două zile... îţi dai seama ce-ar fi să stăm acum la Mamaia sub briza răcoroasă a mării?... continuă Simionescu visător, în timp ce-şi flutura cu două degete cămaşa înmuiată de transpiraţie.

— La familia Niculescu ai fost?

— Nu. Mai întâi vreau să epuizez adresele primite de la doamna Berbecaru...

Telefonul începu să zbârnâie.

Apostolescu răspunse apelului, ascultă puţin şi apoi spuse laconic: — Am înţeles, vin imediat.

Când deschise uşa, se întoarse spre Simionescu, care-l privea întrebător, şi-i spuse: — M-a chemat şefu'. Să nu-mi dispari până nu mă întorc.

Când intră în anticamera colonelului Alexandrescu, văzu un bărbat slăbuţ şi de statură potrivită, care stătea cu spatele spre uşă şi privea pe fereastră în stradă. La zgomotul pe care-l făcu când închise uşa, acesta se întoarse spre el şi-i aruncă o privire absentă, apoi îşi plimbă din nou ochii pe fereastră. Cele câteva fracţiuni de secundă cât îşi arătase faţa, îi fură suficiente lui Apostolescu pentru a-l caracteriza: „intelectual, vârsta în jur de 55 de ani şi, după tristeţea privirii, probabil că are un necaz mare...“

— Puteţi intra – zise secretara, întrerupându-i gândurile.

— Ia spune-mi. Nicule, în ce stadiu ne aflăm cu cazul femeii depesate? începu colonelul Alexandrescu, după ce, la iniţiativa lui, Apostolescu se instalase într-unul din cele două fotolii din faţa biroului.

Apostolescu expuse mai întâi, pe scurt, particularităţile cazului şi apoi continuă: — În ceea ce priveşte cercetările pentru detectarea criminalului, urmărim în acelaşi timp toate pistele susceptibile să elucideze cazul. Astfel, oamenii noştri continuă să verifice provenienţele păturii, în care au fost înfăşurate resturile femeii ucise, atât în cămine, cât şi în spitale. Tot legat de pătură, există supoziţia că aceasta,

datorită celor patru găuri pe care le are la colţuri, ar fi fost utilizată cândva ca husă pentru locurile din spate ale unui autoturism, pe această linie se continuă verificarea unor şoferi care au lucrat la un garaj din apropierea locuinţei victimei.

Ţinând seama de observaţia că la ambalarea coletelor s-au folosit nişte coli mari de hârtie albă, care sunt utilizate în bodegi ţii bufete pentru protejarea feţelor de masă, şi având în vedere că victima, prin profesia concubinului ei, avea multe cunoştinţe printre chelneri, se fac cercetări şi în această direcţie.

Tot pe linia depistării relaţiilor victimei, se continuă munca de stabilire a celor cu care aceasta venea în contact, atât în mediul urban cât şi în cel rural.

Acum, deosebit de pistele pe care le-am, citat, mai există una, care mie personal, mi se pare foarte plauzibil...

— S-o auzim?

— Mă refer la aşa-zisa „lume bună” prin care s-a învârtit victima în calitatea-i de femeie de serviciu.

După ce colonelul îi ascultă prezumţiile, înclinând din când în când capul aprobator, spuse: — Dar cred că ai cuprins tot câmpul de investigare posibil. Cu observaţia că planul tău de acţiune nu-şi va arăta roadele decât peste câteva luni; totul mărginindu-se la o muncă de rutină. La care tu participi numai în calitate de coordonator. Nu?

— Întocmai, domnule colonel.

— Ei bine, în această situaţie, în care nu se întrevede o rezolvare prea rapidă a cazului, n-ai putea să mai preiei o afacere?

— Sigur! admise Apostolescu, fără prea multă convingere.

— În orice caz, să ştii că nu mi-am oprit alegerea la tine. Chiar aşa întâmplător... în momentul în care mi s-a expus afacerea pe care vreau să ţi-o predau, am avut senzaţia că audiez reciproca cazului de care te ocupi în prezent. Adică, mai pe scurt, dacă cazul Lina Gligorescu a pornit de la un cadavru fără nume, cazul pe care-l vei prelua pleacă de la

un nume fără cadavru! Evident, nu există nicio legătură între aceste două afaceri... Cu toate acestea, sunt încredinţat că experienţa pe care ai câştigat-o cu ocazia identificării Linei Gligorescu îţi va putea folosi în această nouă afacere.

— Despre ce-i vorba, domnule colonel? întrebă Apostolescu, devenind mai atent.

— A venit la mine părintele unei fete – poate că l-ai văzut, aşteaptă în anticameră – să mă roage să-i găsesc fata, o studentă în vârstă de 23 de ani, care a dispărut fără urme, încă de la sfârşitul lunii februarie.

— Şi face reclamaţie abia acum... după atâtea luni?

— Nu, nu-i ce crezi! Reclamaţia s-a făcut de îndată ce s-a remarcat absenţa fetei, numai că cei care au anchetat cazul n-au reuşit să-l elucideze până în prezent, când părintele, disperat, a venit să ceară concursul nostru. Da' să nu mai pierdem timpul – zise el, apăsând pe butonul soneriei.

Când, după câteva secunde, secretara îşi vârî capul prin crăpătura uşii, îi spuse: — Te rog, introdu-l pe domnul Panaitescu. Apoi, după ce le făcu cunoştinţă, adăugă: Vă rog să-l însoţiţi pe colaboratorul meu, căpitanul Apostolescu. Care se va ocupa de sesizarea dumneavoastră.

***

— Vă rog să luaţi loc – îl invită Apostolescu, după ce-i făcu cunoştinţă cu Simionescu, – şi să ne expuneţi tot ce ştiţi despre dispariţia fiicei dumneavoastră.

— Ce să vă spun, domnule căpitan? replică domnul Panaitescu cu o voce deznădăjduită. De patru luni, a dispărut fără urmă! Da' colegii dumneavoastră de la secţia în raza căreia locuia fiica mea, n-au vrut să se ocupe serios de reclamaţia noastră...

— Cum se numeşte fiica dumneavoastră?

— Viorica Panaitescu.

— Ce vârstă are?

— 23 de ani.

— Ce profesie?

— Studentă în anul VI la medicină.

— Locuiţi împreună cu dânsa?

— Nu. Eu şi familia mea locuim la Târnăveni, în casa noastră, iar Viorica stătea în gazdă, la doamna Radovici, pe strada Orientului, numărul 25.

— Aveţi vreo fotografie a fiicei dumneavoastră?

— Da, sigur! răspunse dl. Panaitescu, scoţând cu mişcări febrile o fotografie din portvizit.

Apostolescu insistă câteva secunde cu privirea asupra chipului unei fete drăguţe, cu părul lung şi bogat lăsat pe umeri, care-i surâdea din fotografie.

— Vă rog să-mi daţi semnalmentele fetei dumneavoastră – ceru Apostolescu, în timp ce-i oferea fotografia lui Simionescu, care se întrerupse din stenografierea audierii pentru a-şi arunca o privire asupra dispărutei.

— Înălţimea 162 centimetri, greutatea aproximativ 55 de kilograme, părul castaniu, ochii verzi... – spuse dl. Panaitescu, în timp ce ochii începuseră să i se aburească şi bărbia să-i tremure.

Apostolescu îşi dădu seama că precizările cerute răscoliseră durerea interlocutorului.

— În ce împrejurări a dispărut fiica dumneavoastră? întrebă el repede, pentru a nu-l mai chinui cu amintirea chipului fetei.

— Era logodită cu un coleg de-al ei de an şi facultate, şi... şi cum să vă spun?... A rămas însărcinată. Ştiţi erau din anul doi împreună – continuă el jenat – şi în aprilie trebuiau să vină acasă, la Târnăveni, să se căsătorească... dar n-a mai apucat, sărăcuţa de ea...

— Vă rog să continuaţi – ceru din nou Apostolescu.

— Cum vă spuneam, a plecat să-şi facă un chiuretaj la un doctor şi de atunci, din 26 februarie, n-a mai venit acasă... – zise el, în timp ce bărbia începu iar să-i tremure.

— În ce lună era însărcinată?

— Logodnicul ei spune că era în luna a treia, iar medicul la care s-a dus, susţinea că era în luna a cincea, şi a

refuzat, ţinând seama de sarcina avansată pe care o avea, să-i facă chiuretajul.

— Cine a însoţit-o la medicul care trebuia să-i facă chiuretajul?

— Nimeni.

— Cum nimeni?! O femeie care provoacă un’avort, şi încă unul atât de dificil, e lăsată să se înapoieze acasă singură?... De ce n-a însoţit-o logodnicul ei?

— Şerban, logodnicul ei, mi-a spus că, deşi el a insistat s-o însoţească, ea l-a refuzat, spunându-i că se va duce cu colega ei Nelly Naumescu. Când colega ei a fost întrebată la poliţie dacă a însoţit-o pe fata mea, a răspuns că într-adevăr Viorica i-a cerut s-o însoţească, dar n-a putut să meargă cu ea deoarece avea o altă treabă.

— În sfârşit. Cine a sesizat absenţa fetei dumneavoastră?

— Logodnicul ei, Şerban Marinescu. A doua zi dimineaţa, ducându-se acasă la fiica mea, a constatat că aceasta nu se înapoiase. A mai revenit de câteva ori în aceeaşi zi şi, văzând că fata mea tot nu s-a întors acasă, s-a dus la doctorul care trebuia să-i provoace avortul pentru a-i cere lămuriri.

— Cum se numeşte acest doctor?

— Constantin Antonescu.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da. Pe strada Polizu, la numărul 101.

— Continuaţi, vă rog. Ce i-a spus doctorul când a întrebat unde-i logodnica?

— Că după ce-a consultat-o şi a văzut că e în luna a cincea, i-a spus că operaţia e prea riscantă şi el nu se bagă, da’ ar putea s-o recomande la un alt medic care-i specialist în sarcini avansate. Drept care, i-a dat un telefon doctorului respectiv şi l-a anunţat că-i trimite o pacientă pentru consultare.

— Cunoaşteţi numele acestui doctor?

— Da, se numeşte Nicolae Dârlogea şi locuieşte peste drum de doctorul Antonescu.

— Logodnicul fiicei dumneavoastră s-a dus probabil şi la acest medic.

— Bineînţeles! Dar medicul respectiv mai întâi a negat că fata mea ar fi fost la el, apoi, după ce l-a pus pe Şerban să-i dea semnalmentele fetei mele, şi-a amintit că într-adevăr a fost la el o fată care semăna descrierii făcute, însă n-a operat-o, deoarece n-avea destui bani la ea. Adăugând că după refuzul lui, fata a plecat imediat.

În această situaţie, Şerban a plecat de la doctor şi a început s-o caute pe la toate cunoştinţele lor comune, dar fără nici un rezultat. A doua zi, respectiv a treia zi de la dispariţia fetei, dându-şi seama că se petrece ceva necurat, a chemat-o la telefon pe cealaltă fiică a mea, Doina, care locuieşte la Vaslui, şi i-a povestit totul.

Doina, însoţită de soţul ei, care este tot doctor, au luat trenul şi a doua zi au fost în Gara de Nord, unde-i aştepta logodnicul fiicei mele. După ce-au continuat s-o caute zadarnic toată dimineaţa, spre prânz s-au dus şi au reclamat cazul la secţia de poliţie. Colegii dumneavoastră au făcut chiar în aceeaşi zi o percheziţie în casa doctorului Dârlogea...

— Şi ce-au găsit? întrebă Apostolescu, văzând că interlocutorul său face o pauză.

— Nimic! Şi pentru că n-au găsit nimic, au lăsat dosarul în evidenţă... Deşi au trecut atâtea luni de atunci, n-au mai făcut nimic... Da' absolut nimic! De aceea, am venit la dumneavoastră... Vă rog să mă ajutaţi să-mi găsesc copila – zise el, cu disperare. Soţia mea suferă de inimă şi, pentru a o cruţa, nu i-am spus încă nimic... Ce să fac?! Vă rog să-mi spuneţi, ce să fac? Dacă trebuie să vă dau bani, spuneţi-mi... Vă dau toate economiile mele. Numai găsiţi-o! continuă el, izbucnind în plâns.

Apostolescu îi înţelegea prea bine durerea, pentru a se simţi ofensat de oferta făcută. Îl lăsă să plângă puţin, pentru a se linişti, apoi spuse cu blândeţe: — Domnule Panaitescu. Pentru a vă linişti aş putea emite multe ipoteze reconfortante asupra dispariţiei fiicei dumneavoastră. De

exemplu, o plecare precipitată în provincie, la nişte rude sau prieteni, deoarece, după refuzul doctorului Dârlogea de a-i provoca avortul, s-a hotărât să nască... Dar astea sunt numai ipoteze.

— Da' cum vă închipuiţi că putea să dispară aşa... în neant, fără să anunţe nimic cinci luni de zile?! Asta nu-i posibil!

Viorica a fost întotdeauna un om echilibrat şi cu simţ de răspundere...

— Asta şi încercam să vă spun, până nu studiez dosarul, orice ipoteză s-ar putea dovedi gratuită. Am să preiau acest caz şi vă asigur că voi face tot ce-i omeneşte posibil pentru elucidarea lui. Unde locuiţi în Bucureşti? Aveţi rude?

— Nu, n-am pe nimeni. Stau la hotel.

— V-aş propune să vă înapoiaţi acasă la dumneavoastră în Târnăveni, urmând ca de îndată ce voi afla ceva mai concret să vă anunţ.

Câteva minute mai târziu, tatăl dispărutei părăsi cu paşi şovăitori biroul lui Apostolescu, promiţând că-i va urma sfatul.

— S-o fi topit cu v-un „artist", şefule! Doar nu degeaba a spus don Figaro că „La donna e mobile". Cine ştie pe unde s-o fi distrând acuma „fetiţa"... în timp ce tatăl ei a atins pragul disperării...

— Ascultă, Dane! Faptul că mobilitatea femeii a fost remarcată de multe ori, încă nu-i un motiv de generalizare... Mai cu seamă în cazul în speţă. Încearcă să faci un efort de gândire – dar, dacă-i posibil, vezi să n-adormi – şi spune-mi, crezi că este firesc ca un om care a muncit şase ani pentru a obţine o diplomă într-o facultate, atât de dificilă cum este cea de Medicină, poate renunţa la ea numai dintr-un capriciu sentimental?

— Eh, şefu'! Dragostea-i lucru mare şi loveşte ca amocul...

– răspunse Simionescu zâmbind atotştiutor.

Apostolescu, fără să-i răspundă, îşi privi ceasul de la mână.

— E ora două – constată el. La ora cinci, când revin, vreau să văd dosarul întocmit de secţia de poliţie.

Capitolul XIX

STUDIEREA DOSARULUI

— L-ai adus? întrebă Apostolescu când intră în birou şi-l văzu pe Simionescu răsfoind un dosar cu 40—50 de file.

— L-am şi citit, şefu' – răspunse Simionescu, după ce-l închise şi se sculă de la birou, cu intenţia de-al înmâna lui Apostolescu.

— Rămâi pe loc şi spune-mi ce conţine – ceru Apostolescu, făcându-i semn să stea pe scaun.

— Niscaiva contradicţii sunt... – începu Simionescu.

— Lasă-le pe astea pentru la urmă! începe cu declaraţia lui Şerban Marinescu, logodnicul fetei.

— Coincide, aproximativ, cu ce-a declarat tatăl fetei. În după amiaza de 25 februarie s-a dus la logodnica lui acasă, pe la ora şase şi jumătate seara, şi a văzut-o schimbându-şi lucrurile intime, în vederea vizitei pe care trebuia s-o facă la doctor. Pe la ora şapte şi jumătate, când fata şi-a terminat toaleta, au ieşit împreună şi s-au despărţit la Buzeşti. Ea a plecat spre Polizu, unde locuia doctorul Antonescu, iar el s-a dus la spitalul Brâncovenesc, unde era de gardă în acea noapte. Pe drum, ca şi acasă, a mai încercat de câteva ori s-o lămurească că ar fi mai bine dacă ar accepta compania lui, dar a fost refuzat pe motiv că – dacă o însoţeşte colega ei Nelly Naumescu, care o aşteaptă în faţa casei doctorului – absentarea lui de la spital ar fi inutilă. Astfel, în jurul orei opt fără un sfert se despart pentru totdeauna.

— De unde ştia că logodnica lui se duce la doctorul Antonescu?

— Din declaraţia lui Şerban Marinescu rezultă că acest medic i-a mai făcut două chiuretaje Vioricăi Panaitescu. O dată cu vreo trei ani în urmă şi a doua oară, anul trecut, în luna decembrie. Logodnica lui avea foarte multă încredere şi simpatie pentru acest doctor, deoarece era şi priceput şi modest în ceea ce priveşte onorariul.

— Interesant – zise Apostolescu, şuierând încetişor printre buze –, a făcut un chiuretaj în luna decembrie, şi, cu toate astea, trei luni mai târziu trebuie să facă un avort pentru o sarcină de cinci luni.

— „Artimetica” e o chestie grea. Şefu’ – zise Simionescu maliţios.

— Ce vrei să spui?

— Că o fi luat bani de la logodnic pentru chiuretaj în luna decembrie şi o fi nimerit cu ei la vreo croitoreasă... de, se apropia revelionul. Şi de atunci, a tot amânat chiuretajul – crezând probabil că sarcina va dispărea de la sine! – până s-a trezit în luna a cincea.

— Notează, trebuie să verificăm acest aspect – zise scurt Apostolescu. Ce s-a întâmplat după ce s-a despărţit de logodnica lui?

— A făcut de gardă la spital şi pe la ora şapte dimineaţa s-a dus la ea acasă s-o vadă dar fata nu se întorsese încă. Fără să fie prea îngrijorat s-a înapoiat la căminul unde locuieşte şi s-a culcat. Pe la ora douăsprezece, a trecut din nou pe la fată, cu intenţia s-o ia la cantină, dar tot nu venise. Abia după această vizită începu să intre la bănuieli şi, după ce mănâncă şi cere relaţii la colegii pe care-i întâlneşte acolo, ia la rând toate colegele Viorică, atât pe cele care locuiau la cămin, cât şi pe cele care stăteau în gazdă. În cursul aceleiaşi zile, până seara târziu, trece de mai multe ori pe la fată pe acasă, dar aceasta nu venise. A doua zi dimineaţa se mai duce o dată la logodnica lui, şi văzând că tot nu a apărut pleacă la doctorul Antonescu. Doctorul îl primeşte cu multă bunăvoinţă şi după ce află că-i logodnicul vechii sale paciente, îi explică că aceasta avea o sarcină prea avansată – astfel află martorul că fata era în luna a cincea, nu a treia, cum ştia el – şi că a trimis-o la un specialist în astfel de avorturi. Acest medic se numeşte Nicolae Dârlogea şi locuieşte peste drum de doctorul Antonescu...

— Un moment! De unde ştia Şerban Marinescu, unde locuieşte doctorul Antonescu, dacă n-a mai fost niciodată la el acasă?

— Aceeaşi întrebare îi este pusă şi de poliţiştii de la secţie, iar el explică că, trecând o dată prin faţa locuinţei acestuia, logodnica lui i-a spus că acolo stă doctorul Antonescu.

— Bine, continuă.

— Astfel, Şerban Marinescu pleacă de la primul doctor şi se duce la Dârlogea care, la început, spune că nu-şi aminteşte să fi fost la el vreo fată care să corespundă cu semnalmentele Vioricăi Panaitescu, apoi admite că l-a vizitat. Doctorul mai precizează că atunci când Viorica a venit la el, pe la opt seara, juca table cu mai mulţi prieteni de-ai lui. A întrerupt partida şi poftind-o în cabinetul lui, a întrebat-o ce doreşte. Când fata i-a spus că-i însărcinată în luna a cincea, nici n-a mai consultat-o; a dat-o afară, spunându-i că la el nu-i casă de naşteri. Ce-a mai făcut fata după ce a plecat de la el, nu mai ştie şi nici nu-l interesează. El s-a întors la prietenii ce-l aşteptau să continue partida întreruptă şi a reluat jocul de table până la ora unsprezece.

— Ştim cine sunt prietenii cu care a jucat?

— Da, rezultă din declaraţia pe care a dat-o Dârlogea la poliţie.

— Bine, continuă.

— Şerban Marinescu pleacă complet dezorientat de la Dârlogea şi mai trece o dată pe la gazda Vioricăi, dar, bineînţeles, aceasta nu se înapoiase acasă. În această situaţie nu mai are de ales şi îi dă un telefon surorii Vioricăi, Doina Vârnă. Care este căsătorită cu un medic şi domiciliază la Vaslui. Sora şi cumnatul dispărutei vin a doua zi la Bucureşti şi, împreună cu Şerban Marinescu, sesizează situaţia la poliţie. Asta-i tot ce declară logodnicul! spuse Simionescu.

— Treci la declaraţia colegei Vioricăi, Nelly Naumescu.

— Declaraţia colegei este foarte scurtă, n-a mai văzut-o pe Viorica din dimineaţa zilei de 26 februarie, când s-au întâlnit la cursuri. Cu această ocazie, Viorica i-a cerut s-o însoţească la doctor în seara respectivă, însă a trebuit s-o refuze, deoarece avea întâlnire cu un coleg de la care trebuia să ia nişte cursuri şi n-avea cum să-l mai contramandeze. Atât!

— Deci Viorica ştia încă de dimineaţă că amica ei nu va veni, şi totuşi a refuzat compania logodnicului ei... – murmură Apostolescu.

— Tocmai de aici s-a ajuns la ipoteza că Viorica avea anumite lucruri de ascuns logodnicului ei... şi ce altceva poţi ascunde unui iubit decât o altă legătură sentimentală! Cei de la secţie au ajuns astfel la concluzia că Viorica neputând să-şi facă avortul, s-a hotărât să nască la cel de-al doilea iubit, care, poate, era tatăl adevărat al copilului ce-l purta în pântece. Dacă ţinem seama de nivelul sarcinii pe care o avea, precum şi de timpul care s-a scurs de la dispariţia Vioricăi, nu-i exclus ca, în cursul acestor zile, domnul Panaitescu să fie anunţat printr-o telegramă că-i bunic!

— Şi tu eşti slab la aritmetică. Dane! Dacă copiii se nasc la nouă luni, Viorica – după raţionamentul tău – trebuia să anunţe evenimentul încă de acum o lună de zile... Da’ să mergem mai departe. Ce-a declarat doctorul Antonescu?

— Declaraţia lui coincide cu depoziţia lui Şerban Marinescu în ceea ce priveşte venirea şi plecarea Vioricăi Panaitescu. Totuşi, apare o nepotrivire. Atunci când este întrebat la poliţie când i-a mai făcut chiuretaje Vioricăi Panaitescu, declară că până în ziua de 26 februarie n-a mai văzut-o niciodată...

— Foarte firesc! îl întrerupse zâmbind Apostolescu. Dacă recunoştea că i-a mai provocat avorturi, în conformitate cu prevederile codului penal „umfla“ rapid de la unu la trei ani de închisoare[2]. Acum treci la declaraţia lui Dârlogea.

---

[2] Acţiunea se petrece înainte de revoluţia din 22 Decembrie 1989!

— În ceea ce priveşte venirea şi plecarea Vioricăi Panaitescu, repetă ce i-a spus şi lui Şerban Marinescu. De asemenea, precizează şi numele celor patru musafiri care se aflau la el acasă când a venit şi a plecat Viorica. Asta-i tot!

— Ce investigaţii au întreprins anchetatorii de la secţie?

— În primul rând, o percheziţie la domiciliul lui Dârlogea şi, în al doilea rând au verificat alibiurile tuturor persoanelor implicate în această afacere. Din păcate fără niciun rezultat! Drept care, au ajuns, aşa cum spuneam, la concluzia că fata s-a dus să nască aiurea şi o să apară singură, legănând un copil în braţe.

— Evident, au ales cea mai comodă cale... – zise Apostolescu, strâmbând nemulţumit din nas.

— Şi de ce n-ar fi-aşa?

— Dane, tu care eşti un băiat deştept – e adevărat că în ultimul timp ai evitat să-mi mai laşi această impresie şi, trebuie să recunosc, ai reuşit pe deplin! –, cum poţi să te aliniezi unei ipoteze atât de stupide?! Confunzi, probabil realitatea vieţii cu acţiunea romanelor lui Dumas, unde o apariţie sau o dispariţie se motiva în trei cuvinte... Admiţând că Viorica s-a îndrăgostit subit de un alt bărbat, cine o împiedica să-şi trimită logodnicul la naiba-n praznic? Ceea ce poate să facă o femeie, după ce-a convieţuit două decenii cu soţul ei, nu poate să facă o fată logodnicului... Cine o împiedică? în ceea ce priveşte celelalte ipoteze, cu născutul în provincie, sau cu plecatul din ţară, sunt la fel de anemice ca şi prima... Eu nu cred că este posibil ca un om să dispară, prin proprie voinţă, şi să nu-şi anunţe familia atâta timp.

— Dar. Disperată fiind de refuzul lui Dârlogea, n-ar fi putut să se sinucidă?

— Nu văd de ce trebuia să se sinucidă, atât timp cât copilul ei avea tată, pe Şerban Marinescu! Şi apoi, admiţând că s-ar fi sinucis, unde-i cadavrul? Dacă n-a apărut în cinci luni de zile, nici nu mai apare... pentru că e pus la loc sigur. Şi cum, de obicei – din câte ştiu eu – cadavrele pot fi dosite

numai de către alte persoane decât fostul proprietar al corpului, putem admite posibilitatea unei omucideri.

— Crezi că fata-i moartă? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Da, Dane! Eu cred că nu mai trăieşte. În legătură cu asta, aş pleca mai degrabă de la premisa că Viorica Panaitescu, fiind refuzată de doctorul Dârlogea a apelat la concursul vreunui coleg de facultate... şi ca urmare a acestei intervenţii, fata a decedat, iar autorul omorului i-a ascuns cadavrul.

— Mda, această ipoteză pare mai logică decât cea emisă de secţie – zise Simionescu, dând aprobator din cap. Apoi, în timp ce întindea mâna după pachetul de ţigări, se precipită: Stai! Da' în definitiv, de ce trebuie să admitem că avortul a fost provocat de vreun coleg oarecare, şi nu chiar de către logodnicul ei? Student în ultimul an de medicină era, iar asentimentul lui în provocarea avortului este oricum fără echivoc.

— În sfârşit au început să ţi se încălzească lămpile – glumi – Apostolescu.

— Cum pornim la treabă, şefu'? întrebă el grăbit.

— Acum e seară. Vom face un plan de cercetări mâine.

Capitolul XX

AUDIEREA DOCTORULUI DÂRLOGEA

A doua zi, Simionescu se învârtea îngrijorat prin birou. Era prima oară când Apostolescu întârzia la serviciu, fără să-l anunţe. Dacă-l căuta vreun şef... cum să-i motiveze absenţa?

Tocmai era pe cale să inventeze o misiune fantomă, când uşa se deschise pentru a lăsa să se vadă figura colţuroasă a căpitanului.

— Ia-ţi haina şi să mergem!

— Unde? întrebă surprins Simionescu.

— La procuratură – îi răspunse, în timp ce cobora scările.

***

— Rămîi aici! îi ceru Apostolescu coborând din maşină.

După câteva minute, reveni însoţit de un bărbat bine legat, cu părul încărunţit şi un nas mare înfipt în mijlocul feţei brăzdată de riduri. Era o veche cunoştinţă a lui Simionescu,
procurorul Mihail Lupu.

— Ce faci Dane? zise procurorul, în timp ce-i strângea mîna
lui Simionescu şi se urca în maşină.

— Ce să fac? Alerg toată ziua după şeful meu...

— Dane, dă-i şoferului adresa doctorului Dîrlogea — ceru Apostolescu, trăgând portiera maşinii.

— Cum stai cu „coletele"? întrebă Lupu, în timp ce maşina
traversa calea Victoriei şi se angaja pe calea Griviţei.

— O muncă câinească de verificări insipide, fără perspective imediate — răspunse Apostolescu, strâmbând din nas cu dezgust.

După ce maşina viră la dreapta, pe strada Polizu, opri în faţa unei case, gen vilă, cu două etaje.

— Am ajuns, domnule căpitan – anunţă Vartunian.

Casa în faţa căreia coborâră, avea două intrări laterale, cea din dreapta, după praful care se adunase între canaturi,

lăsa impresia că este blocată de mult timp. Cealaltă uşă, din contră, părea că reprezintă singurul mijloc de acces în clădire, de altfel, spre deosebire de-prima uşă, era mai mare şi pe zid se vedeau trei butoane de sonerie.

Apostolescu apăsă butonul care avea dedesubt o carte de vizită: „Nicolae Dârlogea” – doctor ginecolog.

În timp ce aşteptau să li se deschidă uşa, Apostolescu se dădu un pas înapoi şi privi faţada. La parter, între cele două uşi metalice, se aflau două ferestre, care probabil corespundeau tot la atâtea camere. Partea superioară a clădirii părea că a suferit cândva o deteriorare şi, după remediere, n-a mai fost tencuită.

Trebui să renunţe repede la contemplarea sa, deoarece uşa metalică se deschise. O femeie scundă şi dolofană, trecută de şaizeci de ani, îi întrebă cu un puternic accent german, ce doresc.

— Am vrea să discutăm cu domnul doctor Dârlogea.

— „Tomnu toctor tat la tumneavoastră ora veniţi la tânsu?”

— Nu, n-avem oră reţinută, dar trebuie să discutăm cu dânsul, bestimmt – zise amuzat procurorul Lupu.

— Kommen Sie bitte herein[121] – zise deschizând uşa larg.

Urmând-o pe femeia care le deschisese uşa, probabil o menajeră a doctorului, ocoliră scările care duceau la nivelele superioare şi intrară într-un vestiar, unde se afla o oglindă mare şi un cuier care acoperea un perete întreg. Apoi trecură printr-o uşă şi pătrunseră într-o încăpere care, după scaunele şi fotoliile rânduite pe lângă pereţi, trebuia să fie sala de aşteptare pentru pacienţi.

— Nu se înşelaseră, deoarece femeia îi pofti să aştepte, zicându-le: — „Warten Sie bine einen Augenblick”[3], până eu zic la tomnu doctor tumneavoastră la el aşteptaţi.

Femeia dispăru, târşindu-şi papucii prin cea de-a doua uşă a încăperii în care se aflau.

---

[3] Vă rog să poftiţi înăuntru!

Nu trecu mult şi uşa prin care plecase menajera se deschise, iar în pragul, ei apăru un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Avea aproximativ şaizeci de ani, de statură mică şi slăbuţ.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el curtenitor, în timp ce menajera se strecură prin spatele lui şi ieşi pe uşa, prin care detectivii şi procurorul intraseră în sala de aşteptare.

După ce procurorul făcu prezentările de rigoare medicul îi pofti să ia loc, indicându-le fotoliile din încăpere.

— Am reţinut calitatea dumneavoastră, dar nu şi scopul vizitei... – spuse el evident contrariat, în timp ce se aşezau în fotolii.

— Domnule doctor – începu Apostolescu – suntem nevoiţi să vă deranjăm cu câteva întrebări referitoare la dispariţia unei femei.

— Ce, dom'le, iar aţi început să mă bateţi la cap cu proasta aia?!, exclamă doctorul, devenind subit nervos.

— Ne aflăm aici, pentru a vă cere lămuriri în legătură cu o femeie dispărută, nu pentru a vă bate la cap! în consecinţă, vă rog să vă controlaţi felul în care vă exprimaţi! replică tăios Apostolescu.

— Bine, dom'le dar transpuneţi-vă în situaţia mea! Cât e ziulica de mare sunt întrebat unde-i studenta? Da' ce-s eu birou de informaţii!...

— În afară de primele zile ale lunii martie, v-a mai chestionat cineva de la poliţie? întrebă mirat Apostolescu.

— Nu, dom'le! De la poliţie n-a mai fost nimeni... Da' în schimb nebunul ăla de Panaitescu, tatăl studentei, toată ziua îmi sună la uşă şi mă întreabă unde-i fiică-sa. La' început, i-am explicat tot ce-am ştiut... da' totul are o limită! A început să-mi creeze atmosferă în cartier şi m-a adus la exasperare... I-am dat dispoziţie lui Caty, menajera noastră, să nu-i mai dea drumul în casă... şi dacă mai insistă, am să-i dau cu ceva în cap... şi gata. Nu mă pot lăsa terorizat la infinit.

— Nu v-aş sfătui să-l violentaţi, legea pedepseşte pe cel care-şi face singur dreptate! De altfel, dacă v-aţi transpune

în situaţia unui părinte îndurerat de dispariţia copilului său, poate că aţi fi mai îngăduitor... chiar dacă exagerează. Aveţi copii, domnule doctor? întrebă Apostolescu conciliant.

— Nu, n-am... şi nici nu simt nevoia sa am pe lângă mine vreunul care, să-mi toace banii – răspunse el parcă mai temperat.

— Domnule doctor, pentru a nu vă răpi prea mult timp, am să trec direct la problema pentru care am venit la dumneavoastră. Vă rugăm să ne spuneţi tot ce ştiţi în legătură cu studenta Viorica Panaitescu.

— Dom’le comisar.

— Sunt căpitan, preciză Apostolescu.

— Bine, dom’le comisar. Prima şi ultima oară când am văzut-o pe studentă, era la sfârşitul lunii februarie, pe la ora opt şi jumătate seara. Jucam table cu mai mulţi prieteni de-ai mei când a venit Caty să mă anunţe că a sosit o pacientă din partea colegului meu Antonescu. După ce i-am rugat pe amicii mei să mă scuze, m-am dus şi am poftit-o în cabinetul meu...

— Cum arăta? întrebă Apostolescu.

— Nu prea înaltă, slăbuţă, frumuşică şi cu părul castaniu... Ce, vă gândiţi probabil că n-a fost Viorica Panaitescu? zise doctorul, având impresia că a remarcat în privirea lui Apostolescu o urmă de îndoială. Şi eu am crezut la fel, da’ mi-au arătat la poliţie o fotografie de-a ei... ea era, din păcate.

— Vă rog să continuaţi – îl îndemnă Apostolescu, văzând că se opreşte.

— ... Da – reîncepu el – aşa cum vă spuneam, am introdus-o în cabinet şi am întrebat-o ce doreşte. Mi-a spus că vrea să facă un chiuretaj, i-am pus instinctiv palma pe abdomen, peste paltonul pe care-l purta şi am simţit un burtoi cât toate zilele. Atunci, am întrebat-o în ce lună este însărcinată şi ea mi-a răspuns, cu o nevinovăţie dezarmantă, că-i în luna a 5-a. Contrariat de inconştienţa şi candoarea ei, am întrebat-o ce profesie are şi când mi-a zis că-i studentă în ultimul an la medicină, am simţit că mă

sufoc de indignare... Dacă era o mărginită, mai treacă-meargă, da' o femeie care peste câteva luni este medic!... Nu, era cu mult mai mult decât puteam suporta. M-am înfuriat şi am dat-o afară, fără niciun menajament, spunându-i că este o vacă, care confundă un cabinet medical cu un grajd zootehnic... Păi dumneavoastră ştiţi cum arată un fetus de 5 luni? Numai „mamă" să spună şi este un copil pe de-a-ntregul! Eu aş putea să fac astfel de avorturi numai pentru a scăpa viaţa unei mame în pericol, da' aşa... nici gând! Dacă i-a plăcut să se distreze, atunci... poate să facă şi copii! concluzionă el răutăcios.

— Este chiar atât de periculoasă o întrerupere de sarcină ajunsă în luna a 5-a? întrebă Apostolescu.

— În opt cazuri din zece, avortul este mortal. Evident când medicul are experienţă şi operaţia se face într-un spital, pericolul este exclus. Eu, de peste trei decenii mă ocup numai cu chestii d-astea, fără să fi avut vreun accident – adăugă el cu înfumurare. Desigur, asta se întâmpla înainte de apariţia legii care interzice întreruperea sarcinii; acum mă ocup numai de tratarea bolnavelor – se grăbi el să adauge cu circumspecţie.

— Deci, în ultimii ani, de când a apărut legea la care v-aţi referit, n-aţi mai provocat avorturi? ceru procurorul Lupu să i se precizeze.

— Bineînţeles! Unde-i lege, nu-i tocmeală.

— Şi atunci, cum explicaţi că doctorul Antonescu v-a trimis o pacientă care dorea un avort?

— De ce să explic eu? Să explice el, care a trimis-o! răspunse prompt doctorul.

— E destul de curios! repetă procurorul. Dacă v-a trimis o pacientă cu un scop atât de precis, înseamnă că ştia el ceva, mai cu seamă că sunteţi şi vecini...

— Relaţia de vecinătate nu presupune, în mod obligatoriu, şi o relaţie de prietenie... din contră. Deşi n-aş vrea să merg prea departe, cred că s-ar putea admite posibilitatea unei provocări – răspunse calm doctorul.

— Aţi avut vreun conflict cu doctorul Antonescu, care să-i fi trezit o dorinţă de răzbunare? întrebă Apostolescu.

— Cât de neştiutori sunteţi – zise doctorul zâmbind cu superioritate. Sunt binecunoscut în Bucureşti şi simpla mea prezenţă în vecinătatea lui este suficientă pentru a-l lipsi de pacienţi! Nu credeţi că compromiterea mea ar fi putut să-i aducă suficiente avantaje?

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate – zise Apostolescu pentru a încheia o discuţie lipsită de conţinut. Vă rog să reveniţi la momentul când aţi dat-o afară din cabinet pe Viorica Panaitescu. Cum a reacţionat? Ce-a spus?

— Mi-a zâmbit cu impertinenţă, şi mi-a replicat că are ea la cine să-şi facă chiuretajul. Iar în timp ce-i deschideam uşa să iasă în stradă, mi-a spus, cu o insolenţă crasă, că-i pare numai rău că şi-a pierdut timpul cu o gloabă bătrână. Ce vrei, dom'le, asta-i educaţia care o primesc tinerii de azi! adăugă Dârlogea revoltat.

— Spuneaţi că atunci când a venit la dumneavoastră eraţi în compania unor prieteni; ce ştiu aceştia despre vizita studentei? întrebă Apostolescu.

— Ei ştiu numai ce le-am povestit eu când m-am înapoiat să-mi continui partida de table după câteva minute. În tot cazul, ei pot să vă precizeze că până la ora unsprezece am fost tot timpul împreună, iar atunci când au plecat, n-aveam pe nimeni în cabinet. Nu-i suficient?

— Plecarea musafirilor se face prin cabinetul dumneavoastră?

— Da, veniţi să vă arăt – îi pofti doctorul, ridicându-se de pe scaun şi deschizând uşa prin care le venise în întâmpinare după ce-l anunţase Caty că este căutat.

Încăperea în care fură invitaţi era mobilată cu ustensilele ce se găsesc în mod obişnuit într-un cabinet medical, în mijlocul camerei, sub o lampă mare cu oglinzi multiple, se afla masa ginecologică, lângă un perete pe partea stângă, era aşezată o somieră, îmbrăcată cu o muşama albă, iar pe peretele opus se afla un dulap din metal alb şi sticlă, în

care se vedeau diferite instrumente nichelate şi un număr mare de cutii şi flacoane cu medicamente.

Doctorul Dârlogea, fără să zăbovească, deschise cea de-a doua uşă a cabinetului, care dădea într-o încăpere de vreo şaisprezece metri pătraţi. Unul dintre pereţi, era ocupat în întregime de o bibliotecă plină cu cărţi, din care majoritatea erau legate în piele. În faţa bibliotecii, era instalat un birou somptuos, făcut dintr-un lemn scump, de culoare închisă. În mijlocul camerei, spre peretele opus bibliotecii, stătea o masă mare, făcută din acelaşi lemn ca şi biroul, în jurul căreia se aflau mai multe scaune tapiţate.

— Vedeţi – zise satisfăcut doctorul – singura posibilitate de intrare sau ieşire din birou, este prin cabinetul medical. Deci, dacă aş fi operat-o în noaptea aceea pe studentă, nu se putea ca musafirii mei, trecând prin cabinet, la plecare, să n-o vadă. S-o fi ascuns sub canapeaua din cabinet. Şi s-o fi scos afară după mai bine de trei ore, când au plecat musafirii, trebuie să fiţi de acord că ar fi fost fără sens. De asemenea, să creadă cineva că am chiuretat-o în cele cinci-şase minute cât am lipsit dintre musafirii mei, e mai mult decât stupid.

Apostolescu se apropie de fereastră şi, privind în stradă, îl văzu pe Vartunian dormind cu capul pe volanul maşinii.

— Asta unde duce? întrebă Apostolescu, arătând spre cea de-a doua uşă a încăperii, care era montată pe peretele din stânga uşii de acces în cabinet.

— Către un culoar care conduce într-un sens spre deservirile imobilului iar în celălalt sens, adică la dreapta, spre uşa de serviciu a imobilului. Această uşă este însă condamnată de peste jumătate de an, aşa că singura posibilitate de ieşire din birou, rămâne tot cabinetul – zise doctorul, ridicând cu indiferenţă din umeri.

— Cine mai locuieşte în această clădire?

— La etajul întâi locuieşte soţia mea, iar la etajul al doilea o familie compusă din doi ingineri, care lucrează la uzina de radiatoare. Până acum un an ocupam toată casa,

dar era prea greu să întreţinem curăţenia şi am închiriat ultimul etaj...

— Locuiţi separat de soţia dumneavoastră?

— Da, eu am aici jos tot ce-mi trebuie. Numai masa o iau sus, cu soţia mea.

— N-am văzut nici un pat! spuse Lupu.

— Mai există o cameră, în dreapta vestiarului prin care aţi intrat în sala de aşteptare. Acolo am dormitorul meu personal. Veniţi să vi-l arăt – adăugă el evident grăbit să scape de ei.

Cei trei anchetatori dădură curs invitaţiei şi trecând prin cabinet, ajunseră în sala de aşteptare, unde între timp luaseră loc trei femei. Doctorul tocmai deschisese uşa vestiarului, când una dintre ele se ridică şi-l ajunse din urmă.

— Domnule doctor – zise aceasta, o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată modest –, m-a trimis la dumneavoastră doamna Liliana Niţă să-mi faceţi un chiuretaş...

— Eu nu fac chiuretaje! se răsti doctorul la ea, încercând să meargă mai departe prin vestiar.

— Dar doamna Niţă mi-a spus că ei i-aţi făcut... se încăpăţână femeia.

— Puţin îmi pasă ce ţi-a spus prietena dumitale! Dacă vrei să avortezi, du-te la un spital! adăugă el.

Femeia surprinsă şi indignată de felul în care i se vorbise, se întoarse şi îşi luă poşeta de pe masă, cu vădita intenţie de-a pleca.

— Vă rog să mai aşteptaţi puţin – interveni procurorul Lupu, după ce se consultă din ochi cu Apostolescu.

— De ce să rămână?! întrebă doctorul mirat.

— Pentru că vrem să-i cerem câteva precizări, atât dânsei, cât şi doamnelor – răspunse calm procurorul, arătând cu capul şi spre celelalte două femei.

— Asta-i o încălcare a drepturilor cetăţeneşti! Nu sunt de acord să-mi interogaţi pacientele! Această măsură

contravine dispoziţiilor privind păstrarea secretului profesional!

— Vă puteţi prevala de această dispoziţie numai dumneavoastră, ca medic. Doamnele, indiferent de faptul că sunt sau nu paciente, au regim de martori, aşa că putem să le audiem oricând! răspunse prompt Lupu. De altfel – continuă el cu o voce molcomă – am hotărât să vă facem o percheziţie domiciliară sub bănuiala de provocare ilegală de avorturi...

— Nu sunt de acord! Mă opun! ţipă el, tremurând de enervare. Mi s-a mai făcut o dată percheziţie şi tot nu s-a găsit nimic... Ce, doriţi s-o luaţi de la început?! Mă opun!

— Domnule doctor – interveni Apostolescu cu blândeţe –, dacă ştiţi că sunteţi nevinovat, de ce vă faceţi sânge rău?...

— Lasă dom'le, nu mă învăţa mata! se răsti el. Mă opun, şi cu asta am terminat!

— Îmi pare rău, dar n-aveţi acest drept. În consecinţă, vom face percheziţia cu forţa – replică hotărât Lupu.

— Nu v-aş sfătui, eu am prieteni sus, sus de tot, şi o să vă pară rău! ameninţă el.

— Atunci, e perfect – interveni Apostolescu. Dacă veţi considera că am comis vreo ilegalitate, ne puteţi chema foarte uşor la ordine... dar până atunci, n-aveţi niciun motiv să vă opuneţi dispoziţiei unui procuror.

— Asta înseamnă abuz de forţă, domnule comisar! Dar, mă rog... faceţi ce vreţi acum, că şi eu am să fac la fel, mai târziu...

— Domnule locotenent – se adresă Apostolescu lui Simionescu –, iei maşina şi le conduci pe doamne la spitalul Filantropia pentru un consult ginecologic. După ce terminaţi, veniţi înapoi.

Cele trei femei, care asistaseră stupefiate la discuţia lor, erau prea tulburate ca să se mai opună.

Când Simionescu şi însoţitoarele lui păşiră în vestiar, se auzi soneria de la intrare.

Apostolescu îi făcu semn colaboratorului său să mai aştepte şi, luându-i-o înainte, deschise uşa.

În faţa lui era o femeie voinică şi grasă, trecută de cincizeci de ani, care. După ce-l privi surprinsă şi ezită câteva clipe, spuse: — Aş vrea să vorbesc cu domnul doctor Dârlogea.

— Poftiţi înăuntru – o invită Apostolescu.

După ce-şi înfrânse o scurtă ezitare, intră. Când dădu cu ochii şi de ceilalţi, se opri. Apoi, începu să-şi plimbe privirea contrariată de la unul la celălalt.

— Merge şi doamna cu mine? întrebă Simionescu.

— Nu – răspunse Apostolescu, după ce aprecie că vârsta noii venite depăşeşte substanţial plafonul de interdicţie a întreruperii de sarcină. Doamna rămâne cu noi, poţi pleca.

După ce rămaseră numai el, noua venită, doctorul şi procurorul, i se adresă ultimului: — Vă rog să rămâneţi cu doamna, până dau un telefon.

Primind încuviinţarea procurorului, părăsi încăperea împreună cu doctorul şi, folosindu-se de telefonul din birou, îl chemă de urgenţă pe Capolide acolo. După ce făcu acelaşi apel şi la căpitanul Maier, reveniră în sala de aşteptare. Între timp, Lupu o poftise pe noua venită să ia loc.

Căpitanul îl invită pe doctor să se aşeze pe un scaun, apoi, după ce făcu şi el acelaşi lucru, începu chestionarea: — Cum vă numiţi şi unde locuiţi, doamnă?

— Mă numesc Aglaia Negulescu şi stau pe strada Vaselor la numărul 230.

— Pentru ce-aţi venit la domnul doctor Dârlogea?

— Pentru un tratament cu injecţii împotriva reumatismului.

— Urmaţi de mult acest tratament?

— De câţiva ani.

— Veniţi des aici?

— O dată pe lună... Aşa cum mi-a prescris domnul doctor.

— Îl cunoaşteţi de mult pe domnul doctor Dârlogea?

— V-am mai spus, de câţiva ani...

— Când v-aţi făcut ultima oară chiuretaj la domnul doctor? interveni Lupu.

— Niciodată, domnule! Eu sunt femeie serioasă şi mamă de copii – se supără ea.

— Vă rog să-mi daţi buletinul de identitate – ceru Apostolescu.

După ce verifică dacă numele şi adresa din act corespund cu cele consemnate de el în notesa, îl înapoie, spunându-i: — Vă mulţumesc, doamnă, puteţi pleca.

— Şi tratamentul meu?

— Îmi pare rău dar domnul doctor este ocupat astăzi, reveniţi mâine...

Capitolul XXI

ARESTAREA

În timp ce Apostolescu deschidea uşa pentru a o lăsa să iasă pe pacientă, în faţa trotuarului opri o maşină din care coborâră căpitanul Maier şi alţi doi ofiţeri de poliţie.

— Ce-i Nicule, de ce m-ai chemat, aşa, de-a valma?

— Din această casă a dispărut o femeie acum câteva luni. Întrucât femeia venise pentru întreruperea unei sarcini foarte avansate, iar doctorul care locuieşte aici s-ar părea că se ocupă cu astfel de treburi, nu-i exclus să-i fi provocat un avort fatal. Admiţând că aşa stau lucrurile şi întrucât corpul presupusei victime n-a fost descoperit, deşi s-au scurs de atunci patru luni, vreau să am certitudinea că n-a fost dosit. Ştii tu... îngropat în pivniţă, înzidit pe undeva sau, poate, dizolvat în var... Te orientezi tu pe unde ar putea să fie... dacă este! răspunse Apostolescu în timp ce-l conducea în sala de aşteptare unde-l lăsase pe procurorul Lupu şi pe doctorul Dârlogea.

— Aţi spus că mai aveţi o cameră aici la parter, vă rog să ne-o arătaţi – se adresă Apostolescu doctorului.

Doctorul ezită un moment, lăsând impresia că-vrea din nou să se opună, apoi se decise şi, intrând în vestiar, se îndreptă spre cea de-a treia uşă şi o deschise.

Era o încăpere mobilată în chip de dormitor: studio, garderob. Toaletă şi o măsuţă mică, în jurul căreia se aflau trei taburete tapisate cu acelaşi material ca şi studioul.

Apostolescu se apropie de fereastră şi din nou văzu strada Polizu. Acum era lămurit asupra topografiei locuinţei. La stradă se aflau două camere; într-una se aflau ei acum, iar cealaltă era biroul doctorului. După dormitor se afla vestiarul şi, după acesta, urma sala de aşteptare pentru pacienţi, de unde se intra în cabinetul medical, care, la rându-i, se afla situat în spatele biroului.

— Domnule doctor, vă rugăm să ne arătaţi şi culoarul care duce la partea interioară şi la dependinţe – ceru Apostolescu.

De astă dată, Dârlogea nu mai făcu nicio opoziţie şi, parcurgând din nou toate camerele, intră în birou şi deschise uşa care dădea în culoar. Acesta era lat de aproximativ un metru, în dreapta se afla uşa metalică ce dădea în stradă, iar în stânga, după vreo 6 metri, urmau câteva trepte care coborau spre curte, iar în imediata apropiere a acestora, se aflau patru uşi, câte două pe fiecare parte.

Prima pe stânga era de la sala caloriferului, unde se afla un cazan mic, şi în a doua, ca anexă a cazanului, se afla depozitul de cărbuni. Probabil că locatarii erau foarte prevăzători, deoarece magazia era ticsită de cocs.

— Dar aveţi cărbuni, nu glumă – remarcă cu regret Maier, gândindu-se la ce-l aşteaptă.

— Obişnuiesc să mă aprovizionez o dată pentru trei ani, pentru a evita o alergătură inutilă şi mizeria pe care o face pe culoar transportul cărbunilor – răspunse doctorul.

Celelalte două uşi opuse cazanului şi magaziei corespundeau una într-o boxă cu lucruri vechi, iar a doua, într-o cameră mică de locuit, mobilată cu o dormeză şi un dulăpior pentru haine.

După ce ajunseră în capătul culoarului, deschizând ultima uşă şi în faţa lor apăru o curte cimentată, de vreo 40 de metri pătraţi, închisă pe toate laturile de spatele clădirilor vecine. Lângă unul dintre pereţi se afla o ladă mare. Când îi dădură capacul la o parte, văzură că este plină cu cenuşa evacuată de la calorifer.

— Aveţi şi pivniţă? întrebă Apostolescu, în timp ce reveneau în cabinetul medical.

— Nu – replică scurt Dârlogea.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare.

Era Simionescu cu cele trei femei pe care le dusese la spital pentru consultarea medicală.

— Cum este? îl întâmpină Apostolescu.

— Cum se vede! răspunse Simionescu înmânându-i trei certificate medicale.

Apostolescu le luă şi, după ce-şi aruncă o scurtă privire pe ele întrebă: — Cine este doamna Constantinescu?

— Eu – zise una dintre ele.

— Vă rog să ne iertaţi că v-am reţinut până acum. Sunteţi liberă...

— Dar noi? săriră într-un glas celelalte două paciente.

— Cu dumneavoastră mai avem de discutat – le spuse Apostolescu, înmânându-i lui Lupu certificatele aduse de Simionescu.

Când se înapoie Simionescu, după ce o conduse afară pe pacienta căreia Apostolescu îi permisese să plece, era însoţit de doctorul legist Capolide.

— Doctore – îl puse în temă Apostolescu, – bănuim că colegul dumitale, medicul Dârlogea, se ocupă cu avorturi ilegale şi am considerat că-i bine să participaţi la percheziţia pe care o facem... Nu de alta, dar n-am certitudinea că aş putea deosebi un bisturiu de un forceps...

Era suficient pentru Capolide. Fără să mai piardă timpul, se îndreptă spre dulăpiorul metalic şi, după ce-l deschise, începu să examineze instrumentele şi flacoanele cu medicamente.

Fără să-i mai acorde atenţie, Apostolescu se întoarse spre Maier: — Dă-i drumul şi tu! După ce termini' aici, continuă la etajul întâi, unde bănuitul mai are un apartament, şi apoi treci în pod.

— Am înţeles! confirmă Maier, nu tocmai încântat de treaba care-l aştepta.

— Domnule procuror – mai adăugă Apostolescu –, în timp ce dumneavoastră şi doctorul Capolide examinaţi instrumentele domnului Dârlogea, eu mă voi ocupa de chestionarea pacientelor.

Lupu dădu aprobator, din cap şi îi restitui certificatele aduse de Simionescu, apoi, văzând că doctorul Dârlogea vrea să-l urmeze pe căpitan, spuse: — Vă rog să rămâneţi aici şi să asistaţi la percheziţie.

Apostolescu, fără să mai asculte avalanşa de proteste şi imputări ale bănuitului, intră în sala de aşteptare, unde

rămăsese Simionescu şi celelalte două femei reţinute după controlul medical.

— Cine este doamna Ileana Marinescu? întrebă el, după ce-şi aruncă privirea pe unul dintre certificate.

— Eu sunt – răspunse una dintre ele cu timiditate, o femeie de aproximativ 30 de ani, nu prea înaltă, dar foarte bine proporţionată.

Apostolescu îi examină faţa ovală, încadrată de un păr negru ondulat şi oprindu-şi privirea pătrunzătoare asupra ochilor ei mari şi luminoşi, spuse: — Doamnă, la controlul medical, s-a constatat atât faptul că sunteţi însărcinată în luna a treia, cât şi faptul că în urmă cu 24 de ore... – ezită un moment, apoi continuă – vi s-a făcut o laminare în vederea efectuării unui chiuretaj. N-are niciun rost să negaţi aceste fapte – adăugă el când o văzu că vrea să protesteze –, ele sunt constatate în mod indubitabil. De altfel, vă atrag atenţia că femeia care consimte la întreruperea cursului sarcinii, este pedepsită cu închisoare. În funcţie de sinceritatea răspunsurilor dumneavoastră, vom putea aprecia situaţia în care vă găsiţi.

— Vă spun tot ce doriţi – zise ea speriată, în timp ce-şi muşca cu nervozitate buzele cărnoase şi frumos arcuite.

După ce dădu toate datele biografice, Apostolescu întrebă: — De unde-l cunoaşteţi pe doctorul Dârlogea?

— Îl cunosc de vreo zece ani, de când m-am măritat: — V-a mai făcut întreruperi de sarcină?

— Da, de patru ori.

— I-aţi recomandat cunoştinţe de-ale dumneavoastră pentru întreruperi de sarcină?

— Da, câteva prietene.

— Ce sumă urma să-i plătiţi pentru efectuarea chiuretajului?

După ce martora răspunse şi la această întrebare, Apostolescu îi indică măsuţa din încăpere şi o rugă să scrie o declaraţie asupra celor discutate, precum şi numele prietenelor care-şi mai făcuseră întreruperi de sarcină la doctorul Dârlogea.

În timp ce Simionescu îi dădea hârtie de scris şi îi oferi stiloul lui, Apostolescu trecu la interogarea celeilalte femei.

Cinci minute mai târziu era edificat. Martora era de asemenea însărcinată şi venea pentru prima oară la doctorul Dârlogea, unde fusese trimisă de o colegă de serviciu, care şi ea, la rândul ei, beneficiase în urmă cu două luni de serviciile acestui medic.

Când a doua martoră începu să-şi scrie declaraţia, Ileana Marinescu se apropie de el şi îi înmână coala de hârtie: — Aveţi declaraţia, domnule căpitan.

Apostolescu o parcurse repede şi spuse: —E în ordine, puteţi pleca.

Femeia îl privi ezitând, apoi se decise să-l întrebe temătoare: — Credeţi că voi fi condamnată?

— Asta depinde de dumneavoastră, doamnă. Dacă peste şase luni, veţi avea o naştere normală, vom sista urmărirea penală.

Pe când Simionescu o conducea afară pe prima martoră, bucuroasă că a scăpat atât de ieftin, termină de scris şi cealaltă.

Când Apostolescu şi Simionescu intrară în cabinetul medical, îl văzură pe Capolide umplând un geamantan cu diverse instrumente şi flacoane cu medicamente. În acest timp, procurorul Lupu îşi pregătea parafa pentru sigilat.

— Degeaba îmi sigilaţi instrumentele... – începu Dârlogea cu un calm forţat.

— De ce credeţi asta, domnule doctor? întrebă procurorul Lupu, în timp ce ţinea tacticos un chibrit aprins sub batonul de ceară roşie.

Pentru că toate instrumentele pe care le-aţi luat, va trebui să mi le restituiţi. Ele sunt instrumente obstetrice, care nu pot lipsi din dotarea unui medic ginecolog...

— Chiar şi hegarele? întrebă ironic medicul Capolide.

— Da, chiar şi hegarele... – răspunse pe acelaşi ton Dârlogea.

— Chiar şi borcanul cu laminări? insistă Capolide. Privindu-l strengăreşte pe sub pleoape.

— Borcanul pe care l-aţi găsit îl am de mult timp... de pe vremea când avorturile nu erau prohibite...

— Asta ar însemna că n-aţi mai umblat de mulţi ani la borcan? îl ispiti Apostolescu.

— Exact! se grăbi el să muşte din momeală.

— Trebuie să înţeleg că mai aveţi şi în altă parte o rezervă de laminări?

— Nu înţeleg! Ce vreţi să spuneţi? întrebă Dârlogea cu prudenţă.

— Ilenei Marinescu i-aţi introdus ieri o laminare... De unde aţi avut-o, dacă n-aţi umblat la borcanul despre care vorbim?

De altfel – continuă Apostolescu, văzând că răspunsul interpelatului întârzie, – coincidenţa face ca Ileana Marinescu să aibă şi o sarcină de trei luni! Curios nu?

— Sunteţi greşit informat! într-adevăr, a trebuit să-i introduc doamnei Marinescu o laminare... acesta fiind singurul mijloc pentru a-i putea extirpa nişte vegetaţii vaginale în scopul asigurării unei naşteri normale...

Procurorul Lupu căută privirea lui Apostolescu şi, când în sfârşit o întâlni, îşi clătină capul întrebător. Când Apostolescu îşi închise ochii într-un gest afirmativ şi arăta cele două mâini cu degetele resfirate, se decise: — Domnule doctor Dârlogea – spuse el pe un ton sentenţios –, în virtutea articolului 187 din Codul penal, vă arestez sub învinuirea că deţineţi în mod ilicit instrumente speciale pentru întreruperea cursului sarcinii...

— Protestez!!! izbucni Dârlogea.

— Nu vă mai osteniţi să protestaţi, deoarece avem până acum numele a zece femei cărora le-aţi provocat avorturi în ultimele trei luni... Eu cred că mărturiile fostelor dumneavoastră paciente, în coroborare cu instrumentele găsite şi confiscate, reprezintă suficiente probe pentru arestarea şi trimiterea dumneavoastră în judecată – preciză Apostolescu.

Capitolul XXII

LOGODNICUL DISPĂRUTEI

A doua zi dimineaţa, Apostolescu şi Simionescu stăteau în biroul lor şi îl aşteptau pe Maier să le prezinte rezultatul controlului efectuat în casa doctorului Dârlogea.

— Şefu' – începu Simionescu –, da' cu „coana Leanţa" ce facem, predăm dosarul?

— Ce-ţi trece prin cap?! Investigaţiile sunt continuate conform planului pe care l-am întocmit. În momentul în care una dintre urmele cercetate de colegii noştri începe să dea rezultate, reluăm investigaţia. Deci, în paralel cu afacerea coletelor macabre, ne ocupăm şi de dispariţia studentei Viorica Panaitescu. Asta-i tot!

Simionescu strâmbă din nas nemulţumit, îşi aprinse tăcut o ţigară şi, după ce trase două fumuri, reluă: — Tocmai începusem să verific relaţiile Linei Gligorescu. Prin intermediul familiei Berbecaru, când ne-a căzut pe cap afacerea cu studenta asta... Nu-i mai bine ca eu să-mi văd de treaba pe care am început-o?... făcu din nou o scurtă pauză şi văzând că Apostolescu nu spune nimic, continuă! Din lista pe care am alcătuit-o cu doamna Berbecaru, au mai rămas trei familii neverificate. De asemenea, trebuie să alcătuiesc o listă similară cu doamna Niculescu, dar n-am mai trecut pe acolo... Eu propun să-mi reiau această activitate. Ce părere ai?

— Nu, nu este necesar să te ocupi tu cu aceste verificări... Roagă-l pe maiorul Ciocâdel, din partea mea, să preia şi această cercetare. Noi avem suficient de lucru...

— Salut! spuse Maier intrând în birou şi, după obiceiul lui, grăbindu-se să ia loc pe cel mai apropiat scaun.

— Ai găsit ceva?! se grăbi să-l întrebe Apostolescu.

— Pe dracu! exclamă el supărat. Până la ora zece seara am scormonit prin toate ungherele, de la demisol până în pod, fără să găsesc nimic din ceea ce te-ar fi interesat pe tine. De altfel, cred că nici nu ai sperat să găsesc ceva... Probabil că ai vrut numai să-ţi baţi joc de mine – adăugă el,

în timp ce-şi duse degetul arătător la obraz, într-un gest fără echivoc.

— Mă crezi în stare de aşa ceva? răspunse Apostolescu privindu-l mustrător. E adevărat că nu m-am aşteptat să găseşti cadavrul fetei. Chiar dacă a omorât-o el, practic n-ar fi avut cum să-i păstreze corpul patru luni de zile în casă.

— Atunci, de ce ţi s-a năzărit să mă pui să-l caut? Numai pentru că el este ultima persoană care a văzut fata în viaţă?

— Nu, Gelule! Nu din cauza asta, deoarece ultima persoană care a văzut-o în viaţă este ceva foarte relativ... Ultima persoană care a văzut-o în viaţă – în cazul că a fost într-adevăr ucisă – este criminalul! Eu am plecat însă de la ideea că o operaţie de întrerupere de sarcină, mai ales când aceasta este avansată, poate duce la un accident fatal... de aceea am vrut să am o certitudine. Spune-mi, ai căutat bine?

— Poţi să fii sigur! Nicăieri n-am găsit urme de ciment sau tencuială proaspătă şi, de asemenea, nicio bucată de parchet n-a fost demontată de la locul ei în ultimii cinci ani. Am căutat peste tot trape sau ascunzători secrete, dar n-am găsit nimic; ceea ce înseamnă că, de fapt, nici nu există aşa ceva.

— Pe sub cărbuni, te-ai uitat? întrebă Apostolescu, evitându-i privirea.

— Ştiai bine că, în mod obligatoriu, trebuie să-mi concentrez atenţia asupra unei ascunzători atât de ideale... Crezi că ne-a fost uşor să mutăm, cu lopata „câteva tone de cărbuni? întrebă el, încă mânios de munca de salahor pe care a trebuit s-o desfăşoare. Dedesubt se afla ciment, aşa cum ţi-am mai spus. Neviolat. Mai mult, am scormonit în lada cu cenuşă şi apoi am mutat-o din loc. Sub ea era tot ciment vechi!

— Gelule. Îmi pare rău că a trebuit să te pun s-o faci pe salahorul, dar n-am avut de ales! se mai scuză o dată Apostolescu. Apoi, întorcându-se spre Simionescu, spuse:

Continuăm ancheta, trecând la interogarea logodnicului dispărutei, te rog să-l aduci pe Şerban Marinescu.

— Cu mine, mai ai vreo treabă? întrebă Maier.

— Nu, îţi mulţumesc şi te rog să nu fii supărat. Iar tu, Dane, când pleci, treci şi pe la maiorul Ciocârdel şi roagă-l să preia cercetarea afacerii Gligorescu.

***

O oră mai târziu, Simionescu intră în birou cu un tânăr de vreo 25 de ani. Pe care îl recomandă drept Şerban Marinescu.

Era de înălţimea lui Simionescu, dar, spre deosebire de detectiv, slab şi cu umerii gârboviţi. Avea faţa frumoasă, aproape cu trăsături feminine. Părul blond, era pieptănat cu multă grijă, ceea ce indica, că acordă multă atenţie oglinzii; acelaşi lucru rezultând şi din pedanteria cu care era îmbrăcat.

Apostolescu îi arătă scaunul din faţa biroului şi-l invită să ia loc, în timp ce-i privea ochii, de un albastru spălăcit, care căutau spre el cu nelinişte.

— Domnule Marinescu. După cum v-a informat şi colegul meu, am reînceput anchetarea împrejurărilor în care a dispărut Viorica Panaitescu, logodnica dumneavoastră. În acest scop, vă rugăm să ne povestiţi ce ştiţi despre logodnica dumneavoastră.

— Am spus tot ce-am ştiut despre ea... acum câteva luni... Mai este nevoie să repet încă o dată? replică, ridicând nemulţumit tonul.

— Da. Este nevoie să repetaţi tot. Dar asolut tot ce ştiţi despre logodnica dumneavoastră – ceru cu hotărâre Apostolescu, în timp ce îl caracteriza: „Emotiv prin excelenţă şi încearcă să-şi ascundă timiditatea prin ridicări de ton”...

— Atunci, vă rog să mă întrebaţi – zise el, plecându-şi privirea.

— De când o cunoaşteţi pe Viorica Panaitescu?

— Din anul II de facultate.

— Urma să vă căsătoriţi, sau legătura dumneavoastră se limita la o prietenie?

— Hotărâsem să ne căsătorim în luna aprilie, de Paşte...

— Ştiaţi că este însărcinată în luna a cincea?

— Ştiam că este însărcinată în luna a treia... Spun asta, deoarece Viorica a mai făcut un chiuretaj şi în luna decembrie... aşa că nu prea înţeleg cum a ajuns să aibă o sarcină atât de avansată... M-am gândit şi ulterior la această neconcordanţă şi am ajuns la concluzia că în decembrie nu şi-a făcut chiuretaj, ci numai injecţii cu ovocilină, care, probabil n-au putut să-i întrerupă sarcina. Aceasta fiind singura explicaţie a stadiului în care se găsea...

— Cu toate acestea, logodnica dumneavoastră a susţinut, în decembrie trecut, că şi-a făcut chiuretaj?

— Da, aşa este. Din această cauză am fost atât de surprins ulterior, când am aflat, de la doctorii Antonescu şi Dârlogea că era în luna a cincea.

— În luna decembrie, când v-a spus că se duce să-şi facă chiuretaj, n-aţi însoţit-o?

— N-a vrut să mă ia cu ea, a spus că se duce cu o colegă a ei.

— V-a spus la ce doctor urma să meargă?

— Da, la doctorul Antonescu. De altfel, de când suntem împreună, numai la el se ducea când, când avea nevoie.

— Şi a avut nevoie de multe ori în această perioadă?

— ... De vreo trei ori – răspunse logodnicul, înroşindu-se la faţă şi plecându-şi ochii.

— Cum l-aţi cunoscut pe doctorul Antonescu?

— După ce-a dispărut Viorica, când m-am dus să-l întreb dacă ştie ceva despre ea...

— De unde ştiaţi unde locuieşte?

— Trecând o dată cu Viorica prin faţa casei sale, pe strada Polizu, mi-a arătat unde locuieşte.

— Vă rog să reveniţi la ziua de 26 februarie, când a dispărut logodnica dumneavoastră. Încercaţi să vă reamintiţi tot ce s-a întâmplat în acea zi.

— E foarte simplu. În dimineaţa acelei zile nu ne-am văzut deloc, deoarece făceam practică la spitale diferite. Pe la ora două după amiază, terminând practica, m-am dus la cantină şi am luat masa. Apoi m-am dus la cămin, unde am rămas până s-a întunecat. Când am ajuns la Viorica, pe la ora şase şi jumătate, tocmai începuse să se îmbrace...

— Vă rog să-mi descrieţi îmbrăcămintea pe care a pus-o pe ea – ceru Apostolescu, în timp ce Simionescu, leoarcă de transpiraţie din cauza căldurii zăpuşitoare, stenografia de zor. Tamponându-şi din când în când fruntea cu o batistă.

— O pereche de chiloţi albi tetra. Un furou scurt cu multe dantele, o fustă...

— Vă rog să precizaţi culoarea furoului şi dacă era din nailon sau milanez?

— Avea culoarea bleu şi era din nailon.

— Descrieţi şi fusta, vă rog.

— Era dintr-o stofă de tergal, bej închis, iar bluza era făcută dintr-o poplină de culoarea cicoarei. Când am plecat, şi-a luat palt...

— Un moment! Nu purta ciorapi şi pantofi?

— Vă rog să mă iertaţi, am uitat. Şi-a pus un portjartier alb, de care şi-a prins o pereche de ciorapi de nailon... în picioare şi-a tras o pereche de cisme negre de cauciuc... Pe cap avea o căciuliţă tricotată, dintr-o lână maron... Paltonul era din stofă bleumarin.

— Purta poşetă?

— Da, avea o poşetă din piele. Groasă, la fel cu genţile de vânător...

— Purta ceas, inele sau alte podoabe?

— Nu, n-avea ceas. Avea însă un inel de aur cu două pietre, una albastră şi una roz, iar la gât un lănţişor de aur. De care era agăţată o rândunică ţinând o inimioară în cioc.

— Mai puteţi face şi alte precizări cu privire la ţinuta vestimentară?

— Nu, nu reţin altceva... – spuse Marinescu ridicând din umeri.

— Ştiaţi că în ziua de 26 februarie urma să se ducă la doctor pentru a-şi provoca un avort?

— Da, am ştiut.

— Discutase în prealabil cu doctorul Antonescu?

— Acelaşi lucru am întrebat-o şi eu când m-a anunţat că se duce la doctor. Mi-a răspuns că fiind o clientă veche a doctorului Antonescu, n-are nevoie să se programeze...

— La ce oră aţi ieşit cu logodnica dumneavoastră din casă?

— Cred că era şapte şi jumătate... în tot cazul, pe la ora opt fără un sfert ne-am despărţit în piaţa Buzeşti, colţ cu strada Polizu. Ea s-a dus spre doctor, iar eu am plecat spre spitalul Brâncovenesc, unde trebuia să intru de gardă la ora opt.

— De ce aţi lăsat-o singură? Nu vă puteaţi învoi în seara aceea pentru a o însoţi la doctor?

— N-a vrut ea s-o însoţesc. De altfel, niciodată n-a dorit s-o acompaniez când se ducea să-şi facă chiuretaj. Cred că era o superstiţie – zise el ridicând din nou umerii.

— Dumneavoastră aţi insistat să mergeţi cu ea la doctor?

— Bineînţeles! Cât timp am condus-o, de la ea până la Buzeşti, i-am explicat că ar fi mai bine dacă aş merge şi eu. Mi-a spus că n-are niciun rost să-mi pierd timpul deoarece ea merge cu colega noastră Nelly Naumescu, care o aşteaptă în faţa casei doctorului.

— Deci, ultima oară când aţi văzut-o, a fost în ziua de 26 februarie, la ora opt fără un sfert, în piaţa Buzeşti. Aşa-i?

În timp ce martorul dădu din cap afirmativ, Apostolescu îl servi cu o ţigară. După ce Marinescu trase primul fum de ţigară, începu să tuşească zgomotos.

— E ţigara prea tare? se interesă Apostolescu când văzu că s-a mai liniştit.

— Nu ştiu! Nu-mi dau seama, nu sunt fumător...

— Atunci de ce fumaţi? se miră Apostolescu.

— Ca să nu vă refuz... – zise el plecând ochii ruşinat.

— Ce s-a întâmplat în ziua de 27 februarie, după ce aţi ieşit din gardă?

— Deîndată ce-am terminat garda, m-am dus la Viorica acasă, dar n-am găsit-o. Presupunând că a ieşit după cumpărături, am plecat la cămin şi m-am culcat. Pe la ora prânzului am trecut din nou pe la ea, cu intenţia s-o iau la cantină, şi abia atunci mi-am dat seama că de fapt n-a mai venit acasă de când ne-am despărţit, cu o seară mai înainte.

— Cum aţi realizat această situaţie?

— Când încuiam uşa, eu ascundeam cheia sus pe rama uşii, iar ea, neajungând până acolo, o ascundea sub preşul de şters pantofii.

— Şi la descuierea uşii, când n-o însoţeaţi dumneavoastră, cum proceda?

— Dacă sărea puţin, putea s-o dea jos şi deschidea cu ea.

— Ce aţi făcut când v-aţi dat seama că nu s-a mai înapoiat acasă din seara precedentă?

— Am intrat în camera ei, am făcut focul şi m-am întins puţin pe pat s-o aştept. După o jumătate de oră, tot întrebându-mă unde ar putea să fie, m-am dus la gazda ei care mi-a confirmat că în ziua aceea, nu o văzuse. Fiind ora mesei, m-am dus la cantină, cu speranţa s-o găsesc acolo. Cât am stat la cantină, m-am tot interesat pe la colegii noştri, dar nu o văzuse nimeni. Apoi am trecut pe la alţi colegi de-ai noştri şi i-am întrebat dacă ştiu ceva despre Viorica. Rezultatul fiind negativ, m-am dus din nou s-o caut acasă la ea... Apoi, văzând că-i trecut de ora nouă şi jumătate seara, am plecat la cămin.

A doua zi, constatând că tot nu s-a înapoiat, m-am dus la doctorul Antonescu şi m-am interesat de logodnica mea. Acesta mi-a spus că nu i-a făcut chiuretajul, deoarece avea o sarcină prea avansată şi a trimis-o la doctorul Dârlogea, un coleg de-al lui. Aşa am ajuns şi la doctorul Dârlogea, care, după ce m-a pus să-mi descriu logodnica, şi-a amintit de ea şi mi-a spus că a refuzat să-i provoace avortul

deoarece avea o sarcină prea avansată. Vă daţi seama cât eram de dezorientat...

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu. Aţi mai avut şi altă discuţie cu doctorul Dârlogea?

— Da, a început să-mi reproşeze că este o ruşine ca doi oameni care azi-mâine vor fi doctori, să dea dovadă de atâta ignoranţă şi să lase o sarcină să evolueze atât de mult. N-am avut chef să-i ascult logosul, şi am plecat la spitalul unde făceam practică. Când am terminat, am trecut din nou pe la Viorica şi văzând că tot nu a apărut, m-am dus la cămin, unde am discutat cu colegul meu de cameră, Săndulescu, care m-a sfătuit să anunţ pe cineva din familia ei.

În aceeaşi după amiază am dat un telefon la Doina, sora Vioricăi, care locuieşte la Vaslui, şi a doua zi a venit cu soţul ei la Bucureşti. După ce ne-am mai dus încă o dată acasă la Viorica, am plecat la poliţie şi am sesizat dispariţia. Asta-i tot ce pot să vă spun – termină el.

— Am să vă rog să-mi faceţi câteva precizări asupra vieţii particulare a Vioricăi. În cei aproape patru ani petrecuţi împreună, aţi avut impresia că a mai întreţinut legături de ordin sentimental şi cu altcineva?

Interlocutorul începu să se frământe în scaun, apoi înroşindu-se din nou, începu să vorbească cu ochii plecaţi.

— Da, a existat o astfel de situaţie... anul trecut, când am fost trimişi la practică în provincie...

— Continuaţi, vă rog – îl încurajă Apostolescu.

— Cu toată opoziţia mea, a cerut să fie trimisă la Ploieşti, unde era repartizat şi un coleg de-al nostru pe care ştiam că-l plăcea. Când s-a înapoiat, după două luni, mi-a cerut să ne despărţim, deoarece avea intenţia să se mărite cu colegul respectiv. Toate insistenţele mele au fost zadarnice, hotărârea ei era luată. Când colegul meu de cameră m-a văzut atât de deprimat, mi-a cerut să-i spun ce-am. După ce i-am povestit totul, a discutat şi el cu ea şi a convins-o să reluăm legătura noastră. Chiar în ziua când

ne-am împăcat, am hotărât ca în aprilie viitor să ne căsătorim şi am anunţat evenimentul familiilor noastre.

— Ştiţi dacă, după ce v-aţi împăcat, s-a mai văzut cu acest coleg?

— Nu cred... adică nu ştiu! răspunse el după o scurtă şovăială.

— Cum se numeşte colegul la care v-aţi referit?

— Mircea Pârjol.

— De fapt, dumneavoastră, cum vă explicaţi dispariţia Vioricăi?

— Vă rog să mă credeţi că m-am tot gândit la asta, dar nu am putut găsi nicio explicaţie.

— Mai ştiţi vreun alt medic unde ar fi putut să se ducă după refuzul doctorului Dârlogea?

— Nu, nu cunosc.

— Vă vedeaţi în fiecare zi?

— Începând cu luna ianuarie, datorită faptului că făceam practică la spitale diferite şi trebuia să ne pregătim pentru examene, ne vedeam mai rar. O dată la două zile.

— Domnule Marinescu. N-ar fi posibil ca Viorica, fiind refuzată de doctorul Dârlogea, să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii dumneavoastră? insinuă Apostolescu.

— Nu, nu cred că ar fi avut curajul să se dea pe mâna unui student spuse el cu convingere.

— Domnule Marinescu, ţinând seama de faptul că aţi fost despărţit de Viorica în perioada de vară, când făcea practică la Ploieşti, şi având în vedere şi faptul că sarcina a apărut cam în acel timp, nu v-aţi gândit că copilul pe care-l aştepta ar fi putut să nu vă aparţină?

— Nu, nu m-am gândit!... Eu ştiam că este în luna a treia...

— Atunci, de ce n-aţi lăsat copilul să trăiască? Doar eraţi hotărâţi să vă căsătoriţi, nu?

— Ea a decis să nu-l lase. Se temea să nu-şi supere familia când o va vedea că apare la ofiţerul stării civile cu burta la nas.

— Vă rog să-mi spuneţi, unde poate fi găsit Mircea Pârjol?

***

— Ce părere ai, Dane? întrebă Apostolescu când rămaseră singuri.

— Eu reţin două aspecte: primul, această iubire de o vară cu Mircea Pârjol, şi al doilea, de unde atâta influenţă la Săndulescu de-a reuşit să-i împace atât de repede pe cei doi amorezi?

— Exact. Astea-s întrebările la care trebuie să răspundem, începem cu domnul Pârjol. Aşa că dă fuga şi adu-l! zise Apostolescu, aprinzându-şi gânditor o ţigară.

Capitolul XXIII

AUDIEREA LUI MIRCEA PÂRJOL

Mircea Pârjol era un bărbat înalt, suplu, cu o figură interesantă, nasul mic, fruntea lată şi ochii plini de vioiciune. Deşi vremea era foarte călduroasă, purta un costum complet, dintr-o stofă gri, subţire, la care era asortată o cravată din mătase naturală, iar în picioare, avea o pereche de pantofi-sandale.

Cum intră în birou şi Simionescu îl prezentă lui Apostolescu, luă loc pe scaunul oferit şi întrebă degajat, şi nu fără ironie, cărui fapt datoreşte plăcerea de-a se afla la poliţie?

Apostolescu trebui să-şi mărturisească că nu-i displăcea, chiar deloc, figura inteligentă şi deschisă a noului venit.

— Dumneavoastră, cărui fapt credeţi că datoraţi plăcerea la care vă referiţi? întrebă el zâmbind.

— De, ştiu eu?... Sunt multe posibilităţi... De exemplu, s-ar putea să vă intereseze metodele folosite de studenţii de la Facultatea de Medicină pentru a-şi lua cu bune rezultate examenele... sau, poate, părerea mea despre importanţa cuceririi Cosmosului de către om... sau, şi aşa mai departe!

—Recunosc cu uimire’ că aţi mers direct la ţintă! zise Apostolescu amuzat. Într-adevăr, v-am invitat la noi pentru:... „şi aşa mai. Departe”.

— Ce urmează acum? Să vă răspund imediat sau, poate, mai este cazul să faceţi vreo mică localizare?...

— Cred că singura soluţie ar fi să vă fac unele precizări, altfel... riscăm să ne lăsăm surprinşi de sosirea secolului douăzeci şi unu, bineînţeles, fără a fi depăşit stadiul actual al interesantei noastre discuţii. V-am chemat – continuă Apostolescu, adoptând o mină serioasă – pentru a vă cere unele referinţe despre colega dumneavoastră Viorica Panaitescu.

Pârjol îl privi un moment mirat, apoi, făcând o mişcare de resemnare cu capul, spuse: — În măsura în care vă pot fi de folos, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— De cât timp o cunoaşteţi pe Viorica Panaitescu?

— De vreo cinci ani, de când suntem colegi de facultate.

— Ce părere aveţi despre ea?

— M-aţi luat prin surprindere, n-am nicio părere! Am discutat cu ea o singură dată, acum un an şi jumătate, când ne-am văzut pentru a-mi da nişte notiţe care-mi trebuiau la un examen. Ne-am întâlnit pe podul Elefterie pe la nouă seara şi am discutat aproape o oră, până am ajuns în faţa locuinţei ei. Toată discuţia noastră s-a rezumat numai la examenele pe care trebuia să le susţinem în următoarele două săptămâni, aşa că vedeţi... nu mi-am format nicio opinie asupra ei.

— Nu i-aţi făcut niciodată curte?

— Nu, deoarece ştiam că este încurcată cu un coleg de-al nostru, Şerban Marinescu, cu care urma să se căsătorească.

— Din câte ştim, aţi făcut practică împreună la Ploieşti, oare în cele două luni nu v-aţi văzut niciodată?

— Trebuie să vă fac două precizări: mai întâi, am făcut practică la două spitale diferite, şi apoi eu sunt ploieştean... Vă daţi seama că, fiind în oraşul meu natal, am avut suficiente „obligaţii” pentru a nu mai fi tentat să mai contractez şi altele.

— Cum explicaţi faptul că, după ce s-a întors de la practica făcută la Ploieşti, i-a cerut lui Marinescu să nu se mai vadă cu ea, deoarece doreşte să se căsătorească cu dumneavoastră? atacă repede Apostolescu.

—- Am aflat despre treaba asta în decembrie trecut – răspunse Pârjol cu multă siguranţă. Mai întâi am fost intrigat de felul în care a început să mă privească Şerban, mai exact, să mă evite... Apoi, am primit explicaţiile cuvenite de la colegul nostru comun Săndulescu, care a venit la mine să-mi ceară s-o las în pace pe Viorica Panaitescu. Când i-am replicat că nu înţeleg ce vrea, a început să-mi spună că Viorica l-a anunţat pe Şerban că se va căsători cu mine. Vă puteţi închipui ce mutră poate să facă un om care, cu un minut înainte, habar n-avea cât de

aproape-i de fericire!... La început, am încercat să-l conving că poate n-a reţinut bine numele fericitului viitor mire. Apoi, i-am explicat că la oficierea unei căsătorii – dacă nu s-a schimbat ceva între timp – se cere acordul ambelor părţi, iar eu, ca reprezentant al părţii mele, nu sunt dispus să mă căsătoresc cu ea... Dacă după reîncarnare am să-mi schimb decizia, voi avea grijă să-l anunţ din timp, bineînţeles cu condiţia să ştiu în ce fiinţă îi va sălăşlui sufletul, după ce-a trecut cu el prin purgatoriu.

Cred că Săndulescu este cel puţin cu un minut mai deştept decât mine, deoarece, când a văzut confuzia în care m-a azvârlit vestea lui, a izbucnit într-un hohot de râs. Când în sfîrşit s-a mai potolit, a spus, îmi amintesc exact: „E grozavă, dom'le! Cum l-a dus de nas pe mocofan!"...

Până la urmă s-a hotărât să-mi explice că, după părerea lui Viorica – văzând probabil că până la terminarea şcolii a mai rămas o jumătate de an, fără ca Şerban să ia vreo decizie – s-a hotărât să-l bage în viteză prin cea mai infailibilă metodă: gelozia.

Întrucât Săndulescu considera că cei doi amorezi ţin mult unul la celălalt şi ar fi bine să se căsătorească, m-a pus să-mi iau angajamentul că nu voi infirma zvonul cu privire la căsătoria noastră. Deşi am fost totdeauna discret – atunci când nu deschideam gura să vorbesc! –, cu dumneavoastră am făcut o excepţie – zise el, ridicându-şi braţele într-un gest de scuză, voit ipocrit.

— Ştiţi cumva ce-a făcut Săndulescu. După ce s-a explicat cu dumneavoastră?...

— Da, sigur că ştiu! M-am întâlnit a doua zi cu el şi mi-a povestit toată tărăşenia. De la mine s-a dus direct la Viorica şi i-a spus despre proiectul „nostru" de căsătorie. Astfel, a convins-o rapid să nu mai întindă aţa şi să se împace cu Şerban... că şi-a atins scopul. Ca urmare, au sărbătorit toţi trei evenimentul împăcării la un restaurant. Deci – trase concluzia Pârjol – se poate spune că din această afacere, au ieşit trei oameni fericiţi şi un năpăstuit. În categoria fericiţilor au intrat cei doi amorezi şi Săndulescu, care a

băut în seara precedentă, după cum se lăuda, o bursă întreagă a primilor doi. Năpăstuitul eram eu, deoarece până la oficierea căsătoriei lor, n-aveam voie să-i spun adevărul lui Şerban şi, în consecinţă, trebuia să-i suport pe nedrept privirile pline de adversitate.

— Domnule Pârjol, aţi putea să-l caracterizaţi, în câteva cuvinte, pe Şerban Marinescu?

— Desigur! E cel mai simplu lucru. Numai că sunt nevoit să vă dau un avertisment: punctu-mi forte nu în obiectivitate trebuie căutat. Deci, pentru a-mi reduce din subiectivitate, folosiţi nişte corective corespunzătoare. În câteva cuvinte – adăugă Pârjol meditativ – s-ar putea spune că este un om serios şi onest. Cred că singura lui parte negativă constă în timiditate şi lipsă de personalitate. Am impresia că dacă ar ridica cineva tonul la el, ar intra imediat sub masă.

— Cum aţi ajuns la această concluzie?

— Faptul că a trimis la mine un intermediar să mă roage să-i las iubita în pace, consideraţi că reprezintă o dovadă de bărbăţie? spuse el, clătinându-şi scârbit capul.

— Dumneavoastră, de exemplu, cum aţi fi reacţionat? îl întrebă Apostolescu amuzat.

— L-aş fi luat la palme pe Don-Juan-ul respectiv până ar fi priceput că iubita colegului trebuie respectată.

— Ei bine, nu toată lumea este atât de violentă ca dumneavoastră... Vedeţi, mai există şi oameni paşnici! îl mustră Apostolescu, în glumă, apoi continuă: Domnule Pârjol. Ce părere aveţi despre dispariţia Vioricăi Panaitescu?

— Vă mărturisesc că nu înţeleg nimic! Unii colegi susţineau că, refuzată de doctor, s-a dus să nască undeva la ţară. Eu mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de ipoteze, din mai multe motive: primo, nu putea să plece atât de precipitat, încât să nu-l anunţe pe tatăl copilului; secundo, nu trebuia să plece cu patru luni înainte de naştere, şi terţio, trebuia să găsească până acum un mod de a-şi motiva absenţele la facultate sau de a-şi anunţa familia.

— Deci, cum explicaţi această tăcere?

— Admit posibilitatea unui accident care i-a luat viaţa – spuse el cu tristeţe. Apropo, vă rog să mă iertaţi dacă mă amestec în treburile dumneavoastră poliţieneşti... S-a cercetat dacă printre cadavrele neidentificate descoperite în lunile februarie şi martie, n-ar fi putut să fie şi cel al Vioricăi?

— Este primul lucru care se face atunci când se sesizează o dispariţie... Dar, cu toate cercetările tăcute, nu s-a putut descoperi nimic în această direcţie – răspunse Apostolescu, clătinându-şi capul îngândurat. Spuneţi-mi. Domnule Pârjol, – reluă Apostolescu –, nar fi oare posibil să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii ei?

— Cred că puteţi exclude această ipoteză din două motive: mai întâi, n-ar fi avut curajul să se dea pe mâna unui student care abia acum învaţă abecedarul, şi apoi, admiţând că a trecut peste această prudenţă elementară, mă îndoiesc că printre colegii noştri ar fi existat vreunul care să-şi asume o astfel de răspundere.

— Bine, domnule Pârjol – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaun şi întinzându-i mâna – vă mulţumim pentru bunăvoinţa cu care ne-aţi răspuns.

***

— Şefu' – zise Simionescu după ce rămaseră singuri – să mă duc după Săndulescu?

— Nu, deocamdată, nu-i cazul. Depoziţia domnului Pârjol a lămurit şi succesul fulgerător pe care l-a avut misiunea de conciliere a lui Săndulescu. Mai degrabă, aş vrea să ştiu ce se ascunde în spatele Vioricăi Panaitescu... – zise gânditor Apostolescu.

— Am înţeles! Mă duc s-o caut pe Nelly Naumescu, colega ei.

— Exact, Dane! Pofteşte-o pentru după amiază la noi.

Capitolul XXIV

AUDIEREA LUI NELLY NAUMESCU

Nelly Naumescu era o fată înaltă şi voinică, chiar grăsuţă. Avea un cap frumos, ochii negri şi părul vopsit roşu închis. Ştiind că este o femeie frumoasă, nu scăpă ocazia să arunce o privire cuceritoare spre Apostolescu, iar atunci când luă loc pe scaunul oferit avu grijă, înainte de-a urma invitaţia, să-l tragă mai înapoi, spre centrul camerei, pentru a nu-l lipsi pe anchetator de posibilitatea de a-i admira picioarele.

— Domnişoară Naumescu, ştiind că aţi fost colegă şi prietenă apropiată cu Viorica Panaitescu, vă rugăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre ea...

— Vai. Cu plăcere – îl întrerupse ea, cu o voce afectată, din care nu lipsea un accent ardelenesc. Desigur, mie Viorica îmi spunea tot ce făcea, ca de altfel şi eu ei... Ştiţi, n-aveam secrete una faţă de cealaltă...

— V-a spus că era însărcinată? o întrebă el, pentru a-i conteni volubilitatea.

— Desigur, încă din luna noiembrie. În luna decembrie şi-a făcut nişte injecţii la doctorul Antonescu. Dar fără succes... Apoi a tot amânat, până s-a decis să se ducă din nou la doctor... Asta se întâmpla pe la sfârşitul lunii februarie...

— Dacă sunteţi amabilă, relataţi-mi, vă rog, unde şi ce-aţi discutat cu Viorica în ziua de 26 februarie?

— M-am întâlnit cu ea la cursuri şi, începând să sporovăim, ca de obicei, mi-a spus că s-a decis să se ducă în seara respectivă la doctorul ei pentru a-şi provoca avortul...

— V-a cerut s-o însoţiţi? întrebă din nou Apostolescu.

— Da, da’ fără să insiste ca altădată...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că am însoţit-o de câteva ori în astfel de situaţii, de altfel, şi ea pe mine – adăugă fără jenă –, aşa că mi-am dat seama că apelează la mine mai mult formal, în virtutea

unui obicei stabilit între noi. Deşi aveam o treabă în ziua aceea, aş fi amânat-o dacă nu-mi dădeam seama că se poate lipsi de mine.

— Când aţi fost audiată prima oară la poliţie, n-aţi declarat că cererea colegei dumneavoastră de-a o însoţi era îndoielnică. De ce?

— Eram prea şocată de dispariţia Vioricăi pentru a putea relata tot ce s-a întâmplat cu trei zile mai înainte. De altfel, nici n-am considerat că acest fapt are vreo semnificaţie – zise ea, zâmbind cu cochetărie.

— Dacă a renunţat la compania dumneavoastră, înseamnă că conta pe altcineva... Nu bănuiţi cine ar mai fi putut s-o însoţească în afară de dumneavoastră?

— Nu, nu-mi dau seama... – zise ea, clătinându-şi capul cu regret.

— Poate că a apelat la altă colegă? încercă s-o ajute Apostolescu.

— Aş! Toate sunt nişte caţe indiscrete. N-ar fi riscat Viorica să se ducă cu o oarecare la doctor, ca a doua zi să afle tot institutul că şi-a făcut avort!

— Atunci, poate a însoţit-o vreun bărbat?

— Poate, da’ care?

— N-avea pe nimeni mai apropiat?

— Numai pe mocofanul de Marinescu... Niciodată n-am înţeles ce-a găsit la lunganul ăsta insipid! Pe’cât este de mare, pe atât este lipsit de personalitate... parcă-i o fecioară ieşită din pension. Şi culmea-i că-l mai şi iubea! adăugă ea revoltată.

— Cu alt bărbat n-a mai avut legături?

— Nu! Nici gând! Dacă ar mai fi existat cineva în viaţa ei, fără îndoială, mi-ar fi spus.

— Dar cu Mircea Pârjol, ce-a fost? Se spunea că urmau să se căsătorească, nu? o provocă Apostolescu.

— Aş! Era numai un joc pe care l-am pus la cale eu şi Viorica, da’ rezultatul a fost extraordinar. De unde, până la farsa pe care am montat-o, Şerban ocolea întotdeauna luarea unui angajament, după ce l-am aiurit parcă era altul.

Tot timpul se ţinea după ea şi-o ruga să-l prefere pe el... – zise martora râzând satisfăcută.

— Credeţi că o iubea sincer pe Viorica?

— Asta fără nicio îndoială! Era leşinat după ea.

— Când aţi văzut-o pentru ultima oară?

— Dimineaţa, la cursuri.

— Când v-a spus că s-a decis să-şi provoace avortul, v-a precizat la ce doctor urma să meargă?

— Nu, da' era firesc să se ducă la doctorul Antonescu, cu care se obişnuise. Ştiţi, în astfel de chestii nu-i prea plăcut să schimbi doctorul.

— Vă rog să-mi spuneţi în ce împrejurări aţi aflat pentru prima dată de dispariţia colegei dumneavoastră?

— Păi, staţi să-mi amintesc... – zise ea, concentrându-şi gânditoare privirea pe poşeta de lac vernil, asortată cu rochia din mătase naturală, pe care o ţinea pe genunchi!... Deci... sâmbătă am stat de vorbă... Duminică în cămin... Da! se decise ea. Luni dimineaţa a venit la mine o colegă să-mi spună că Şerban a întrebat-o dacă ştie ceva despre Viorica. La început, n-am înţeles despre ce-i vorba şi i-am replicat colegei mele că trebuia să-l sfătuiască să dea un anunţ la rubrica pierderi", unde să însereze: „Pierdut una bucată logodnică rog trimiteţi poşeta – care-i amintire de familie – şi păstraţi restul..." Am renunţat însă la glumă când colega mea a precizat că a plecat să-şi facă un chiuretaj şi de atunci n-a mai venit acasă. M-am gândit imediat, cum era şi firesc în asfel de situaţii, la un accident fatal şi am plecat să-l caut pe Şerban. Când l-am găsit, era foarte îngrijorat şi mi-a repetat ce-mi spusese mai înainte colega mea. Aşa am aflat despre dispariţia Vioricăi.

— Am să vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut în seara când Viorica s-a dus la doctor.

— Am fost cu prietenul meu la un restaurant.

— Şi duminică?

— Deosebit de faptul că eram mahmură după cheful făcut cu o noapte înainte, afară era frig şi urât aşa că am preferat să stau la cămin şi să citesc o carte.

— N-aţi ieşit de loc? Nici chiar pentru a lua masa la cantină?

— Nu, n-am avut nevoie. Primisem cu o zi mai înainte, un pachet cu alimente de acasă, de la Arad. Şi m-am „ocupat de el”... Ştiţi, mama face nişte cârnaţi şi nişte prăjituri, lux... – spuse ea înghiţind în sec.

Apostolescu asocie gestul cu formele pline ale interlocutoarei şi, zâmbind discret, îi mulţumi pentru bunăvoinţa cu care-i răspunsese.

***

— Ai reţinut poanta, Dane? întrebă Apostolescu când rămaseră numai ei.

— Da. Şefu’! E tare... Să mă duc să-l aduc?

— Nu, să nu ne pripim. Du-te la spitalul Brâncovenesc şi verifică-i activitatea din noaptea de 26 spre 27 februarie. E clar?

— Clar! răspunse Simionescu, salutându-l după obiceiul lui, cu două degete duse la frunte şi părăsind grăbit biroul.

Capitolul XXV

ŞERBAN MARINESCU ESTE DIN NOU AUDIAT

— Cum e, Dane? întrebă Apostolescu, intrând a doua zi în birou.

— Felicitări! Ai fler...

— Ştiu, Dane, aşa-i, întotdeauna am fler, cu o singură excepţie, din păcate esenţială, când te-am luat colaborator... Dar, să lăsăm necazurile, spune-mi ce-ai făcut?

— Lasă, şefu'. Că ştiu eu... – replică Simionescu pe acelaşi ton de glumă. Peste tot te plângi că-ţi mănânc sufletul şi, în realitate, o clipă nu mă laşi să-l trag pe al meu...

— Dă-i drumul – ceru Apostolescu, privindu-l cu o severitate simulată.

— M-am dus la administraţia spitalului şi am controlat în registrul de evidenţă al personalului ce-a făcut „amicul" nostru în noaptea care ne interesa...

— Şi, ce-a făcut? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu?

— A intrat în spital la ora nouă şi un sfert seara...

Apostolescu îşi ţuguie buzele şi scoase printre ele un şuierat uşor.

— Da' stai, că n-am terminat! M-am uitat în ce secţie a făcut de gardă şi care a fost medicul de serviciu. Aflându-i numele, inclusiv adresa – de la o asistentă frumuşică, nevoie mare! – m-am dus acasă la domnul doctor, să-i cer niscaiva relaţii. Da' domnu' doctor era recalcitrant şi n-a lipsit mult să mă trimită la plimbare, pe motiv că era trecut de ora nouă seara. Da' până la urmă, când s-a hotărât să aprindă lumina şi să mă primească în vestibul, cine crezi că era domnu' doctor?

— Dacă ai să te decizi să-mi spui, poate am să aflu.

— Marian Gabrielescu!

— Cine mai e şi ăsta?! zise Apostolescu privindu-l contrariat.

— Uvertura de la „Locomotiva".

— Care uvertură, mă?!

— Ăla mărunţelu’ cu nasu’ mare...

— Gavrilă, mă? Păi de ce nu spui aşa! Ce mai face?

— S-a însurat, s-a îngrăşat şi are un „Trabant prăpădit... A, să nu uit, spunea că vrea să te vadă.

— În regulă, să-mi dai adresa lui. Acum, spune-mi ce-ai mai aflat?

— Marian şi-a amintit perfect de noaptea care ne interesa pe noi, deoarece a fost singura în care a făcut de gardă în anul ăsta. Mi-a spus că, pe la ora unu noaptea, au avut tărăboi cu un accident de circulaţie şi că, având nevoie de asistenţa lui Marinescu, doi felceri l-au căutat prin tot spitalul, da’ fără spor... Abia pe la ora patru dimineaţa a apărut, când tărăboiul se terminase. De unde Marian era hotărât să-i facă raport, când l-a văzut aşa de pricăjit, l-a lăsat în pace. Aşa-s rugbiştii. Băieţi buni – îşi încheie Simionescu raportul, dând aprobator din cap.

Apostolescu, fără să facă vreun comentariu, decise: — Dănuţ, ia du-te tu uşurel... şi adu-l trăsnet pe domnul logodnic!

***

Jumătate de oră mai târziu, Şerban Marinescu, mai emoţionat ca la prima sa vizită, se afla pe scanul din faţa biroului lui Apostolescu.

— Domnule Marinescu. V-am chemat pentru a vă ruga să ne relataţi cum a decurs ultima dumneavoastră întâlnire cu Viorica Panaitescu. Da, ştim că ne-aţi mai povestit asta o dată, dar este necesar să vă repetaţi depoziţia! Vă rog să vă limitaţi numai la cele petrecute după ce-aţi ajuns la Viorica şi până în momentul despărţirii – completă Apostolescu, pentru a-i para protestul pe care i-l citi în ochi.

Interlocutorul înghiţi de câteva ori în sec, apoi, evitând privirea sfredelitoare a detectivului, începu să vorbească cu voce nesigură.

Când îşi termină relatarea, Apostolescu constată că nu s-a abătut cu nimic de la declaraţia anterioară.

— Domnule Marinescu, după ce v-aţi despărţit de logodnica dumneavoastră în piaţa Buzeşti, la ora opt fără un sfert, ce-aţi făcut? V-aţi dus direct la spitalul Brâncovenesc?

— Da! veni răspunsul grăbit al chestionatului.

— Bine, acum vă rog să ne mai spuneţi o dată ce-aţi făcut a doua zi, după terminarea gărzii de la spital.

Parcă mai sigur pe el, Marinescu relată din nou, vechea declaraţie.

— Trebuie să vă mărturisesc că am o mare nedumerire... Ştiţi, nu pricep de ce-aţi colindat timp de două zile pe la toţi colegii de facultate pentru a-i întreba dacă ştiu ceva despre logodnica dumneavoastră şi aţi neglijat-o pe Nely Naumescu? Adică tocmai persoana care, în mod normal, ar fi trebuit să fie cel mai bine informată asupra celor petrecute, deoarece, din câte ştiaţi, urma s-o însoţească pe Viorica la doctor?

Marinescu rămase câteva clipe blocat, apoi se grăbi să răspundă cu convingere: — Ba, m-am dus la ea... A fost unul dintre primele drumuri pe care le-am făcut când mi-am dat seama că s-a petrecut ceva anormal... dar n-am găsit-o la cămin... probabil că era plecată la cantină.

— În ce zi aţi fost la Nely?

— Duminică, în ziua de 27 februarie.

— La ce oră?

— Păi, cred că era ora unu. Adică în timpul mesei...

— Şi după ora unu, n-aţi mai încercat s-o vedeţi?

— Ba da, am mai trecut de vreo două ori pe la cămin, dar tot n-am găsit-o...

— În ziua la care vă referiţi, Nelly Naumescu n-a ieşit deloc din cămin! De ce n-aţi căutat-o? atacă tăios Apostolescu?

Interlocutorul, parcă înverzit la faţă. Începu să-şi privească tăcut palmele strâns împreunate.

— Faptul că nu v-aţi dus în primul rând la Nelly Naumescu, are o singură explicaţie – ... Dumneavoastră aţi ştiut că Viorica n-a fost însoţită de colega ei. Şi cine ar fi

putut să fie atât de bine informat, dacă nu cel care a însoţit-o în realitate? Adică dumneavoastră!

— Nu, nu-i adevărat! Eu am plecat la spital!... încercă el să protesteze.

— Bine, atunci să revenim la povestea cu spitalul. Dacă v-aţi despărţit de Viorica la ora opt fără un sfert, cum se explică faptul că aţi ajuns la spital la ora nouă şi un sfert?

— Troleibuzul 94 a mers încet... ştiţi, era zăpadă mare şi a fost şi un accident de circulaţie... – îngăimă el.

Apostolescu privi spre colaboratorul său şi-i arătă telefonul.

Simionescu, fără să mai ceară alte explicaţii, îşi ridică chintalul de pe scaun, şi se îndreptă spre dulapul de oţel, de unde reveni cu o carte de telefon. O puse pe biroul lui şi, după ce răsfoi puţin, ridică receptorul telefonului şi formă un număr. Când i se răspunse, începu să vorbească: „Alo! I.T.B.-ul? Daţi-mi vă rog legătura cu serviciul de dispecerat... la telefon locotenentul de poliţie Simionescu... Vă rugăm să ne spuneţi cum s-a desfăşurat traficul pe linia de troleibuze 94 în ziua de 26 februarie trecut. Între orele 19,30 şi 21,00, pe porţiunea Piaţa Buzeşti – Piaţa Unirii... Da. Aştept”.

În pauza care urmă, îşi scoase o ţigară şi o aprinse, apoi reluă dialogul: — „Exact! 26 februarie... Deci, nicio perturbare în circulaţia liniei 94... Vă foarte mulţumesc... Alo! Alo! Iertaţi-mă. Mai am o întrebare. În cât timp parcurge troleibuzul 94 distanţa Piaţa Buzeşti-Piaţa Unirii? Încă o dată vă mulţumesc!”

Simionescu privi spre Apostolescu şi preciză cu indiferenţă: — Traficul s-a desfăşurat în condiţii normale şi conform itinerariului, distanţa respectivă se acoperă în nouă minute...

— Deci, ţinând seama de precizarea făcută de I.T.B. – reîncepu Apostolescu – vă rugăm să ne relataţi cum v-aţi petrecut timpul în cele 90 de minute, minus cele 10 necesare pentru a ajunge la spital?!

Interogatul, fără să răspundă, continua să-şi frământe palmele, în timp ce umerii săi şi aşa căzuţi coborâră şi mai mult.

— Vă atrag atenţia că, dacă nu vă explicaţi, vă voi aresta sub învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu! preciză neîndurător Apostolescu.

— Am să vă spun totul... – se decise cu vocea gâtuită. Recunosc că am fost cu Viorica la doctor...

— Nu aşa! De la început! Adică după ce aţi plecat de acasă împreună.

— Ne-am îndreptat spre piaţa Buzeşti şi am mers pe strada Polizu, până la doctorul Antonescu...

— La ce oră aţi ajuns la el.

— Cred că era opt fără un sfert. După aproximativ douăzeci de minute, ne-a primit şi, consultând-o pe Viorica, a constatat că este însărcinată în luna a cincea. Ne-a spus că este o operaţie foarte dificilă şi nu se bagă, dar ne poate recomanda unui prieten de-al său care este specialist în astfel de avorturi. Apoi, apropiindu-se de fereastră, ne-a arătat peste drum locuinţa doctorului Dârlogea. Viorica-a consimţit să se ducă la el şi doctorul Antonescu i-a dat un telefon în prezenţa noastră şi l-a anunţat că-i trimite o pacientă.

— Când am ajuns în faţa locuinţei doctorului Dârlogea, Viorica mi-a spus s-o aştept afară până discută cu medicul. Astfel, eu am rămas în stradă... După vreo zece minute, a ieşit fără palton şi mi-a spus că s-a înţeles cu doctorul Dârlogea să-şi facă avortul chiar în seara aceea. Am întrebat-o dacă n-ar fi bine să vin şi eu, dar ea mi-a spus că nu e cazul să pierd câteva ore degeaba. La insistenţele mele de-a o conduce acasă după chiuretaj, mi-a spus să vin pe la ora douăsprezece noaptea, când presupunea că va termina, şi s-o aştept în stradă. Apoi ne-am sărutat şi ea a intrat în casă, iar eu m-am dus la spital, unde am rămas până aproape de miezul nopţii, când am plecat s-o aştept pe Viorica...

— Continuaţi – îl îndemnă Apostolescu – văzându-l că se opreşte.

— Am stat în faţa locuinţei doctorului, până aproape de ora patru dimineaţa, când îngheţat de frig, m-am înapoiat la spital.

— Nu aţi fost îngrijorat, când aţi văzut că nu apare?

— Nu, deloc. M-am gândit tot timpul că terminase operaţia înainte de venirea mea şi a plecat singură.

— De ce n-aţi trecut pe la ea pe acasă, înainte de-a vă înapoia la spital?

— Ştiam că uşa de la intrarea blocului ei se închide noaptea. Aşa cum vă spuneam, m-am dus la spital şi după ce-am terminat garda am trecut pe la Viorica, dar uşa era încuiată. Mi-am spus că o fi ieşit după cumpărături, şi am plecat la cămin şi m-am culcat.

— Când aţi început să bănuiţi că s-a întâmplat ceva?

— V-am mai spus, revenind de la cantină şi fiind deja intrigat de absenţa Vioricăi, am observat cheia pusă pe tocul uşii şi mi-am dat seama că, de când am încuiat eu uşa, cu o seară mai înainte, ea n-a mai venit acasă.

— Vă rog să-mi relataţi ce-aţi făcut din momentul când v-aţi dat seama că logodnicei dumneavoastră i s-a întâmplat ceva.

— M-am dus imediat la doctorul Dârlogea şi am sunat la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni, deşi am insistat mai bine de o jumătate de oră. Atunci, m-am hotărât să-i cer sprijinul doctorului Antonescu. Acesta m-a primit, m-a ascultat şi, tot atât de îngrijorat ca şi mine, i-a dat un telefon doctorului Dârlogea. I-a spus că a venit la el logodnicul pacientei pe care i-o trimisese cu o seară înainte să-i ceară relaţii despre fată, deoarece aceasta nu s-a mai întors acasă.

Nu ştiu ce i-a răspuns doctorul Dârlogea, dar doctorul Antonescu a insistat să mă primească şi, în sfârşit, a acceptat.

Când m-am înapoiat la locuinţa lui, m-a primit chiar doctorul Dârlogea, care mi-a povestit că a refuzat să-i facă chiuretajul, deoarece avea o sarcină prea avansată şi a dat-

o afară. Eu i-am replicat că nu-i adevărat, pentru că am aşteptat-o în stradă până a ieşit să-mi spună că rămâne pentru chiuretaj.

Doctorul Dârlogea s-a înfuriat şi mi-a spus că ştie el mai bine cum s-au petrecut lucrurile. El a susţinut că i-a spus Viorică să aştepte, fără s-o consulte însă, deoarece avea nişte musafiri, şi abia mai târziu, după vreo jumătate de oră, când s-a ocupat de ea, şi-a dat seama de nivelul sarcinii-... şi a luat-o la goană.

— Mai aveţi ceva de adăugat? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine. Atunci vă rog să-mi spuneţi, de ce aţi ascuns toate aceste lucruri? întrebă inflexibil Apostolescu.

— Pentru că... pentru că...

Martorul mai făcu o încercare să vorbească, apoi bărbia începu să-i tremure şi, vârându-şi faţa între palme, începu să plângă cu hohote.

Apostolescu nu mai insistă şi îşi aprinse o ţigară. Privirea sa obosită întâlnii ochii colaboratorului său, care căutau spre el întrebători, dar nu-i remarcă. Era prea preocupat de gândurile sale.

În sfârşit, Marinescu se mai linişti şi, la îndemnul lui Apostolescu, îşi continuă relatarea.

— Doctorul Dârlogea mi-a repetat la plecare că tot ce mi-a spus el corespunde adevărului. Adăugând că dacă am să-i aduc pe cap poliţia, care abia aşteaptă să afle că la el se fac chiuretaje, va avea grijă să nu mai termin facultatea, deoarece are prieteni sus-puşi. Din cauza asta am tăcut... – zise el, izbucnind din nou în plâns.

Apostolescu făcu iar o pauză, pentru a-l lăsa să se liniştească, apoi îl întrebă: — Cine v-a învăţat să spuneţi că nu-l cunoaşteţi şi n-aţi discutat niciodată cu doctorul Antonescu?

— Chiar doctorul Antonescu. Ştiţi, când m-a trimis la doctorul Dârlogea, mi-a spus că după ce discut cu colegul lui, să vin înapoi să-i povestesc ce-am aflat. Când m-am întors la el şi i-am relatat ce-am discutat cu doctorul

Dârlogea, m-a rugat să nu-l bag la apă spunând că se ocupă de avorturi. Cu această ocazie, m-a învăţat ce trebuie să declar la poliţie. Acum ce se va întâmpla cu mine? întrebă el implorator.

— Tot ce ştiu este că puteţi fi condamnat pentru mărturie mincinoasă. Deocamdată sunteţi direct interesat în descoperirea misterului dispariţiei Vioricăi Panaitescu şi comiterea oricărei indiscreţii în legătură cu ce-aţi discutat aici, vă poate agrava situaţia. Acum puteţi pleca – zise Apostolescu încheind discuţia.

***

— Ce laşitate! zise scârbit Simionescu.

— Ce vrei, nu toţi semenii noştri posedă atributele caracteristice speciei noastre, omenia! Dănuţ, ştii care-i mişcarea următoare?

— Da şefu'. Verificarea alibiului lui Dîrlogea.

— Întocmai! Dă-i drumul şi culege-l. Da' vezi, în aşa fel încât să nu mai poată lua legătura între ei, până nu i-am audiat pe toţi.

Capitolul XXVI

MARTORII AU CEVA DE SPUS

— Gata, şefu'. I-am adus... – raportă o oră mai târziu Simionescu.

— Cum ai făcut, mă? se minună Apostolescu care, deşi ştia ce este în stare „găliganul" lui de colaborator când se punea pe treabă, i se păru că a fost mai operativ ca oricând.

— Aş putea să răspund simplu: „secret de fabricaţie", da' nu-s eu d-alde ăia... Simplu, şefu': am rugat trei băieţi de la operativ să mă ajute şi le-am dat adresele respective, extrase din declaraţiile depuse la dosar, de-al patrulea, m-am ocupat eu. Asta-i tot!

— Undesunt acum?

— În patru birouri diferite, aşteptând nerăbdători să-l cunoască pe detectivul Apostolescu, şi mai cu seamă pe celebrul lui asistent, adică pe mine – răspunse Simionescu, în timp ce plin de trufie, se bătea cu palma pe pieptul lui lat.

— Mi-e teamă că martorii pe care mi i-ai adus, vor suferi o mare deziluzie – zise Apostolescu, privind trist pe fereastră. Voi fi nevoit să-i lipsesc de plăcerea de a-l cunoaşte pe mult prea celebrul meu asistent...

— De ce? îl întrerupse îngrijorat Simionescu.

— Pentru că şi-a luat nasul la purtare, şi se consideră mai celebru decât celebrul său maestru – replică Apostolescu, întorcându-şi privirea amuzată spre el. Hai, Dane, dă-le drumul câte unul, şi pe măsură ce-i audiez, îi duci în birourile de unde i-ai luat şi-i rogi să aştepte, poate avem nevoie de vreo confruntare. Executarea!

Primul martor se numea Ilie Siropeanu. Era un bărbat de aproximativ 45 de ani, statură potrivită, corpolent şi roşcat, atât la faţă cât şi la păr.

După ce îl pofti să ia loc, Apostolescu îşi începu interogatoriu, privindu-i ochii vioi de culoare deschisă.

— Domnul Siropeanu, aţi declarat că în ziua de 26 februarie trecut, vă aflaţi în casa doctorului Dârlogea. E adevărat?

— Da, aşa este.

— Vă rog să precizaţi, la ce oră aţi intrat şi până când aţi stat la doctorul Dârlogea?

— Cu o aproximaţie de cel mult un sfert de oră, am sosit acolo la ora şapte seara şi am plecat la ora unsprezece.

— Când aţi ajuns acolo, pe cine aţi mai găsit în casă?

— Numai pe doctorul Dârlogea.

— Şi, când aţi plecat, cine a rămas după dumneavoastră?

Martorul ezită un moment, apoi se decise: — Când am plecat, doctorul Dârlogea a rămas singur.

— Deci, dumneavoastră aţi stat cel mai mult acolo, nu?

— Da aşa este.

— În cazul acesta, dumneavoastră îmi puteţi relata tot ce s-a întâmplat acolo între orele şapte şi unsprezece noaptea...

— Vă rog să reţineţi că eu am stat în birou, care, fiind o încăpere excentrică faţă de restul apartamentului, nu permite o supraveghere a întregii locuinţe...

— Nu vă impacientaţi, n-am să vă cer să-mi spuneţi mai mult decât ştiţi – îl linişti Apostolescu. De exemplu, ce-aţi făcut în cele patru ore cât aţi stat la doctorul Dârlogea?

— Am jucat table.

Numai dumneavoastră şi doctorul Dârlogea?

— Nu, între timp au mai venit câţiva prieteni...

— Vă rog să-i numiţi.

— Au fost doctorul Morărescu, domnul George Tănăsescu şi domnişoara Mina Călinescu...

— Vă rog să-mi spuneţi, la ce oră a venit fiecare dintre ei.

— Morărescu a venit imediat după mine, adică pe la şapte şi jumătate, iar George şi cu Mina, o jumătate de oră mai târziu, adică pe la opt...

— Cine a plecat primul?

— Mai întâi au plecat Mina şi cu George, apoi eu şi doctorul Morărescu.

— Cât timp aţi stat acolo, a venit cineva să-l caute pe doctor?

— Da, imediat după ora opt a venit Aglaia să-i spună lui Dârlogea că-l caută o pacientă din partea doctorului Antonescu.

— Cine este Aglaia, menajera aceea bătrână care vorbeşte stricat româneşte?

— Nu, aia e Caty. Aglaia e asistenta medicală a doctorului.

— Să revenim la subiect. Ce-a făcut doctorul Dârlogea, după ce i s-a spus că are o pacientă?

— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că se întoarce repede, într-adevăr, după câteva minute a revenit şi am continuat partida.

— A fost singura dată când a lipsit din cameră?

— Da.

— Deci, între orele şapte şi unsprezece a lipsit din încăpere numai câteva minute?

— Da, aşa este.

— În timp ce jucaţi table, telefonul a sunat de multe ori?

— Da, de câteva ori.

— Nu ştiţi cine a fost?

— N-am reţinut decât telefonul pe care l-a primit de la doctorul Antonescu. Deoarece după ce-a închis aparatul, ne-a spus că „Antonescu iar îmi trimite vreo pârlită fără parale”.

— Când a primit acest telefon?

— Cu puţin înainte de a-l fi chemat Aglaia afară, adică tot în jurul orei opt.

— Dumneavoastră n-aţi văzut cum arăta pacienta trimisă de doctorul Antonescu?

— Ba da – răspunse martorul. Când Dârlogea a ieşit din birou, a lăsat uşa întredeschisă, fapt care mi-a permis să-l văd discutând cu o tânără.

— Puteţi s-o descrieţi?

— Cred că n-avea mai mult de 25 de ani, părul castaniu, lăsat pe umeri, şi era îmbrăcată cu o bluză maron şi o fustă bej.

— Când aţi plecat, la ora unsprezece, pacienta mai era în cabinet?

— N-am văzut-o – răspunse Siropeanu, cu o ezitare de o fracţiune de secundă, dar suficientă pentru a fi remarcată de Apostolescu.

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe doctorul Dârlogea?

— Da, de peste douăzeci de ani. Ştiţi, cândva am fost podgorean şi via mea era alături de cea a doctorului Dârlogea, de aici şi amiciţia noastră pe care am continuat-o şi după ce m-am mutat la Bucureşti. Nu mă puteam lipsi de plăcerea de-a degusta din când în când un vin bun de Valea Călugărească.

— Doctorul Dârlogea mai are şi acum via?

— Da, mai are vreo două hectare de livadă şi vie...

— După ce aţi plecat direct de la doctorul Dârlogea, unde v-aţi dus?

— Am plecat direct acasă şi m-am culcat, deoarece a doua zi trebuia să mă scol devreme.

— Locuiţi singur?

— Da.

— V-aţi întâlnit cu cineva după ce a-ţi plecat de la doctorul Dârlogea?

— Nu, cu nimeni.

— Domnule Siropeanu. Sunt nevoit să întrerup audierea pentru scurt timp – zise Apostolescu, privindu-şi ceasul, cu aerul unui om care şi-a amintit de ceva. Vă rog să aşteptaţi într-un birou alăturat până vă chem.

Simionescu, după ce-l conduse pe Siropeanu în alt birou, reveni însoţit de un bărbat de vreo 50 de ani, brunet, înalt şi suplu.

Apostolescu începu:

— Domnule Morărescu, ce specialitate aveţi?

— Sânt medic dermatolog.

— În ziua de 26 februarie aţi fost în vizită la doctorul Dârlogea.

— Da, am fost.

— La ce oră aţi sosit acolo şi până când aţi stat?

— Am ajuns pe la ora şapte şi jumătate şi am stat până la ora unsprezece.

— Pe cine aţi găsit când aţi sosit?

— Pe Siropeanu şi pe Dârlogea.

— A mai venit cineva între timp?

— Da, au venit Tănăsescu şi prietena lui, Mina.

— La ce oră?

— Pe la ora nouă – spuse martorul, parcă cu nesiguranţă. Mai întâi a venit George şi apoi Mina.

— Au plecat împreună?

— Nu, tot pe rând – se grăbi martorul, probabil dezorientat de precizarea cerută de anchetator. Ştiţi, Mina este căsătorită şi nu se poate afişa cu George – completă el.

— La ce oră au plecat?

— Mina pe la zece şi jumătate, iar George un sfert de oră mai târziu.

— Cât timp aţi stat acolo, l-a căutat cineva pe doctorul Dârlogea?

— Da, pe la opt a sunat telefonul şi Dârlogea ne-a spus că a vorbit cu doctorul Antonescu...

— A făcut vreun comentariu asupra acestei convorbiri?

— Da... – zise martorul meditând puţin... – S-a referit la faptul că Antonescu îi trimite o pacientă fără parale.

— După ce-a închis telefonul, ce-aţi făcut?

— Am continuat să jucăm table.

— Probabil până la unsprezece, când aţi plecat. Nu?

— Aşa este.

— Nu v-a mai întrerupt nimeni partida?

— Ba da. Imediat după telefonul lui Antonescu, a venit o tinerică din partea acestuia.

— Ce-a făcut doctorul Dârlogea când a fost anunţat că are o pacientă?

— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că revine repede. Într-adevăr, după câteva minute, s-a înapoiat şi am reluat partida.

— De unde ştiţi că era tânără?

— Pentru că Dârlogea a lăsat deschisă uşa dintre birou, unde eram noi, şi cabinet, unde a discutat cu fata.

— Cum arăta fata?

— Era de statură potrivită, subţirică şi cu părul castaniu.

— Aţi remarcat cum era îmbrăcată?

— Da, avea un palton bleumarin şi purta o pereche de cisme negre din cauciuc...

— Putea fi văzută şi de către ceilalţi musafiri?

— Nu cred... Cu excepţia mea, toţi ceilalţi stăteau cu spatele la uşă.

— Cine a plecat ultimul de la domnul Dârlogea, dumneavoastră sau domnul Siropeanu?

— Am ieşit împreună.

— Când aţi plecat de la doctorul Dârlogea, sunteţi sigur că n-aţi mai văzut-o pe fata pe care mi-aţi descris-o; aşteptând în cabinet sau în sala pacienţilor?

— Nu, n-am văzut-o! De ce să vorbesc cu păcat...

— Sunteţi convins că aţi plecat de la doctorul Dârlogea la ora unsprezece noaptea?

— Da... Adică, cred că era ora unsprezece...

După ce Apostolescu întrerupse audierea şi-l rugă pe doctorul Morărescu să aştepte în alt birou, fu introdus martorul următor.

George Tănăsescu era un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu trăsături regulate şi îmbrăcat cu gust.

După ce-l invită să ia loc, Apostolescu începu: — Domnule Tănăsescu, aţi declarat că în ziua de 26 februarie trecut, aţi fost la doctorul Dârlogea, aşa este? Vă rog să precizaţi ora venirii şi ora plecării – reluă Apostolescu, văzând că martorul i-a confirmat răspunsul printr-o înclinare a capului.

— Am ajuns acolo pe la ora opt şi jumătate şi după vreo două ore am plecat.

— Pe cine aţi mai găsit când aţi sosit acolo?

— Pe Dârlogea pe Siropeanu, pe Morărescu şi pe doamna Călinescu.

— Cine a mai rămas, după ce-aţi plecat dumneavoastră?

—Toţi cei pe care i-am găsit şi la venire – spuse el zâmbind şi ridicând din umeri.

— Deci— începu să vorbească Apostolescu, parcă mai mult pentru el – dacă aţi ajuns la opt şi jumătate, înseamnă că eraţi acolo când a sosit pacienta trimisă de doctorul Antonescu... Dar. Să nu greşesc... domnule locotenent – se adresă Apostolescu colaboratorului său. Care-l urmărea atent – la ce oră a declarat doctorul Dârlogea că i-a sosit pacienta... la nouă seara, nu?

— Întocmai, domnule căpitan, răspunse Simionescu, fără să clipească.

Martorul se grăbi să confirme şi el că a fost de faţă la sosirea pacientei.

— Mda... – zise Apostolescu sprijinindu-şi palmele pe cristalul biroului, pentru a arăta că audierea e terminată. Aţi auzit discuţia pe care a purtat-o cu tânăra pacientă, domnule Tănăsescu?

— Nu. N-am fost atent – se scuză martorul cu prudenţă.

— Da’ dacă a lipsit mult, trebuie să ştiţi...

— Bineînţeles, fiind vorba de o partidă de table, trebuia să-i remarc lipsa... N-a lipsit decât câteva minute.

Apostolescu satisfăcut de răspunsurile primite, îl rugă să mai aştepte puţin în alt birou şi Simionescu introduse ultimul martor.

Doamna Mina Călinescu, avea până în 30 de ani, era de statură potrivită, dar bine proporţionată, părul blond şi ochii mari şi albaştri. Deşi nu se putea spune că este o frumuseţe, putea să intre în această categorie datorită feminităţii şi gustului cu care era îmbrăcată.

Când receptă invitaţia de-a lua loc pe scaun, avu grijă să nu-l lipsească pe anchetator de posibilitatea de a-i admira genunchii rotunzi şi picioarele lungi şi frumoase.

Apostolescu reuşi să-şi disimuleze zâmbetul ironic care-i încreţise colţul buzelor şi începu interogarea martorei. Câteva minute mai târziu, era edificat asupra celor ce susţinea martora şi trecu la întrebările de control.

— Deci, doamnă Călinescu, spuneţi că atunci când aţi venit la domnul Dârlogea, pe la ora opt şi jumătate, în afară de gazdă aţi mai găsit acolo pe domnii Siropeanu, Morărescu şi Tănăsescu. Aşa este?

— Exact! aprobă martora, nu fără a arunca un zâmbet cuceritor în spate, spre Simionescu.

— Când aţi plecat, la ora zece şi jumătate, cine dintre musafiri v-a însoţit?

— Domnul Tănăsescu, un bărbat deosebit de amabil – completă ea.

— Sunteţi sigură că n-aţi plecat mai devreme de la doctorul Dârlogea?

— Bineînţeles! Ştiu asta, deoarece mi-am controlat tot timpul ceasul pentru a nu întârzia la serialul de sâmbătă seara de la televizor.

— Dacă într-adevăr n-aţi plecat mai devreme – spuse neîncrezător Apostolescu – înseamnă că aţi fost de faţă când a intrat Caty, menajera, să-l anunţe pe doctor că soţia lui nu se simte bine?

— Sigur că am fost de faţă... dar nu-şi mai termină fraza. Intuiţia-i de femeie îi spuse că a fost păcălită şi îşi muşcă buzele cu necaz.

Apostolescu, după ce trecuse în revistă întregul lanţ de martori care-l ocroteau pe Dârlogea, îşi dădu seama că în faţa sa se afla veriga cea mai slabă şi se hotărî să profite de această constatare.

— Doamnă Călinescu, sunteţi căsătorită? începu Apostolescu, arătând spre verigheta interlocutoarei sale.

— Da – răspunse ea, în timp ce-şi lua angajamentul să nu se mai lase trasă pe sfoară de înfumuratul care stătea în dosul biroului, chiar dacă avea ochii verzi – culoare pentru care făcea întotdeauna o pasiune instantanee.

— Ce profesie are?

— Este avocat.

— Are muncă de teren?

— Nu! răspunse ea agasată că nu pricepea unde vrea să ajungă posesorul ispititorilor ochi.

— Atunci, cum se explică că puteţi veni atât de târziu acasă?

Femeia rămase câteva clipe deconcertată, apoi găsi răspunsul.

— În seara în care am fost în vizită la domnul doctor Dârlogea, ştiam că s-a dus să vadă un film... pe care eu îl văzusem înainte.

— Ce film?... A, bun film! Mi-a plăcut în mod deosebit... şi dumneavoastră, nu? zise el înclinându-şi capul admirativ, după ce i se făcu precizarea cerută.

— Este unul din cele mai bune filme din ultimii ani – răspunse ea cu entuziasm.

— Ce-ar fi dacă am cere şi părerea soţului dumneavoastră? întrebă el, în timp ce o privea surâzător. Ce număr de telefon are?

— Nu înţeleg! Ce amestec are soţul meu... De ce să-i daţi telefon?! Eu am fost chemată ca martoră, am spus ce-am avut de spus şi gata!... se repezi ea enervată de-a binelea.

— Tocmai, doamnă, asta şi este problema! Aţi fost chemată pentru a ajuta justiţia, iar dumneavoastră, de când aţi intrat în această încăpere, n-aţi făcut altceva decât să ascundeţi realitatea.

— Nu-i adevărat!

— Într-adevăr, nu-i nimic adevărat în ce-aţi spus până acum!

replică tăios Apostolescu. În ziua de 26 februarie, n-aţi fost în casa doctorului Dârlogea. Vreţi să fiţi sinceră, sau mă obligaţi să-l invit şi pe soţul dumneavoastră aici? Presupun că în calitatea sa de avocat, ştie care sunt consecinţele unei mărturii mincinoase.

— Da’ de unde ştiţi că n-am fost?... reuşi ea să îngaime, speriată de întorsătura pe care o luase discuţia.

— Asta-i profesia mea, doamnă, să scot adevărul din minciună! Dacă nu vă hotărâţi să spuneţi adevărul, putem aştepta până vă decideţi, eu am timp berechet... doar de asta mă aflu aici. De exemplu, am intenţia să vă chestionez asupra tratăţiei care vi s-a făcut, respectiv a ordinei şi felurilor cu care aţi fost servită. Credeţi că veţi putea da răspunsuri corecte?... întrebă el, nu fără ironie.

Interlocutoarea îşi plecă ochii ei mari şi albaştri şi începu să-şi frământe mâinile cu nervozitate, în timp ce pe derma imaculată a obrazului începură să apară broboane de transpiraţie.

— Încă o precizare – adăugă Apostolescu –, dacă reveniţi din proprie iniţiativă asupra declaraţiei dumneavoastră, nu veţi mai fi urmărită pentru mărturie mincinoasă, care se pedepseşte cu închisoare!

— Vă spun tot ce doriţi! se decise ea, ridicându-şi tulburată privirea spre anchetator.

— În ziua de 26 februarie, aţi fost sau nu în casa doctorului Dârlogea?

— N-am fost – răspunse ea.

— Cine v-a îndemnat să susţineţi contrariul?

— Doctorul Dârlogea. În ziua de 27 februarie mi-a dat telefon şi mi-a spus că i s-a făcut o înscenare că ar fi făcut chiuretaj unei femei şi că singura lui şansă este mărturia mea şi a lui George că ne-am fi aflat la el în seara zilei precedente. Suntem buni prieteni şi n-am putut să-l refuz – se scuză ea, uitându-se rugător spre detectiv.

— După ce-aţi dat la poliţie declaraţia cerută de doctorul Dârlogea, v-aţi mai văzut cu el?

— Da, l-am mai vizitat de câteva ori, bineînţeles cu Georgică – se grăbi ea să completeze, probabil pentru a nu-l lăsa pe anchetator să-şi închipuie că ar exista ceva între ea şi doctor.

— Cu ocazia acestor vizite, nu v-a explicat ce s-a întâmplat cu studenta dispărută?

— Ba da! Ne-a spus că a venit o studentă să-şi facă un avort, şi că a refuzat-o. Aproape că şi uitase de ea când s-a

trezit pe cap cu logodnicul fetei şi apoi cu poliţia, care-i cereau să le spună ce s-a întâmplat cu fata. Pentru a nu mai fi plictisit de poliţie, care abia aştepta să-l prindă că face avorturi, a apelat şi la noi pentru a întări mărturia domnilor Siropeanu şi Morărescu.

— Credeţi că domnii Siropeanu şi Morărescu au fost într-adevăr în casă în noaptea aceea?

— Da, au fost în mod sigur. Mi-am dat seama din discuţiile lor.

— Domnule locotenent –, se adresă Apostolescu colaboratorului său – adu-l pe domnul Tănăsescu.

Cum a intrat în birou, Mina îi comunică că a revenit asupra declaraţiei date, iar Tănăsescu, fără să mai opună vreo rezistenţă, i se ralie şi făcu o depoziţie similară cu a doamnei Călinescu.

Când Simionescu reveni în birou, după ce-i conduse pe cei doi martori în altă încăpere pentru a-şi scrie noile declaraţii, spuse: — Pe doi i-am „curăţat”, da’ ce facem, cu ceilalţi doi? S-ar părea că sunt siguri pe ceea ce susţin!

— Şi totuşi, unul dintre ei a comis o greşeală – zise convins Apostolescu. Adu-l pe Siropeanu.

— Domnule Siropeanu – începu Apostolescu, după ce acesta fu introdus în birou –, mai întâi trebuie să vă spun că alibiul doctorului Dârlogea nu mai are decât doi apărători: dumneavoastră şi doctorul Morărescu.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă surprins Siropeanu.

— Ceea ce ştiţi şi dumneavoastră, că Mina Călinescu şi George Tănăsescu n-au fost în locuinţa doctorului Dârlogea în seara zilei de 26 februarie! în concluzie, rezultă că sunteţi martor mincinos şi va trebui să suportaţi rigorile legii...

— Nu-i adevărat! izbucni martorul cu indignare. Eu am fost la doctorul Dârlogea în seara aceea...

— S-ar putea, da’ n-aţi spus tot adevărul! îl întrerupse Apostolescu. Vă atrag atenţia că, susţinându-vă în continuare declaraţia pe care aţi dat-o acum patru luni, riscaţi să fiţi considerat complice la un omor.

— Ceea ce am declarat, corespunde realităţii! se îndârji Siropeanu.

— Aveţi dreptate, sinceritatea dumneavoastră rezultă clar din faptul că aţi citat ca prezenţi pe doamna Călinescu şi domnul Tănăsescu – îl ironiză Apostolescu.

Martorul îşi coborî privirea spre parchet şi tăcu.

— Domnule Siropeanu, am ajuns la concluzia că, prin poziţia pe care aţi avut-o în biroul doctorului Dârlogea când jucaţi table, n-aţi fi putut să vedeţi pe pacienta dispărută. Atunci, cum explicaţi că ne-aţi descris-o atât de bine?

— Nu-i adevărat! Am văzut-o! Dovada e că v-am şi descris-o...

— Într-adevăr, domnule Siropeanu, aţi văzut-o, dar nu când ea a venit... ci când dumneavoastră aţi plecat.

— De unde ştiţi? întrebă el surprins.

— Aţi văzut-o fără palton şi ne-aţi descris-o ca atare! Întrucât ea era îmbrăcată cu paltonul atunci când a discutat cu doctorul Dârlogea, vă rog să-mi spuneţi când aţi văzut-o în fustă şi bluză? Doar aţi susţinut că doctorul Dârlogea a expediat-o imediat.

— Aveţi dreptate – cedă Siropeanu –, am văzut-o când am plecat.

— Vă cer să relataţi tot ce s-a întâmplat – ceru Apostolescu.

— Ceea ce v-am spus până la venirea studentei este adevărat. Jucam table cu doctorul Dârlogea şi Morărescu, când a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu. Doctorul Dârlogea s-a dus şi a discutat cu ea, apoi, când a revenit, ne-a spus că în seara aceea trebuie să facă un avort. Am continuat să jucăm până am terminat partida pe care o începusem, apoi eu şi doctorul Morărescu am plecat.

— La ce oră?

— Cred că era ora nouă.

— Bine, continuaţi!

— Când am plecat, am văzut fata citind o revistă în sala de aşteptare. După două zile, Dârlogea mi-a dat un telefon şi m-a rugat să spun, dacă voi fi întrebat, că am stat la el

până la ora unsprezece şi că pacienta a plecat imediat. Asta este tot ce ştiu.

— În discuţiile ulterioare, nu v-a spus ce s-a întâmplat cu pacienta pe care aţi lăsat-o acolo?

— Ba da. Mi-a spus că, după plecarea noastră, a consultat-o şi, constatând că are o sarcină prea avansată, a refuzat s-o mai chiureteze.

— Introdu-l pe domnul Morărescu – îi ceru Apostolescu lui Simionescu.

— E posibil, să mă ţineţi atâta timp aici?!... începu martorul, deîndată ce intră în birou.

— Din vina dumneavoastră, pentru că aţi ascuns adevărul! i-o tăie Apostolescu.

În următoarele două minute şi rezistenţa acestuia fu înfrântă, iar declaraţia pe care o făcu nu se deosebi de a lui Siropeanu.

— După părerea dumneavoastră, i-a făcut sau nu chiuretaj fetei? întrebă Apostolescu.

Siropeanu se mulţumi să ridice din umeri, iar doctorul Morărescu îşi exprimă îndoiala.

— Nu cred. Ştiţi, la o sarcină atât de avansată, se aplică o anestezie generală, prin kelen, care trebuie supravegheată în permanenţă... deci ar fi avut nevoie de un medic anestezist, şi nu văd de unde putea să-l ia la o oră atât de târzie.

— Spuneaţi că era ajutat de o soră, poate s-a ocupat ea de anestezie?

— Nu este posibil. Deosebit de faptul că i-ar fi trebuit o pregătire specială, pe care n-avea de unde s-o aibă, n-ar fi avut nici timpul material necesar, deoarece era obligată să stea în permanenţă lângă medicul operator, pentru a-i da la mână instrumentele de care acesta avea nevoie.

— Dumneavoastră ce părere aveţi? se adresă Apostolescu lui Siropeanu.

— Eu, personal, mă îndoiesc că o studentă ar fi putut să aibă suma pe care putea s-o pretindă Dârlogea pentru o operaţie atât de grea. Din câte ştiu eu, nu era deloc

sentimental în astfel de chestii... De aceea, nu m-am îndoit nicio clipă că într-adevăr a pus-o pe goană – răspunse martorul sigur pe ceea ce susţinuse.

— Când aţi plecat, sora Aglaia era în cabinetul doctorului?

Cei doi martori se uitară întrebători unul la celălalt, şi Siropeanu răspunse: — După ce l-a chemat pe Dârlogea, să discute cu studenta, n-am mai văzut-o.

— Ce părere aveţi, domnule doctor? se adresă Apostolescu lui Morărescu.

— Nici eu n-am văzut-o... probabil că, după introducerea fetei, a plecat la ea acasă.

— Domnule doctor – zise Apostolescu, privindu-l cu atenţie pe Morărescu – dumneavoastră nu l-aţi ajutat niciodată pe Dârlogea la avorturile pe care le făcea?

— Niciodată! Sunt dermatolog şi de la mine până la un ginecolog e drum lung. Dacă cumva aveţi de gând să-l căutaţi pe doctorul care, eventual, l-a asistat în noaptea aceea, mi-aş permite să vă fac o recomandare.

— Vă rog – îl invită Apostolescu.

— Pe mine să mă excludeţi din cercul bănuiţilor, deoarece în noaptea de 26 spre 27 februarie, am operat la spitalul Colentina, între orele 22 şi 4 dimineaţa, un bărbat care avea o arsură a pielii de 70 la sută – preciză Morărescu cu o ironie nedisimulată.

— Am să încerc să nu uit precizarea dumneavoastră, desigur, în măsura în care voi putea – răspunse Apostolescu pe acelaşi ton, şi continuă: Mi-aţi vorbit despre sora care-l ajuta pe doctorul Dârlogea, puteţi să-mi spuneţi cum se numeşte?

— Aglaia Negulescu – preciză Siropeanu.

Apostolescu rămase un moment gânditor, apoi începu să-şi răsfoiască grăbit carneţelul de notiţe. După ce se opri la o anumită filă şi o citi, fără niciun alt comentariu, detectivul trecu la întrebarea următoare: — S-ar părea că veneaţi foarte des în casa doctorului Dârlogea, nu?

Cei doi martori răspunseră afirmativ.

— Pe linia precizării făcute de domnul Morărescu, în legătură cu obligativitatea prezenţei unui medic anestezist, puteţi să-mi spuneţi cu ce doctor colabora Dârlogea?

Ambii martori răspunseră că, din câte ştiau ei, colabora numai cu doctorul Mircea Barbu, care locuia în apropiere.

Când cei doi anchetatori rămaseră singuri, Simionescu spuse: — Parcă s-a mai făcut lumină în sat', şefu'!

— S-a... – răspunse Apostolescu, zâmbind satisfăcut şi obosit în acelaşi timp.

— Şi acum, încotro?

— Mai întâi să ne culcăm – zise Apostolescu privindu-şi ceasul – e trecut de ora zece. Pentru mâine, trimite pe cineva să verifice alibiul doctorului Morărescu, iar tu mi-o aduci pe femeia care suferea de reumatism...

Capitolul XXVII

SORA AGLAIA

Într-adevăr, Apostolescu nu se înşelase. Femeia pe care o introduse a doua zi Simionescu în birou nu-i era necunoscută.

— Dumneavoastră sunteţi asistenta medicală a doctorului Dârlogea? o întrebă Apostolescu, după ce aşteptă să ia loc pe scaunul oferit.

— Nu sunt chiar asistenta dânsului, dar îl ajut de multe ori.

— Ce înseamnă de multe ori? Mai lucrează şi cu altă soră medicală?

— Nu – recunoscu ea.

— De ce la prima noastră întâlnire ne-aţi indus în eroare spunând că aţi venit la doctorul Dârlogea numai pentru a urma un tratament antireumatic?

— N-am diplomă de soră şi m-am temut să n-am complicaţii cu dumneavoastră.

— În seara zilei de 26 februarie, când a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu, eraţi în locuinţa doctorului Dârlogea?

— Da, eu am primit-o. A venit pe la ora opt.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi introdus-o în casă?

— L-am anunţat pe domnul doctor, care juca table în biroul dânsului cu nişte prieteni.

— Vă rog să-i numiţi pe aceşti prieteni.

— Domnii Siropeanu şi Morărescu.

— Domnul Tănăsescu şi doamna Călinescu nu erau acolo?

— Nu. Am aflat că dânşii au venit după ce-am plecat eu.

— Deci, l-aţi anunţat pe doctorul Dârlogea. Şi?...

— A discutat cu dânsa câteva minute în cabinet, apoi fata a plecat supărată. După ce am închis uşa în urma ei, m-am dus să mă schimb şi am plecat acasă.

— La ce oră?

— Cred că era opt şi jumătate.

— V-aţi dus direct acasă?

— Nu, am mai zăbovit vreo oră prin oraş după cumpărături.

— Când aţi introdus-o pe studentă în cabinetul doctorului era îmbrăcată cu paltonul?

— Da, un palton bleumarin.

— Sunteţi sigură că n-aţi plecat mai târziu de opt şi jumătate din casa doctorului Dârlogea?

— Binenţeles – răspunse interlocutoarea cu convingere.

— A doua zi, duminică, v-aţi înapoiat la doctorul Dârlogea?

— Da, ca de obicei.

— La ce oră?

— La ora opt dimineaţa.

— Aţi observat în cabinet vreo dezordine sau ceva care să vă indice că a umblat cineva la instrumente după plecarea dumneavoastră?

— Nu. Am găsit totul aşa cum am lăsat. N-a umblat nimeni în cabinet după plecarea mea.

— Când avea nevoie de un doctor anestezist, la cine apela?

Martora îl privi mai întâi surprinsă, apoi spuse ezitând: — La doctorul Mircea Barbu, un vecin de-al nostru.

— Vă mulţumesc, puteţi pleca.

***

— În afara faptului că am prins câţiva martori cu fofârlica, ne aflăm ca la începutul anchetei – zise supărat Simionescu, când rămaseră singuri.

— Aşa s-ar părea! răspunse Apostolescu, ridicându-se brusc de pe scaunul său şi începând să se plimbe gânditor prin birou.

Simionescu, cunoscându-i obiceiurile, se abţinu să-i întrerupă meditaţia.

După aproape un sfert de oră, când Simionescu începu să simtă că îl dor ochii tot urmărind cursele lui Apostolescu prin birou, ultimul se opri şi exclamă: — Şi totuşi suntem pe drumul bun!

Simionescu rămase în aşteptare.

— De ce s-a ostenit să-şi creeze un alibi prin tocmirea unor martori mincinoşi, dacă n-avea nicio legătură cu dispariţia studentei?

— Pentru a nu fi acuzat că face întreruperi ilegale de sarcini...

— Nu-i adevărat! Nu de asta s-a temut! Ţinând seama de profesia lui, nu se poate să nu fi cunoscut şi legislaţia respectivă... Şi, cum nu a fost găsit în flagrant delict, n-avea de ce să-i fie frică de noi... Şi totuşi şi-a luat măsuri de precauţie!

— Poate n-a cunoscut legislaţia...

— Şi apoi – continuă Apostolescu, fără să ţină seama de întrerupere – de ce la prima percheziţie făcută imediat după dispariţia fetei, nu s-a găsit niciun material compromiţător? Unde se aflau instrumentele pe care le-am găsit acum trei zile? îţi spun eu. Le dosise! De ce s-a temut atunci, dosindule, iar acum le-a lăsat la îndemâna primului venit? Răspunde, Dane!

— Pentru că i-a fost frică să nu se facă o asociere între dispariţia studentei şi prezenţa instrumentelor de provocat avortul...

— Asta-i în subsidiar! îl întrerupse Apostolescu. Ceea ce-i. Important este cum a ajuns să se gândească la posibilitatea unei descinderi din partea autorităţilor, netamnesam? Răspunsul este unul singur: el a ucis fata şi dându-şi seama că dispariţia ei va atrage după sine o descindere, şi-a luat din timp măsurile necesare de acoperire!

— Crezi că a putut provoca singur avortul? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Nu, Dane. A avut ajutoare. Unul dintre ele a fost adineauri în biroul nostru...

— Poftim? întrebă surprins Simionescu.

— Ne-a minţit! Declaraţia ei susţine varianta lui Dârlogea şi contravine noii declaraţii date de logodnicul fetei. Sora Aglaia susţine că fata a plecat îmbrăcată cu paltonul şi ea a

încuiat uşa în urma acesteia. Ia vezi ce spune Marinescu, logodnicul fetei?

— Marinescu declară că „... După vreo zece minute a ieşit fără palton şi mi-a spus că s-a înţeles cu doctorul Dârlogea să-şi facă avortul chiar în seara aceea” – cită Simionescu din carneţelul lui.

— Deci neconcordanţa declaraţiilor este evidentă. Mai adaugă faptul că atât ea cât şi doctorul Dârlogea susţin că au condus fata până la ieşire şi îţi vei da seama că ambii se întrec în minciuni.

— Într-adevăr, şefu’ – aprobă Simionescu. Da’ de ce’ n-ai demascat-o?

— Avem tot timpul. Lasă să rămână cu impresia că am crezut-o. După ce s-a liniştit, o vom interoga din nou. Până atunci continuăm cercetările şi în alte direcţii. Pe doctorul Mircea Barbu l-ai chemat?

— L-am rugat pe maiorul Nazarie să se ocupe cu convocarea lui. Să vedem ce a făcut – zise Simionescu ridicând receptorul şi formând un număr.

După ce schimbă câteva cuvinte cu interlocutorul său. Închise telefonul spunând: — A venit şi-l trimite imediat la noi.

Capitolul XXVIII

DOCTORUL MIRCEA BARBU

Doctorul Mircea Barbu era un bărbat înalt, cu alură de sportiv, şi nu părea să aibă mai mult de 40 de ani. Capul cu trăsături frumoase, aproape feminine, fruntea înaltă şi ochii căprui, inteligenţi.

După ce făcură cunoştinţă şi îl invită să ia loc pe scaunul din faţa biroului, Apostolescu începu: — Domnule doctor, urmare a unei anchete judiciare pe care o întreprindem în legătură cu activitatea unui coleg de-al dumneavoastră, suntem nevoiţi să vă cerem lămuriri...

— Vă referiţi probabil la doctorul Dârlogea?

— Ce vă face să credeţi că ne interesează persoana doctorului Dârlogea?

— E simplu – răspunse zâmbind doctorul Barbu –, în lumea medicală se discută mult despre dispariţia unei paciente a doctorului Dârlogea. Având în vedere faptul că am fost invitat la serviciul de cercetări criminale al poliţiei, tocmai eu care am colaborat cândva cu acest medic, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la doctorul Dârlogea. Greşesc?

— Trebuie să recunosc că asociaţia dumneavoastră de idei este corectă – răspunse Apostolescu, disimulând zâmbetul care începuse să-i înflorească în colţul buzelor. Şi acum, având în vedere perspicacitatea de care aţi dat dovadă, vă rog să-mi spuneţi ce ştiţi despre doctorul Dârlogea. Bineînţeles, luând în considerare şi faptul că noi am probat deja faptul că doctorul Dârlogea se ocupa cu întreruperea ilegală a cursului sarcinilor... Fac această precizare pentru a vă convinge că, orice ne-aţi spune, nu veţi încălca cunoscutele principii de solidaritate ale profesiunii dumneavoastră.

— Nu înţeleg! Dacă aţi probat vinovăţia colegului meu, eu cu ce vă mai pot fi de folos? Întrebă el cu prudenţă.

— Noi considerăm că culpa doctorului Dârlogea nu se mărgineşte numai la provocarea ilicită a avorturilor;

aceasta fiind o vinovăţie mai puţin importantă în comparaţie cu bănuiala de omucidere pe care o reţinem în sarcina sa.

— Adică nu-i străin de dispariţia pacientei sale...? murmură gânditor interlocutorul.

— Am spus că este vorba numai de o bănuială – precizează Apostolescu, devenind mai circumspect. Până în prezent, am stabilit, deşi doctorul Dârlogea a negat, că pacienta care a dispărut a rămas la el pentru a i se provoca avortul. Cum în meseria noastră atribuim întotdeauna un rol important persoanei care a văzut pentru ultima oară o victimă sau un dispărut, considerăm suspectă atitudinea de negare a colegului dumneavoastră. Desigur, cu toate că suspiciunea noastră nu-l incriminează în mod obligatoriu, noi nu putem trece peste această, ca să zic aşa, stare de fapt, fără a fi complet edificaţi asupra atribuţiei pe care a avut-o doctorul Dârlogea în dispariţia pacientei sale.

— Eu cu ce vă pot ajuta? repetă doctorul Barbu, privind întrebător spre anchetator.

— Sântem informaţi că aţi colaborat de multe ori la operaţiile pe care le făcea doctorul Dârlogea pentru întreruperea cursului sarcinii pacientelor sale. Este adevărat?

Doctorul Barbu îl ascultă amuzat, apoi, clătinându-şi capul, zise: — Aţi fost informat greşit. Eu sunt medic internist, nu ginecolog... Deci, în mod firesc, nu mă ocup de avorturi! adăugă el ironic.

Apostolescu trase un fum de ţigară, pe care şi-o aprinsese în timp ce vorbea interlocutorul său, îl studie câteva momente, apoi spuse: — Pe noi nu ne interesează activitatea dumneavoastră în mod special, ci numai în măsura în care ea se referă la cazul pe care-l anchetăm. Întrucât nu există nici o sesizare sau reclamaţie împotriva dumneavoastră, nu urmărim să vă aducem vreo acuzaţie. Adică, vă rog să reţineţi că, din punctul nostru de vedere, sunteţi imun faţă de prevederile Codului penal. Având în vedere precizarea făcută, consider că nu trebuie să mai

aveţi niciun fel de reticenţe. Desigur, cu condiţia să nu fiţi amestecat în mod direct în afacerea pe care o cercetăm!

— Şi dacă aş fi amestecat, cum aţi spus dumneavoastră, în mod direct? întrebă el ironic.

— E simplu. Nu v-aş putea obliga să declaraţi mai mult decât credeţi de cuviinţă! Dar asta nu exclude, în niciun caz, investigaţiile pe care le vom întreprinde pentru a vă dovedi culpabilitatea – replică Apostolescu, în timp ce faţa lui colţuroasă şi hotărâtă îl asigură pe martor că anchetatorul n-arunca vorbe-n vânt.

— Ei bine – reluă doctorul Barbu, fără a fi abandonat tonul uşor ironic –, mă obligaţi să vă fac o mărturisire... N-am nicio legătură cu cazul la care vă referiţi! Deci, deşi aş vrea să vă ajut, nu văd cu ce vă pot fi de folos.

— Nu sunt de aceeaşi părere... altfel nu mi-aş fi permis să vă deranjez.

— Atunci sunt la dispoziţia dumneavoastră. Vă ascult.

— Aţi participat la efectuarea unor avorturi în colaborare cu doctorul Dârlogea?

— Da – admise doctorul Barbu, fără să se mai codească.

— Când aţi colaborat cu doctorul Dârlogea ultima oară?

— Cred că pe la jumătatea lunii ianuarie anul acesta.

— Înainte de ianuarie, aţi participat la multe avorturi alături de doctorul Dârlogea?

— În ultimii doi ani l-am asistat la toate avorturile cu sarcină de peste patru luni...

— Pentru sarcinile care nu depăşeau patru luni se folosea de altcineva?

— Nu. Le considera mai simple şi le efectua numai cu ajutorul asistentei sale, mă refer la sora Aglaia.

— De ce aţi renunţat să mai colaboraţi cu doctorul Dârlogea?

— E simplu. Nu-mi place să fiu speculat! Era de-o avariţie de nedescris... Singura lui pasiune erau banii. Cred că dacă ar fi avut o sută de paciente pe zi, o sută de avorturi ar fi făcut.

— Da’ pentru ce-i trebuiau atâţia bani? întrebă Apostolescu. În timp ce-i oferea pachetul cu ţigări.

Martorul se servi şi, după ce-şi aprinse ţigara oferită, continuă: — Îi plăceau grozav fetele sub douăzeci de ani... şi asta costă, nu?

— La aproape 63 de ani...? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Da. Vă daţi seama ce tip scabros este? Adăugaţi la asta şi băuturile străine, pe care le bea în cantităţi industriale, şi veţi avea portretul lui moral: un alcoolic şi un posedat sexual. De altfel, acesta şi este motivul pentru care şi-a instalat la parterul locuinţei sale un dormitor personal, în care soţia lui n-avea ce căuta, deşi ea ştia bine că ar fi avut ce găsi!

— Domnule doctor. În ceea ce priveşte preocupările doctorului Dârlogea sunt edificat. Acum vă rog să-mi spuneţi de ce aţi renunţat să mai colaboraţi cu el? Această hotărâre nu v-a lipsit de anumite venituri?

— Uitaţi ce se întâmplă – explică doctorul Mircea Barbu – deşi e foarte adevărat că întotdeauna ai ce să faci cu o sumă suplimentară de bani, nu este posibil să nu iei în considerare şi riscurile pe care le incumbă un astfel de venit. Ţineţi seama de faptul că Dârlogea, făcea apel la serviciile mele numai pentru realizarea operaţiilor foarte grele, sarcini între cinci şi opt luni. Precum şi de faptul că, datorită abuzului de alcool, mâinile îi tremurau într-un mod nu tocmai liniştitor şi veţi înţelege că niciun venit n-ar fi justificat admiterea unui risc aproape sigur.

— La ce vă refereaţi când aţi spus că vă specula?

— La felul în care mă remunera pentru ajutorul pe care-l dădeam. E foarte adevărat că participarea mea era limitată numai la anestezierea pacientei şi n-aveam prea mult de făcut pentru cele douăzeci de procente pe care le primeam din onorariul stabilit de el şi pacientă. Totuşi, după cum ştiţi şi dumneavoastră, legea nu face nicio distincţie între medicul operator şi cel anestezist, ambii fiind incriminaţi, în aceeaşi măsură, ca părtaşi. Ei bine, dacă riscul era acelaşi,

doctorul Dârlogea a considerat că partea mea, de douăzeci de procente, este prea mare şi, pentru a mi-o reduce, îmi comunica întotdeauna un onorariu sensibil redus. Astfel, ultima oară când am lucrat împreună, asta se întâmpla prin ianuarie trecut, mi-a spus că onorariul ultimei noastre paciente a fost de 1 200 lei, pentru a afla ulterior, chiar de la pacientă, că primise 3 000 de lei.

— Trebuie să reţin că aţi sistat colaborarea datorită faptului că vă specula?

— Nu. Nici într-un caz! Faptul că l-am prins cu ocaua mică a reprezentat numai un pretext, pe care-l aşteptam de mult pentru a da divorţ.

— Când aţi fost pentru ultima oară în casa doctorului Dârlogea?

— În ianuarie, când am avut discuţia care se referea la onorariul pacientei de care v-am vorbit.

— De atunci n-aţi mai fost la el? insistă Apostolescu.

— Nu – răspunse martorul fără să ezite, apoi continuă zâmbind: Apropo, pentru a vă scuti de o alergătură zadarnică, am un alibi grozav. În perioada 15 februarie—15 martie am participat la un concurs medical care s-a ţinut în capitala Franţei, aşa că...

Apostolescu îl privi un moment pătrunzător, apoi îi întoarse zâmbetul şi glumi: — Vă mulţumim pentru precizare... ne vom ocupa de verificarea ei. Ce părere aveţi despre dispariţia pacientei doctorului Dârlogea?

— N-aş vrea să-mi acuz un coleg – zise el după o scurtă ezitare – dar nu exclud posibilitatea unui accident fatal. V-am mai spus că, în ultimul timp, mâna dreaptă, cu care lucra el de obicei, îi tremura atât de tare, din cauza abuzului de alcool şi a surmenajului, încât... – zise el, ridicând într-un mod semnificativ din umeri.

— Domnule doctor, admiţând că Dârlogea şi-a accidentat mortal pacienta, ce credeţi că putea să facă cu corpul acesteia?

— Evident, să-l scoată cât mai repede din casă şi să-l abandoneze undeva... într-un lac, cu o greutate atârnată de gât. Sau într-un canal... eventual, să-l îngroape.

— Nu văd cum ar fi putut să scoată cadavrul singur din casă... Credeţi că s-ar fi încumetat cineva să-l ajute într-o astfel de treabă?

— Bineînţeles! Dacă, într-adevăr, lucrurile s-au petrecut aşa cum aţi admis dumneavoastră, atunci a avut două ajutoare: în primul rând, sora Aglaia, care-l asista întotdeauna, iar pentru a şti cine a fost cea de a doua persoană, trebuie aflat cine l-a secondat ca medic anestezist.

— Oare era obligatoriu să mai fie asistat de încă un medic?

— Dacă sarcina pacientei a depăşit luna a cincea, nu există nicio îndoială. Singur n-ar fi putut să urmărească anestezierea şi. În acelaşi timp, să opereze.

— Aveţi vreo bănuială asupra identităţii doctorului care l-ar fi putut ajuta?

— Nu. Adică, de fapt, n-aş vrea să-i provoc neplăceri unui nevinovat.

— Dacă-i nevinovat, n-are de ce să-i fie teamă. La cine vă gândiţi? insistă Apostolescu.

— După cum ştiţi, eu locuiesc pe strada Doctor Felix şi, în drum spre casă, trec adesea pe strada Polizu, prin faţa casei lui Dârlogea... Ei bine, în ultimul timp l-am văzut adesea pe doctorul Antonescu ieşind de la ei.

— Şi consideraţi că aceste vizite pot avea o semnificaţie deosebită? întrebă Apostolescu, disimulându-şi interesul stârnit de spusele martorului.

— Da, deoarece înainte, pe vremea când îi frecventam casa, era la cuţite cu Antonescu. În tot cazul, cred că cele mai bune informaţii asupra personalităţii medicului care l-a ajutat vă pot fi furnizate de sora Aglaia. După cum v-am mai spus, ea era prezentă întotdeauna la avorturile făcute de Dârlogea...

***

— Interesantă chestie, şefu’! se grăbi să aprecieze Simionescu, după plecarea doctorului Barbu.

— Aşa-i, Dane! Cu atât mai mult cu cât Viorica Panaitescu era pacienta lui Antonescu... – confirmă Apostolescu gânditor.

— Stăm de vorbă cu el?

— Nu. Nu încă. Este prea devreme... Dacă, într-adevăr, este părtaş, l-am înştiinţa prea curând asupra bănuielilor noastre. Mai bine o audiem din nou pe sora Aglaia...

Capitolul XXIX

CĂPITANUL APOSTOLESCU PRIMEŞTE O VIZITĂ

— Am adus-o, şefu' – zise Simionescu, revenind după vreo jumătate de oră în birou. Am lăsat-o să aştepte în altă cameră...

— De ce? Pofteşte-o înăuntru!

— Stai, şefu', că e ceva...

— Ce ceva? îl întrerupse Apostolescu grăbit.

— Când am intrat la ea în casă, şi am poftit-o la noi, m-a rugat s-o scuz câteva minute până se schimbă...

— Şi...? îl întrerupse din nou Apostolescu.

— Şi... nu s-a schimbat deloc – răspunse flegmatic Simionescu. Aşa cum era îmbrăcată, când am venit eu, aşa m-a însoţit...

— Asta la ce concluzii te poate duce? Că are o garderobă săracă...?

— Aş! Nu despre asta-i vorba – replică Apostolescu, fără să ţină seama de ironie. Când m-a rugat s-o scuz pentru câteva minute, şi a trecut în altă cameră, avea la gât un lănţişor de aur, iar când a revenit... nu-l mai avea! N-aş vrea să spun că abandonarea lănţişorului reprezintă în mod obligatoriu un fapt semnificativ... da', în tot cazul, e curios!...

— Eşti sigur de ce spui?

Simionescu îşi înclină de câteva ori capul.

Apostolescu îşi aprinse gânditor o ţigară şi trase câteva fumuri din ea, apoi se decise.

Aduse lângă el telefonul şi, după ce ridică receptorul, formă şase numere: — Alo, cu domnul procuror Lupu, vă rog... Vă salut. Nu, încă. Nimic precis, numai tatonări prin audieri... Vă rog să n-aveţi nicio îndoială, şi eu aş vrea ceva mai concret. De altfel, acesta şi este motivul pentru care v-am telefonat; unul dintre suspecţi a făcut, aparent, o mişcare greşită şi am vrea s-o verificăm... Şi mie îmi pare rău că sunteţi ocupat, dar ce-i facem?... E adevărat că nu arde, dar s-ar părea că am depistat unul dintre obiectele

care au aparţinut studentei dispărute... Nu, lănţişorul de aur... Am înţeles, îl trimit pe Simionescu şi pe suspectă... La revedere.

— Cum a auzit de lănţişor, n-a mai fost ocupat – zise Simionescu râzând.

— Să fiu în locul tău aş lăsa râsul pentru la urmă, nu de alta, da' dacă ai greşit-o... Lupu te mănâncă! Mai ai timp să spui pardon – îl tachină Apostolescu.

— Lasă, şefu' mai bine colţii lupului decât pierderea unei urme atât de promiţătoare. Vii cu noi?

— Nu, aştept pe cineva. Du-te cu coana Aglaia să-l iei pe procurorul Lupu şi purcedeţi împreună la descindere.

După ce rămase singur, Apostolescu îşi privi cadranul ceasului şi comandă două cafele la bufet. În timp ce se gândea la tactica pe care trebuia s-o adopte la audierea doctorului Antonescu, presupusul colaborator al lui Dârlogea. Se auzi o ciocănitură în uşă.

La invitaţia lui Apostolescu, îşi făcu apariţia un subofiţer de poliţie, care, după ce-l salută milităreşte, raportă: — Domnule căpitan, la ordinul dumneavoastră, l-am adus pe deţinutul Tică Furnărachis, zis Costică Grecul, zis Sfârleză.

— Unde-i? întrebă Apostolescu.

— Aşteaptă afară...

— Pofteşte-l înăuntru şi rămâi pe culoar, te rog! – ceru Apostolescu.

Bărbatul care intră în birou, la chemarea gardianului, nu părea să aibă mai mult de 35 de ani şi era îmbrăcat cu haine vărgate. Ochii mici şi şireţi erau ascunşi în dosul unei perechi de ochelari cu lentile verzui şi pentru a compensa scurtimea părului, tuns a la boxer, purta o mustaţă simetrică, foarte englezească.

— Să trăiţi, domn' căpitan! spuse el plin de efuziune, când îl văzu pe Apostolescu.

— Bună, Tică! răspunse bine dispus Apostolescu, în timp ce îi strângea mâna şi îl pofti să ia loc. Ţi s-a făcut dor de mine?

— Aşa-i, domn' căpitan! confirmă el vesel.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi, la invitaţia lui Apostolescu, intră fata de la bufet cu o tăviţă pe care se aflau două ceşti de cafea.

— Te rog să te serveşti – îl îmbie Apostolescu, când rămaseră singuri. Dacă ai venit la mine voluntar, te bucuri de toate onorurile cuvenite musafirilor...

— Vă rog să nu insistaţi. Ştiţi că sunt politicos şi nu pot să vă refuz... mai ales că de-o săptămână de când sunt la „pension” n-am mai pus în gură o cafea ca lumea.

— Ce să-ţi fac, mă Tică, dacă nu te astâmperi?... îl mustră Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul lui cu ţigări.

— Asta-i soarta, domn’ căpitan! Vorba cântecului „M-am jurat de mii de ori...“, da’ cum văd un buzunărel mai dolofănaş, nu ştiu cum se face, scap mâna înăuntru... N-am ce-i face! Probabil că ăsta-i viciul meu... Aşa cum unii îi trag cu femeile sau cu băutura, eu îi trag cu „caraimanu’“...

— Era de preferat să te limitezi la primele două viciuri, asta... Te-ar fi scutit de închisoare. Nu-i păcat de tine? Două treimi din viaţă ţi le-ai petrecut în detenţie.

— Domnu’ căpitan, nu mă mai prelucraţi, că... nu ţine!

Aşa-s eu...! De altfel, eu cred că poliţiştii ar trebui să ne fie recunoscători pentru activitatea noastră...

— Cum asta?! întrerupse intrigat Apostolescu.

— Da’ e simplu! Dacă n-ar fi bolnavi, ar mai exista profesiunea de medic? Dacă n-am fi noi, infractorii de profesie, ar mai exista poliţişti?

— Bravo, Tică! Ieşeam la pensie şi nu ştiam cui trebuie să-i fiu recunoscător pentru slujba mea – râse amuzat Apostolescu. Dar ia spune-mi. Cum se face că ai asociat situaţia bolnavului cu cea a infractorului...? Consideri cumva că incapacitatea recidiviştilor de a se adapta la viaţa socială este tot o maladie?... În fond n-ar fi exclus ca lucrurile să stea chiar aşa! De ce n-am admite că unii oameni pot să sufere, să zicem, de pojar... iar alţii de amoralitate?! Un argument, în favoarea acestei idei, rezultă chiar din starea de recidivare continuă a unor infractori –

bineînţeles, nu fac abstracţie de tine... deşi eşti de faţă! – care, conştienţi fiind de represaliile atrase de fapta lor, perseverează pe calea propriei pierzanii...

— Domn' căpitan! – îl întrerupse Tică Grecul – că mi-aţi răstălmăcit spusele mai treacă-meargă... că aţi ajuns la concluzia că sufăr de o amoralitate cronică, în sfârşit. Fie... da' să mă prelucraţi n-admit! Fiecare cu meseria lui. E bine?

— De acord, să lăsăm sfaturile şi filosofia de-o parte... Tot n-ajută! De ce ai cerut să stai de vorbă cu mine?

— Domnu' căpitan, am un „pont tare" pentru dumneavoastră.

— Mai serveşte o ţigară şi apoi deşartă-ţi sacul – îl îndemnă Apostolescu.

— Mai întâi, trebuie să-mi spuneţi dacă vă mai ocupaţi de cazul femeii ciopârţite?

— Mă ocup, Tică! confirmă Apostolescu. Privindu-l mai întâi intrigat, apoi, lăsându-şi capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs: Te pomeneşti că ai venit să-ţi recunoşti fapta şi să te predai?

Tică Grecul se întunecă la faţă şi, privindu-l dojenitor, spuse: — Domn' căpitan, chiar aşa o părere proastă aveţi despre mine...? Deşi ne cunoaştem de aproape zece ani, credeţi că sunt în stare să iau viaţa unui om?

— Nu. Tică, nu pot să te cred în stare de o astfel de ispravă... Tocmai de aceea, dându-mi seama de absurditatea acestei eventualităţi, am râs. Te cunosc atât de bine încât mai degrabă aş putea să te văd devenind om cinstit... ceea ce-i paradoxal! Ia zis, Tică. Ce-ai să-mi spui?

— Domn' căpitan, am urmărit şi eu, ca toţi ceilalţi, împrejurările în care au fost descoperite coletele, precum şi evoluţia anchetei. Astfel am şi aflat, din ziare, că dumneavoastră conduceţi investigaţiile...

Apostolescu, care îşi cunoştea prea bine interlocutorul, îşi dădu seama că omul din faţa lui are ceva de spus şi-l întrerupse nerăbdător: — Tică, nu mă ameţi în introduceri... Deşartă-ţi sacul!

Tică Furnărachis, zis Costică Grecu, zis Sfârlează, se uită cu şiretenie prin lentilele ochelarilor săi verzi în ochii lui Apostolescu şi, citindu-i nerăbdarea, ezită câteva clipe, cu vădită intenţie de a-l fierbe, apoi se decise să vorbească: — În ziua când a fost găsit primul colet, cel din sala de aşteptare, eu am fost în gară cu intenţia de-a „sălta” ceva... da’, văzându-l acolo pe domnu’ maior Mihăilă, am preferat să mă evacuez de urgenţă. Ştiţi cum e domnu’ Mihăilă...? Mai întâi te „umflă”... şi abia după aceea te întreabă ce-nvârteşti!... Deci – reluă infractorul –, pe la şapte şi un sfert, în ziua aceea, începusem să urc treptele de la intrarea din Calea Griviţei, când am remarcat în faţa mea, la vreo doi metri distanţă, un bărbat care făcea acelaşi lucru. Ţinea în fiecare mână câte un pachet...

— Cum erau pachetele? îl întrerupse Apostolescu.

— Unul corespunde cu descrierea făcută în ziare pentru coletul găsit în gară. Celălalt era mai mic.

— Bine, Tică. Continuă.

— Tot ce mi-a atras atenţia asupra persoanei respective, a fost buzunarul de la spatele pantalonului. În care se vedea conturul unui portofel. Cu toate că aş fi vrut să-i inventariez conţinutul, a trebuit să-mi înfrânez curiozitatea... Ştiţi, în acel moment urcau scările numai câteva persoane, şi alea răsfirate, şi n-am vrut să mă fac de „chermeză”. După ce am intrat în gară, m-am îndreptat spre peronul unde trebuia să vină Orient-Expresul şi, datorită aglomeraţiei, l-am pierdut din vedere pe domnul de care v-am vorbit.

Când am ajuns pe peronul respectiv şi m-am aşezat pe-o bancă, pentru a aştepta trenul, am zărit scăfârlia ţuguiată şi blondă a domnului maior Mihăilă şi am preferat să mă „topesc” înainte de a mă lăsa luat de-o aripă. Profitând de faptul că tocmai trecea un electrocar încărcat cu colete poştale, m-am grăbit să-l pun între mine şi domnul Mihăilă şi am tulit-o. Când am ajuns pe peronul principal, am cârmit-o la dreapta, pentru a pleca prin ieşirea care dă în strada Dinicu Golescu. Mai aveam vreo zece paşi până la

ieşire, când ce-mi văzură ochii... înaintea mea era vechea mea cunoştinţă, domnul cu cele două pachete! de astă dată avea numai unul, pe cel mic. Ei bine, m-am considerat provocat într-un mod neleal şi, înfrângându-mi rezistenţa – deşi, mărturisesc, am citit cu multă atenţie cele zece porunci cuprinse în Decalog! – şi, apropiindu-mă de el, în momentul când păşea prin ieşire, l-am împins uşor cu mâna stângă în coapsă şi... strecurându-mi cu dreapta portofelul în buzunar, am alergat să prind tramvaiul 12 care tocmai intra în staţie. Am coborât la Liceul Lazăr, am traversat bulevardul Republicii şi, mergând pe strada Grădina cu Cai, am inventariat conţinutul portofelului... Avusesem o zi bună; conţinea optşpe' „nicuşori"! Când am ajuns pe cheiul Dâmboviţei, m-am rezemat puţin de balustradă, pentru a privi o casă de peste drum şi... când am plecat, apa murdară şi tulbure ducea la vale portofelul uşurat de bani. Asta a fost tot! îşi termină Costică Grecul relatarea.

— Spune-mi, Tică, cam cât timp s-a scurs din momentul când l-ai văzut la intrarea din Calea Griviţei şi până l-ai „operat" la ieşirea dinspre Dinicu Golescu?

— Păi, cât mi-a trebuit mie să dau un tur pe peronul Orient-Expresului... vreo şase-şapte minute.

— Eşti sigur că pachetul mare corespundea cu descrierea făcută în ziare?

— Foarte sigur! Mai ales că ziarul în care era învelit coletul lăsa să se vadă, printr-o plesnitură de vreo două-trei degete, o bucată de pătură gălbuie...

— S-ar părea că ai dreptate, Tică!... zise Apostolescu gânditor. Descrie-mi-l, te rog.

— Tocmai, domn' căpitan, că aici este clenciul... Tot ce m-a interesat pe mine, din punct de vedere profesional, se situa sub centură. Ştiu că este foarte puţin, dar... numai partea inferioară pot să v-o descriu – zise el, ridicându-şi umerii într-un gest de regret.

— Încearcă să-ţi aminteşti semnalmentele generale, ca înălţime, vârstă *etc.* – insistă Apostolescu.

— Păi să vedem – zise el gânditor – ţinând seama de faptul că în momentul în care i-am „săltat“ portofelul a trebuit să fac o mică flexiune a genunchiului, înseamnă că era mai scund decât mine... Adică înălţimea lui este sub un metru şi şaptezeci şi cinci... în ceea ce priveşte vârsta are în jur de cincizeci de ani, deoarece, în momentul când m-am lipit de spatele lui, pentru a strecura portofelul în buzunarul meu, i-am zărit părul încărunţit de pe ceafă.

— Bine – zise Apostolescu, treci la descrierea părţii inferioare.

— Avea – începu el, de astă dată fără nici cea mai mică ezitare – un pantalon din tergal bej, o curea din piele maron închis şi o pereche de pantofi tip „Romarta”, împletiţi, tot de culoare maron închis. Toate erau nou-nouţe... ori dezbrăcase un mort tocmai atunci ori – şi asta o cred, mai degrabă! – era un tip de bun gust şi cu parale... De altfel, această ipoteză este întărită şi de faptul că avea la el o duzină şi jumătate de „nicuşori“. Nu? Ah, să nu uit! adăugă el repede. Poate că vă este de folos. Am remarcat, când urcam treptele gării după el, că mâinile, cu care-şi căra cele două pachete, erau curate şi îngrijite.

— Avea acte în portofel?

— Da, am zărit un buletin de identitate, ceva care semăna cu o legitimaţie de serviciu sau cu un notes pentru numere de telefon, nişte hărţi împăturite *etc.*

— Nu te-ai uitat să vezi cum îl cheamă?

— Mai întâi, nu sunt o fire prea curioasă de felul meu, apoi nu ţineam să mă găsească cineva cu corpul delict asupra mea. Aşa că m-am debarasat imediat de el, aruncându-l în gârlă.

— Păcat, mare păcat, că n-ai fost curios, mă Tică – zise Apostolescu resemnat. Apoi, citind regretul de pe faţa interlocutorului său, spuse: lasă, Tică, că tot îl prindem noi. Informaţia pe care mi-ai furnizat-o, deşi incompletă, este totuşi fructificabilă. Na, c-am şi uitat de cafele... încă un pic şi se transformau în „cafe-glace“. Da’, ia spune-mi, de ce ai venit abia acum să-mi povesteşti tărăşenia asta? întrebă

Apostolescu, după ce sorbi din cafea şi puse ceaşca la loc pe farfurioara ei, care rămăsese pe birou.

— Păi cum să fi venit când i-am săltat „nicuşorii“? Domn’ căpitan, eu ştiu că meseria-i meserie şi... oricât de simpatic şi binevoitor sunteţi dumneavoastră cu noi în general – şi cu mine în special – zise el, închizând cu familiaritate o pleoapă în dosul lentilei verzui –, nu puteaţi trece cu vederea faptul că am „împrumutat” portofelul fraierului. Şi atunci, mi-am spus că-i mai cuminte să stau cu capul în tranşee, ca pe front, cine-l scoate, îl pierde...!

— Şi acum cum de te-ai decis să vii la mine? Te mustră conştiinţa?

— Aş! Ce-i aia? N-am eu astfel de slăbiciuni... Să ştiţi că la alt anchetator nu m-aş fi dus, dar cu dumneavoastră e altceva... Deşi aplicaţi legea, ca şi ceilalţi poliţişti, nu faceţi economie de suflet. Niciunul dintre cei trimişi de dumneavoastră la „pension” nu vă poartă pică! Cu toţii consideră că sunteţi un băiat „salon”.

— Mă Tică, lasă periuţa, că nu ţine... Mai bine mi-ai răspunde la întrebare, de ce te-ai decis abia acum să vii la mine?

— Domn’ căpitan, am făcut şi eu o socoteală simplă. Dacă tot am luat, acum o săptămână, o condamnare de trei ani, oare e posibil să-mi pună domnul Apostolescu şi chestia asta în spate?... Categoric, nu! Credeţi c-am greşit? întrebă el, cu o şiretenie nedisimulată.

— Am să răspund şi eu ca tine: Categoric, nu! Ba, mai mult, îţi mulţumesc.

***

Când rămase singur, ridică receptorul şi-l ceru pe maiorul Ciocîrdel.

— Ascultă, Fănică, cum stăm cu investigaţiile în cazul femeii depesate?... Aşa, deci ai epuizat lista persoanelor din anturajul familiei Berbecaru fără să obţii vreun rezultat. Da’ cu doamna Niculescu ai discutat?... Perfect, verifică şi persoanele de pe această listă... Nu, nici nu mă îndoiesc că te ocupi de asta, te-am chemat pentru altceva... Lasă

dragă, de ce să-i dau concursul altuia şi nu unui prieten?... Ştiu eu că la prima ocazie, ai fi gata să cedezi prietenia mea, fără filodormă... da’ nu se poate, chiar dacă tu nu mă vrei, eu te vreau... Uite despre ce-i vorba, mă interesează o persoană care a reclamat— între 27 mai, ziua când am găsit primul colet şi 5 iunie – că i s-a furat un portofel cu acte şi 1 800 lei... Da, tot despre cazul Gligorescu este vorba. Stai că n-am terminat. Există şi o a doua ipoteză: să fi cerut un buletin nou de identitate pe motiv de pierdere, distrugere etc... Bineînţeles, tot în perioada 27 mai şi 5 iunie... Nu, nu cred că este necesar să ne referim la întreaga ţară, ne rezumăm numai la Capitală. Şi încă ceva... Nu, cu asta jur că am terminat. Spune-i băiatului care se va ocupa cu treaba asta că persoana căutată este un bărbat în vârstă de peste 40 de ani şi, după toate probabilităţile, are o profesie în care nu se folosesc mâinile; deci un intelectual... Perfect, când ai ceva, anunţă-mă... la revedere.

După ce termină convorbirea se uită la ceas şi, văzând că este trecut de ora două şi jumătate, vru să se ducă la masă, dar se răzgândi. Simionescu putea să apară din moment în moment şi era nerăbdător să cunoască rezultatul percheziţiei.

Pentru a-şi ameţi foamea, mai comandă o cafea la bufet.

Capitolul XXX

LĂNŢIŞORUL DE AUR

Tocmai terminase de băut cafeaua, când apăru Simionescu bine dispus.

— Sigur, şefu’ cu cafeluţa şi amploiatul, adică eu... cu transpiraţia.

— Să-ţi comand şi ţie o cafea?

— Nu, şefu’! Mai întâi mergem să mâncăm... cafeaua după.

— Unde-i martora? întrebă Apostolescu.

— Am lăsat-o să se odihnească... în arestul preventiv...

— Eşti nebun! Arestezi un om fără mandat?

— Mă jigneşti, şefu’! Mă ştii pe mine în stare să comit o ilegalitate? protestă Simionescu, zâmbind misterios. Ai uitat că nea Lupu era cu mine? Să fiu al dracu’ dacă am deschis gura, singur a semnat ordinul de reţinere pe 72 de ore. Ei, şefu’,nu mai fi atât de neliniştit, totu’ e în ordine! Hai să mâncăm, şi-ţi spun ce-am făcut – mai adăugă Simionescu şi, luându-l pe Apostolescu de braţ, ieşiră din birou.

***

— Acum ar merge o cafea – propuse Simionescu, trei sferturi de oră mai târziu, când se înapoiară de la masă.

— Lasă, nu mai bea atâta cafea că-ţi face rău...

— Cum, şefu’, îi tragi toată ziua la cafeluţe... şi mie-mi face rău? Asta-i culmea nedreptăţii!

— Ascultă, victimă a societăţii, dacă eşti băiat cuminte şi ascultător, când plecăm, te invit în oraş la o cafea şi un coniac bun. De acord?

— Când plăteşte şefu’, mai e vorbă? Gata oricând!

— Hai, ia-o din loc şi adu-o pe coana Aglaia aici! – ceru Apostolescu pe un ton imperativ, deşi se afla într-o dispoziţie incomparabil mai bună decât cea cu care plecase să mănânce în compania lui Simionescu.

— Vă rog să luaţi loc, doamnă Negulescu – o invită Apostolescu, după ce sora medicală intră în biroul său.

Aşteptă până ce femeia luă loc pe scaunul oferit, apoi, etalând pe birou un lănţişor de aur, de care atârna un mărţişor reprezentând o rândunică cu o inimioară în cioc, întrebă: — De unde aveţi acest obiect?

— L-am cumpărat mai de mult de la un bijutier – răspunse interogata cu siguranţă.

— Vă rog să precizaţi, când anume l-aţi cumpărat?

— Acum vreo trei ani.

— Vă rog să-mi spuneţi numele şi adresa bijutierului – ceru Apostolescu.

— Nu înţeleg rostul acestor întrebări şi scopul aducerii mele aici! se încinse interlocutoarea. Dacă credeţi că l-am furat, dovediţi-o!

Apostolescu o privi câteva clipe liniştit, apoi începu să vorbească: — Trebuie să vă fac o precizare, pe care colegul meu a omis-o când v-a adus aici. Procurorul, care a asistat la percheziţia efectuată la domiciliul dumneavoastră, a ordonat să vă reţinem trei zile în arest pentru cercetări. În cazul că refuzaţi să lămuriţi proveniența acestui lănţişor, vom uza de mandatul pe care-l avem şi vă vom trimite la arest. Astfel veţi avea posibilitatea să meditaţi cum este mai bine pentru dumneavoastră, să ne daţi sau nu explicaţiile pe care le cerem. Iar dacă vom constata că cele trei zile de meditaţie nu v-au adus sfatul cel bun, vom cere procurorului să vă mai acorde un răgaz pentru gândire.

Precizarea lui Apostolescu păru să-şi facă efectul scontat. Aroganţa cu care intrase în birou se transformă într-o vizibilă solicitudine.

— Bine, domnule ofiţer, dar ce aveţi cu mine? Este interzisă păstrarea unui obiect de aur? în fond, un fleac de câteva sute de lei...!

— Nu, doamnă, sunteţi liberă să posedaţi orice doriţi, chiar şi bijuteriile coroanei britanice – bineînţeles dacă Scotland Yard-ul nu ne solicită sprijinul în această direcţie! Singura abatere de la acest principiu apare atunci când obiectul respectiv prezintă o anumită semnificaţie. În această situaţie se află acest lănţişor – zise Apostolescu,

arătându-l cu degetul – şi nu aveţi altă alternativă decât să-i explicaţi provenienţa. Vă ascult.

— Bine, dar nu-mi mai amintesc... L-am cumpărat pe stradă, de la un necunoscut – zise ea, brusc inspirată.

— Dacă este necunoscut, de unde aţi ştiut că este bijutier? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Am impresia că nu avem decât o singură alternativă, să vă lăsăm un răgaz de meditare în arest! Când vă veţi reaminti provenienţa exactă a acestui obiect, să ne anunţaţi prin gardianul de serviciu.

Văzându-l pe Simionescu că se scoală de la biroul lui, cu vădita intenţie de a executa ordinul celui care o chestiona, se decise: — Bine, am să vă spun. Dar este o poveste penibilă... – zise ea şovăind.

— Înlăturaţi-vă reticenţa, doamnă, în profesiunea noastră ascultăm zilnic astfel de poveşti!

— L-am găsit, domnule ofiţer!

— În asta nu-i nimic penibil! zise Apostolescu, zâmbind nu fără ironie.

— Ba da, deoarece ştiu cui i-a aparţinut! De aceea n-am vrut să vorbesc până acum... M-am temut că mă veţi acuza de furt...

— Vă rog să continuaţi – ceru Apostolescu văzând că se opreşte.

— L-am găsit la mine în curte, l-am luat...

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo doi ani.

— Ne-aţi spus că l-aţi găsit şi nu văd ce legătură are asta cu un furt. Precizaţi, vă rog.

— Nu, este un furt! accentuă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Povestiţi-ne totul, doamnă – ceru Apostolescu, parcă mai binevoitor.

— Aşa cum vă spuneam, într-o dimineaţă, întorcându-mă din piaţă, am găsit acest lănţişor, pe cimentul curţii noastre interioare, şi l-am luat. În primul moment am vrut să mă

interesez la vecinii mei cine l-a pierdut, apoi am renunţat. M-am gândit că fiecare dintre ei va susţine că-i aparţine şi n-am vrut să mă las păcălită. M-am decis să-l păstrez. Însă câteva ore mai târziu am văzut-o pe doamna Stănculeanu, care locuieşte deasupra apartamentului meu, căutând ceva prin curte. Când m-am dus şi am întrebat-o ce s-a întâmplat, mi-a spus că fata ei, care este studentă, a scuturat o faţă de masă şi a aruncat probabil afară o amintire de familie: un lănţişor de aur. Tentaţia a fost prea mare şi am tăcut pentru a-l păstra. De aceea n-am vrut să vă spun de unde-l am. M-a reclamat doamna Stănculeanu?

— Vă mulţumim pentru explicaţii, sunteţi liberă să plecaţi – zise Apostolescu, fără să-i răspundă la întrebare. Deocamdată lănţişorul rămâne la noi, urmând să vă comunicăm ulterior ce-am hotărât.

***

— Crezi c-am încurcat-o, şefu'? întrebă Simionescu. După ce rămaseră singuri.

— Ştiu eu. Dane? În tot cazul, povestea-i destul de plauzibilă... – zise gânditor Apostolescu.

Îşi aprinse o ţigară şi începu să tragă din ea, urmărind absent dâra de fum care urca spre plafon.

— Da, reluă el, după câteva minute – povestea e al naibii de verosimilă, de aceea am şi eliberat-o... în definitiv ce, numai un câine e scurt de coadă?! Astfel de mărţişoare – adăugă el. Luându-l în mână şi privindu-l cu atenţie – sunt confecţionate în zeci de mii de exemplare... Şi apoi, dacă a încercat să ne ducă, putem verifica... Dane, ce-ar fi dacă am amâna cafeaua pe care intenţionam s-o bem împreună astăzi?

— Am înţeles aluzia, da' să nu se uite că era vorba şi de un coniac! ţinu să precizeze Simionescu.

— În regulă. Hai să mergem! îl îndemnă nerăbdător Apostolescu.

***

Zece minute mai târziu, maşina opri în faţa spitalului Filantropia.

— Tu ştii unde are cabinetul, aşa că preiei conducerea expediţiei – zise Apostolescu. După ce coborâră din maşină.

— În sfârşit. Am ajuns şi eu o dată şef! Ceea ce e şi firesc, ţinând seama de meritele mele deosebite! zise Simionescu pornind înainte, cu nasul ridicat la cea mai înaltă cotă pe care putea s-o dea cei 185 de centimetri ai chintalului pe care îl deplasa.

Apostolescu surâse o clipă după trufaşul lui amic, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

După ce urcară până la etajul doi şi parcurseră un culoar lung cu uşi pe ambele părţi, Simionescu se opri în faţa celei care avea numărul 208 şi ciocăni uşor.

La invitaţia unei voci bărbăteşti, intrară şi-l văzură pe Şerban Marinescu, logodnicul studentei dispărute, stând la un birou şi citind un tratat de specialitate.

Era atât de adâncit în lectura sa, încât nici nu avu curiozitatea să vadă pe cine invitase în cabinetul său.

După ce Simionescu închise uşa în spatele lor şi privi amuzat către Apostolescu, îşi drese glasul, suficient de tare, pentru a aminti celui care stătea în dosul biroului că nu mai este singur.

Stratagema dădu rezultatul scontat. Doctorul Marinescu îşi ridică ochii din carte, mai întâi supărat de lipsa de manieră a intrusului, apoi, recunoscându-i pe cei doi anchetatori se ridică şi, ocolind biroul, le ieşi zorit în întâmpinare.

— Aveţi vreo veste pentru mine? întrebă el, fără să-şi disimuleze surpriza, în timp ce le strângea mâinile. Vă rog să luaţi loc – continuă el.

— Nu-i cazul, domnule doctor, suntem grăbiţi – zise Apostolescu, refuzând să ia loc pe scaunele oferite. Tot ce dorim de la dumneavoastră este să ne spuneţi dacă acest obiect vă este cunoscut?

Doctorul Marinescu privi lănţişorul din mâna lui Apostolescu şi, pălind, exclamă: — Dar bineînţeles! Este al Viorică! De unde îl aveţi?... Aţi găsit-o?

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi? întrebă Apostolescu, omiţând să răspundă la întrebare.

— Nu există nicio îndoială! Puteţi controla... într-o zi, jucându-mă cu Viorica, am tras-o de lănţişor şi i-am rupt toarta... aceea cu cârlig. Pentru a nu o supăra, am dus lănţişorul la un bijutier să mi-l lipească.

Apostolescu se grăbi să controleze locul indicat şi remarcă urma sudurii.

— Da, nu mai există niciun dubiu! se adresă Apostolescu colaboratorului său. Să mergem! Domnule doctor, numai pentru asta v-am deranjat şi vă mulţumim...

— Dar ce s-a întâmplat? insistă doctorul.

— S-ar părea că am găsit o urmă a logodnicei dumneavoastră, dar, până nu suntem edificaţi, nu putem să vă spunem nimic – zise Apostolescu în timp ce-i strângea mâna.

***

— Ai văzut, şefu', că n-am greşit? Ce fler pot să am, dom'le... uluitor.

— Termină cu prostiile, Dane! i-o reteză Apostolescu îngândurat. E aproape opt seara – continuă el, privindu-şi ceasul –, oare nu-i prea târziu pentru a face şi cea de a doua verificare?

— Nu... Cine se culcă vara la ora asta? protestă Simionescu, când ajunseră lângă maşina lor.

— Bine – se decise Apostolescu –, spune-i lui Vartunian unde mergem.

Câteva minute mai târziu, maşina intră pe strada Nicolae Titulescu şi opri în faţa unui imobil cu etaj.

Urcară pe scări până la etajul întâi şi îşi stopară elanul în faţa unei uşi pe care era prinsă o carte de vizită care făcea cunoscut că locatarul apartamentului este „Niculae Stănculeanu – inginer".

Sunară şi, după puţin timp, uşa fu deschisă de un bărbat de statură potrivită, cu tenul măsliniu şi un păr negru şi lung pieptănat în mod voit neglijent.

Ochii săi căprui se opriră cercetători asupra lui Apostolescu şi îl întrebă ce doreşte.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Stănculeanu, dacă se poate?

— Eu sunt, cu ce vă pot fi de folos?

— Suntem de la Poliţie – zise Apostolescu, arătându-i legitimaţia – şi, dacă nu vă deranjăm prea mult, am prefera să discutăm în casă.

— Vă rog să mă scuzaţi... Bineînţeles, poftiţi înăuntru – zise el, deschizând larg uşa.

După ce se instalară pe fotoliile care se aflau într-o încăpere mobilată ca birou, Apostolescu întrebă: — Domnule Stănculeanu, vizita noastră are un singur obiectiv: să stabilim dacă în ultima vreme aţi suferit vreo pagubă.

— Bineînţeles! se însufleţi gazda. Mi s-a forţat o portieră a maşinii şi mi s-au furat o haină de piele şi un aparat de radio cu tranzistori... S-au găsit?! întrebă el plin de speranţă.

— Nu, nu la asta mă referem – zise Apostolescu pe un ton de regret. Ne interesează dacă aţi pierdut un obiect de aur?

— Aur? Dacă aş fi avut aşa ceva în casă, de mult l-aş fi vândut pentru a-mi mai cumpăra câteva piese de schimb pentru „Dacia” mea... din păcate, nu-i cazul! zise el râzând.

— Aţi mai văzut undeva acest obiect? întrebă Apostolescu, arătându-i lănţişorul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deziluzionez, dar îl văd pentru prima oară.

— Nu vreţi să vă consultaţi şi cu fiica dumneavoastră? insistă Apostolescu.

— Fiica mea?! Poate aţi greşit adresa... n-am nicio fiică. Tot ce mai intră în inventarul casei, în afară de soţia mea şi de mine – bineînţeles –, este domnul Dinu, un drăcuşor de băiat de vreo zece ani, al cărui singur cusur este că citeşte prea multe romane poliţiste... în ceea ce priveşte chestia asta – zise el. Arătând spre lănţişor, vă asigur că n-a avut

niciodată aşa ceva... şi nici nu cred că şi-ar dori, doar e băiat!

— Vă rog să-mi iertaţi insistenţa, dar pentru noi este imperios să stabilim cui i-a aparţinut acest lănţişor –, nu vreţi să vă consultaţi şi cu soţia dumneavoastră?

— N-are niciun rost! Ştiţi, este gripată şi stă în pat... în sfârşit, dacă insistaţi, am s-o întreb – zise el nemulţumit şi luând lănţişorul din mâna lui Apostolescu, ieşi printr-o uşă.

Foarte curând reveni şi, înmânând lănţişorul lui Apostolescu, spuse: — Nu v-am spus eu! Habar n-are de el. Nici n-a văzut şi nici n-a pierdut vreodată ceva similar.

După ce se scuzară pentru deranjul făcut, îşi luară la revedere de la gazdă.

— Şefu'. Mă duc s-o „umflu"? întrebă nerăbdător Simionescu, în timp ce coborau scările imobilului în care locuia şi Aglaia Negulescu, asistenta doctorului Dârlogea.

— Nu. Dane. Sunt prea obosit pentru a mai fi în stare să conduc un interogatoriu. Lăsăm pe mâine, când, în drum spre birou, am să te rog să treci pe la ea şi s-o aduci.

Capitolul XXXI

AUDIEREA MARTORILOR CONTINUĂ

— Bună’neaţa. Şefu’! zise Simionescu, intrând radios în birou.

— ’neaţa, Dane. Ai adus-o?

— Da, şefu’. Pornim la treabă?

— Pofteşte-o înăuntru.

După ce Aglaia Negulescu fu introdusă în încăpere şi luă loc pe scaun, Apostolescu putu constata că martora nu dormise prea mult în noaptea precedentă. Era trasă la faţă, avea cearcăne mari la ochi şi părea speriată şi nervoasă.

— Am verificat declaraţia dumneavoastră cu privire la proveniența lănţişorului de aur, şi ea nu corespunde adevărului! De ce aţi căutat să ne induceţi în eroare?

— Am spus aşa ca să mă lăsaţi în pace! N-am nicio legătură cu dispariţia studentei... Am găsit lănţişorul pe stradă! răspunse ea cu o voce stridentă.

— De ce aţi făcut o legătură între proveniența lănţişorului şi dispariţia studentei? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Noi n-am făcut această asociere până acum! Dumneavoastră de ce o faceţi?

Văzând că interlocutoarea nu se grăbeşte să-i răspundă, Apostolescu continuă: — Asta dovedeşte că ştiţi, mai bine ca oricine, că lănţişorul i-a aparţinut studentei Viorica Panaitescu. E adevărat?

— Nu-i adevărat! L-am găsit pe stradă!... Da, ăsta este adevărul! protestă femeia.

— Recunoaşteţi că aţi participat la avortul provocat studentei Viorica Panaitescu? continuă implacabil Apostolescu.

— Nu, nu recunosc nimic! Eu am plecat în seara aceea la ora nouă... nu ştiu ce s-a întâmplat mai târziu!

— Credeţi că doctorul Dârlogea ar fi putut să-i provoace singur avortul?

— Poate... De unde să ştiu eu?

— Dacă aţi spus „poate“, înseamnă că nu excludeţi această eventualitate.

— În definitiv, de ce nu?... A mai făcut şi altă dată chiuretaje singur...

— Dacă admiteţi această posibilitate, înseamnă că, de fapt n-aţi condus-o pe pacientă până la ieşire, cum ne-aţi declarat nouă. Altfel trebuie să excludeţi complet această ipoteză. Nu-i aşa?

— Vă rog să mă lăsaţi în pace! M-aţi zăpăcit cu întrebările dumneavoastră... Eu am condus-o până la ieşire şi a plecat... Mai mult nu ştiu!

— Doctorul Antonescu când a venit? atacă Apostolescu, în timp ce-i supraveghea cu atenţie reacţiile.

Sora Aglaia tresări surprinsă şi speriată, apoi, făcând un efort de a se domina, spuse: — Nu, nu înţeleg despre ce vorbiţi...! De ce trebuia să vină doctorul Antonescu la noi?

— Pentru a putea înţelege despre ce vorbim, s-ar părea că este necesar să mai meditaţi – zise inflexibil Apostolescu şi, ridicând receptorul, ceru să i se trimită un gardian de la arest. Când vă hotărâţi să ne spuneţi adevărul, să ne anunţaţi – mai adăugă Apostolescu, în timp ce arestata şi însoţitorul ei părăseau biroul.

***

— Deci, până în momentul de faţă, am stabilit – începu Apostolescu meditativ –, fără niciun echivoc, că Viorica Panaitescu a rămas la doctorul Dârlogea pentru operaţia de avortare. Avem mai multe surse care ne indică că fata a intrat în casa doctorului şi niciuna cât de cât serioasă că a mai ieşit. Dacă la această situaţie mai adăugăm şi faptul că am găsit unul dintre obiectele care i-au aparţinut şi la care o femeie nu poate renunţa de bună voie, ce concluzie putem trage?

— Că n-a mai fost în stare să se opună pierderii bijuteriei, fiind moartă – completă Simionescu. Dar – se grăbi el să completeze –, n-ar fi exclus să-l fi cedat şi de bună voie. Plecând de la ideea că n-avea suficienţi bani la

ea, putea să completeze suma pretinsă de doctor cu contravaloarea lănţişorului...

— Sunt de acord! Este foarte posibil, doar s-au mai văzut astfel de cazuri. Da' unde-i pacienta?

— N-o fi plecat din ţară?

— Astea-s copilării, Dane. Fata pe care o căutăm noi e tot atât de vie cât poate fi o mumie egipteană.

— Unde-i corpul atunci? Doar nu-i un ac cu gămălie, să dispară aşa, fără urme!

— Cei care au omorât-o i-au ascuns atât de bine corpul încât sunt siguri că nu-l putem găsi. De aici decurge şi hotărârea cu care-şi neagă isprava. Ei sunt convinşi că, până nu descoperim corpul victimei, n-o să găsim niciun judecător dispus să-i condamne pentru omucidere.

— Şi atunci ce facem?

— Trebuie să continuăm căutarea unei verigi slabe în acest lanţ al tăcerii.

— N-ar fi bine să-l audiem şi pe doctorul Antonescu? Ţinând seama de vizitele pe care le făcea adesea doctorului Dârlogea, conform declaraţiei doctorului Mircea Barbu, precum şi de reacţia pe care a avut-o Aglaia Negulescu când a fost întrebată despre participarea doctorului Antonescu la avort, n-ar fi justificată o discuţie cu el?

— Ba da, Dane. Dar, până la el, aş vrea să mai audiez doi martori cu care n-am discutat până în prezent, cine ştie, poate mai scoatem ceva.

***

Maşina celor doi detectivi intră pe strada Polizu şi opri în faţa locuinţei doctorului Dârlogea.

Uşa fu deschisă de aceeaşi femeie scundă şi dolofană care-i primise şi la prima lor vizită în casa doctorului.

Când deschise uşa, fără să pară că i-a recunoscut, îi anunţă grăbită: — Tomnu toctor e dus la fie, rog frumos feniţi alta tat...

— Nu-i nimic dacă domnul doctor este plecat la vie, noi cu dumneavoastră vrem să discutăm. Suntem de la poliţie.

— Fai de mine, da nu făcut nimica rau – zise ea speriată.

— Nimeni nu spune că aţi făcut ceva rău, dorim numai să vă întrebăm ceva – zise amuzat Apostolescu, în timp ce o urmau în sala de aşteptare, unde se opriră şi luară loc cu toţii.

— Vă rog să vă uitaţi la aceste poze – zise Apostolescu. Punând în faţa ei şase fotografii –, aţi mai văzut vreodată una dintre fetele astea?

Bătrânica începu să se uite la ele pe rând, şi, când ajunse la a patra fotografie se opri şi începu să o privească cu atenţie.

— Diese Frăulein io cunosc – se decise ea, întinzându-i fotografia Vioricăi Panaitescu.

— De unde o cunoaşteţi?

— Im Winter fost şi făcut afort la tomnu toctor.

— Când şi-a făcut avort la domnul doctor?

— Iarna trecut... im Winter, io povtit la tânsa în casa.

— A venit singură sau era însoţită de cineva?

— Ja intrat singur... aber io fasut iubit te la tânsa ramas la strata.

— A rămas mult la domnul doctor sau a plecat repede?

— Ich no făsut când ia plecat.

— Dar că şi-a făcut „afort“ aţi văzut?

— Asta făsut! Io dus la ia ceai de doi ori.

— De ce trebuia să-i duceţi ceai? întrebă mirat Apostolescu.

— Deine Ahnung![4] Tomnu toctor spus la mine tai ceai totdeauna la vemei înainte afort şi tupa afort.

— Când i-aţi dat prima oară ceai, ce făcea „vemeia”?

— Tomnu toctor spunea la tânsa operatzion uşor, nicht vrica la tânsa.

— Era acolo şi sora Aglaia?

— Jawohl!

— Ce făcea?

— Pregătit masu und instrument pentru operatzion.

— Şi când aţi dus cel de al doilea ceai, ce făcea fata?

---

[4] Habar n-am!

— Când dus ceai, Frăulein culcat la Diwan.

— Altceva aţi mai văzut?

— Ja. Văzut Mădehen mic au dem Tisch, în tavitzu...

— Aţi văzut o fetiţă mică pe masă, într-o tăviţă? repetă Apostolescu pentru a vedea dacă a înţeles-o bine.

— Ja, era un tetiţu mic – confirmă ea, arătând între palme un interval de aproximativ 30 de centimetri.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Mai târsiu, fenit la mine Nuţa şi cerut încă otat ceai.

— Cine este Nuţa?

— Femeia care ajutat la curăţenia câteodat.

— Adică Nuţa este o femeie de serviciu care vă ajuta câteodată la curăţenie.

— Ja.

— Şi unde este acum?

— Io nu şti... – ridică bătrânica din umeri.

— Ce a făcut Nuţa cu ceaiul, l-a luat pentru ea?

— Nu, spus la mine: tomnu toctor cerut pentru Frăulein care făcut afort.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Eu culcat sus în salon de la toamna...

— De obicei dormiţi în altă parte?

— Ja, ich torm în cabinet de la tomnu toctor tacă nu ocupat cu afort.

— După ce v-aţi culcat, s-a mai întâmplat ceva? îşi reluă Apostolescu chestionarea.

— Ja, peste una ora sculat la mine telefon şi tomnul toctor cerut duce io gheaţa de la frigidere în cabinet şi io dus gheaţa...

— Puteţi să-mi spuneţi cine era în cabinet când i-aţi dus gheaţa?

— Io nu poate spune, nu lăsat inauntru. Aglaia luat la mine ghiaţa şi icuiat uşa.

— Pe domnul doctor Antonescu îl cunoaşteţi?

— Ja, prieten la tomnu toctor.

— În seara când i s-a făcut avort fetei din fotografie, doctorul Antonescu a fost pe la dumneavoastră?

— Ja, a fenit sofort cum plecat tomnii Siropean şi Morăresc.

— Pe Nuţa, femeia care vă ajuta la curăţenie, ştiţi unde am putea s-o găsim?

— Io nu şti. Când fost nevoie tomnu' toctor chemat tânsa la telefon.

— Cum vă numiţi?

— Katy.

— Bine, noi vă mulţumim pentru tot ce ne-aţi spus. Auf wiedersehen! spuse Apostolescu luându-şi rămas bun de la bătrânică.

***

— Vezi, Dane. Ce înseamnă să ocoleşti unii martori numai pentru că nu par destul de interesanţi? Dacă colegii noştri care au anchetat cazul prima oară ar fi discutat şi cu Katy, dosarul Viorica Panaitescu n-ar mai fi avut ce căuta la noi – zise Apostolescu. După ce ieşiră în stradă.

— Şefu', n-ar fi fost cazul s-o audiem şi pe soţia lui Dârlogea?

— Nu mai e cazul. Tot ce ne-ar fi putut interesa, ne-a spus Katy.

— Deci. Putem trece pe la doctorul Antonescu?

— Exact. Hai să-l luăm şi pe procurorul Lupu, cu noi.

Capitolul XXXII

DOCTORUL ANTONESCU

Le-a deschis chiar doctorul Antonescu, un bărbat înalt şi bine legat, în vârstă de 45—50 de ani. Tenul lui măsliniu era şi mai puternic reliefat de halatul alb pe care-l purta, iar faţa sa, cu trăsături energice, nu trăda nicio surpriză atunci când procurorul Lupu îşi declină calitatea.

După ce trecură prin sala de aşteptare şi intrară în cabinetul medicului, fură poftiţi să ia loc pe fotoliile ce se aflau în jurul unui birou.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă el, după ce se instalară cu toţii.

— Domnule doctor – începu Lupu –, suntem însărcinaţi cu anchetarea împrejurărilor în care a dispărut studenta Viorica Panaitescu. Întrucât această fată a fost şi la dumneavoastră în ziua când a dispărut, vă rugăm să ne relataţi tot ce ştiţi despre ea.

— Am mai dat o declaraţie în acest sens, în urmă cu câteva luni, la poliţie. Credeţi că e necesar s-o repet?

— Da, vă rugăm.

— Mă rog – zise el făcând un gest de resemnare –, dacă doriţi... Fata la care vă referiţi, şi ulterior am aflat la poliţie că se numeşte Viorica Panaitescu, a venit la mine să-i fac o întrerupere de sarcină. Evident că am refuzat-o, mai întâi nu sunt de acord cu întreruperea unei sarcini – deoarece consider că violează şi lezează o lege sfântă a naturii! –, apoi, chiar dacă aş fi vrut să-mi plec urechea la rugăminţile ei, eu sunt internist, nu ginecolog.

Când i-am explicat că eu nu mă ocup de efectuarea avorturilor a început să se lamenteze şi să-mi spună că se află într-o situaţie disperată, deoarece copilul ar urma să se nască chiar în perioada de examene, ceea ce ar duce la pierderea anului la facultate. Văzând că nu ajunge nicăieri cu insistenţele ei, m-a rugat s-o recomand unui doctor care ar putea totuşi să-i provoace avortul. Atunci am trimis-o la doctorul Dârlogea, un coleg de-al meu, care ştiam că cere

nişte onorarii exorbitante, incompatibile cu posibilităţile unei studente, aşa că puteam fi sigur că-mi voi fi păstrat intacte principiile mele morale, scăpând în acelaşi timp de ea. Asta e tot ce pot să vă spun. Deosebit de faptul că de atunci n-am mai văzut-o!

— Înainte de discuţia pe care ne-aţi relatat-o nu a mai fost niciodată la dumneavoastră? întrebă Lupu.

— Nu, în seara aceea am văzut-o pentru prima oară.

— Când s-a prezentat la dumneavoastră, v-a spus că este trimisă de cineva?

— Nu, a intrat din proprie iniţiativă, orientându-se după firma pe care o am în stradă.

— Când a venit la dumneavoastră, era singură sau însoţită de o colegă de-a ei? interveni pentru prima oară Apostolescu, până atunci ocupat cu desluşirea titlurilor pe care le aveau cărţile din biblioteca aflată în spatele doctorului.

— După cum v-am spus, era singură.

Apostolescu nu făcu niciun comentariu şi îşi reluă interesanta sa ocupaţie, coborându-şi privirea la raftul următor.

— Deci – reluă firul interogatoriului Lupu – aţi trimis-o pe studentă la doctorul Dârlogea... Şi după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Altceva nu mai ştiu. Deoarece, după vreo zece minute, am coborât în stradă, mi-am luat maşina şi am plecat la soţia mea, unde am rămas toată noaptea. Ulterior, a doua sau a treia zi, nu-mi amintesc, s-a prezentat la mine un bărbat tânăr care, pretinzând că este logodnicul fetei, mi-a spus că aceasta n-a mai venit acasă. Am făcut tot ce se putea face; l-am trimis la doctorul Dârlogea. Dar foarte curând a revenit, spunându-mi că Dârlogea refuză să discute cu el. Atunci, de faţă cu logodnicul fetei, i-am dat un telefon lui Dârlogea şi l-am rugat să-mi spună ce s-a întâmplat cu pacienta pe care i-am trimis-o. Mi-a răspuns, ceea ce eu scontasem de fapt, că a trimis-o la plimbare, deoarece n-avea la ea decât 500 de lei, faţă de 3 000 de lei

cât pretindea el pentru un avort până în luna a treia fata fiind în luna a cincea sau a şasea.

— Nu locuiţi împreună cu soţia dumneavoastră? întrebă Apostolescu, fără să-şi ia ochii de pe cărţile orânduite pe rastelul din spatele doctorului.

— Nu, ne-am despărţit la sfârşitul anului trecut. Soţia mea şi-a cumpărat un apartament şi m-am dus să-l văd în noaptea când m-a vizitat studenta de care vă interesaţi.

— Aţi rămas mult timp acolo? întrebă din nou Apostolescu, fără să-şi întoarcă privirea de la cărţi.

Simionescu era contrariat de impasibilitatea şefului său. După ce alergaseră atâtea zile pentru a dezlega enigmaticul caz, tocmai acum, când negura începuse să se disipeze. Îl găsise bibliofilia.

— Până a doua zi, când am plecat direct la spital.

— Asta înseamnă că, cu această ocazie, v-aţi şi împăcat cu soţia dumneavoastră. Nu?

— Într-adevăr, aşa am crezut şi eu. Ulterior a trebuit să constat că mă înşelasem. Ce să-i fac? Este o fată bună, dar mă omoară cu gelozia, prin nimic justificată.

Apostolescu, fără să-l fi privit, sesizase o modulaţie a vocii doctorului şi insistă: — De câte ori aţi mai fost la soţia dumneavoastră după vizita de care ne-aţi vorbit?

— Nu înţeleg ce amestec au relaţiile dintre mine şi soţia mea! Aţi venit pentru a ancheta dispariţia unui om sau pentru a vă amesteca în problemele a doi soţi? protestă el, ridicând tonul.

— Nu sunteţi obligat să răspundeţi la această întrebare – confirmă procurorul Lupu, uitându-se dezorientat spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să dea o replică la întrebarea mută a procurorului, nu că ar fi vrut să-l lase în încurcătură, ci pur şi simplu pentru că nu văzuse apelul din ochii acestuia; nu terminase încă de parcurs toate titlurile cărţilor din bibliotecă.

Simionescu intui în sfârşit ce urmărea Apostolescu şi puse întrebarea clasică pentru stabilirea unui alibi: —

Domnule doctor, vă rog să-mi spuneţi cum se numeşte şi unde locuieşte acum soţia dumneavoastră?

— Se numeşte Mariana Săndulescu şi locuieşte în strada Povernei 29.

— N-aţi fost căsătoriţi? întrebă iar Apostolescu în timp ce Simionescu îşi nota adresa.

— Ba da, însă, fiind şi ea medic, a ţinut să-şi păstreze numele de fată. Vreţi să vă mai spun şi ce conţine acţiunea de divorţ? completă el făcând un gest de exasperare.

— Nu – răspunse Apostolescu pe un ton neutru –, mai degrabă aş vrea să ştiu la ce oră v-aţi dus la soţia dumneavoastră...

— V-am mai spus, câteva minute mai târziu după ce a plecat studenta spre doctorul Dârlogea! răspunse el enervat, lăsându-şi palma dreaptă să cadă cu zgomot pe cristalul biroului.

— Îl vizitaţi des pe doctorul Dârlogea?

— Nu-l vizitam deloc, între noi nu erau relaţii profesionale, ci numai de vecinătate. Când ne întâlneam pe stradă, ne salutam. Atât!

— Asta înseamnă că nu aţi fost niciodată la el în casă?

— Da, asta înseamnă! răspunse el cu iritare.

— În afară de discuţia pe care aţi avut-o, prin telefon, cu doctorul Dârlogea în prezenţa logodnicului fetei dispărute, aţi mai avut şi altă convorbire cu vecinul dumneavoastră? continuă să întrebe Apostolescu, pe un ton care lăsa impresia că, de fapt, nici nu-l interesa răspunsul interlocutorului.

— Nu-mi amintesc – răspunse doctorul prudent –, au trecut multe luni de atunci.

— De ce ascundeţi adevărul? se decise Apostolescu să atace, coborându-şi privirea de pe rafturile bibliotecii pe chipul omului din faţa sa.

— Cum vă permiteţi să mă faceţi mincinos?! Drept cine mă luaţi?! strigă el indignat şi, punându-şi mâinile pe braţele fotoliului său, vru să se ridice.

Apostolescu îşi întinse palma şi, printr-un gest autoritar, îl invită să rămână pe loc.

— De ce ascundeţi faptul că fata era o veche pacientă a dumneavoastră?

— Nu-i adevărat! în ziua aceea am văzut-o pentru prima oară!

— De ce nu recunoaşteţi că fata a venit la dumneavoastră însoţită de logodnicul ei? întrebă necruţător Apostolescu.

Simionescu avu satisfacţia să constate că intuise bine tactica adoptată de Apostolescu şi zâmbi discret: „Şefu' şi-a dat seama că numai prin enervare poate scoate ceva de la el... abia acum începe distracţia!"

— V-a spus fata!? ironiză el.

— Nu, logodnicul ei! precizează Apostolescu tăios.

Doctorul rămase un moment dezorientat, apoi spuse: — El m-a rugat să nu-l amestec în treaba asta...

Apostolescu, părând că nu a auzit spusele doctorului, continuă sever: — De ce ascundeţi faptul că între dumneavoastră şi doctorul Dârlogea există relaţii care depăşesc, de departe, pe cele de vecinătate?

— Asta de unde rezultă?

— Din tonul amical avut în cele două convorbiri telefonice cu doctorul Dârlogea în faţa domnului Marinescu, logodnicul fetei!

— Noi, medicii, nu trăim în cazarmă, ca dumneavoastră, şi un ton amical nu exclude respectul pe care ni-l datorăm unul celuilalt!

Apostolescu nu reţinu grosolănia şi continuă: — Oare ce motive aveţi pentru a vă desolidariza de doctorul Dârlogea declarând că nu-l vizitaţi la el acasă?

— Niciunul! V-am spus adevărul. N-am fost niciodată la el în casă! spuse convins Antonescu.

— Şi dacă avem martori prin care putem dovedi contrariul?

— Înseamnă că sunt martori mincinoşi! replică el cinic. Tocmiţi, din nu ştiu ce motive, de dumneavoastră...

— Vă rog să fiţi cuviincios şi să nu ne insultaţi! interveni procurorul Lupu, supărat.

— Dumneavoastră mă insultaţi pe mine prin aducerea unor acuzaţii tendenţioase şi absurde! răspunse indignat doctorul.

— Deci – zise Apostolescu, reluând tonul său neutru – dacă Viorica Panaitescu a fost la dumneavoastră pe la ora opt, opt şi un sfert, înseamnă că aţi plecat la doamna Mariana Săndulescu, soţia dumneavoastră, pe la ora opt şi jumătate, nu?

— Întocmai! răspunse doctorul pe un ton mai calm.

— Atunci... – zise Apostolescu, făcând o pauză –, cum se explică faptul că la ora nouă şi jumătate l-aţi vizitat pe doctorul Dârlogea?!

— Nu-i adevărat! Asta e o provocare! De ce toleraţi insultarea unui intelectual, domnule procuror? se adresă el revoltat lui Lupu.

Lupu îl privi un moment tăcut, apoi spuse: — Afirmaţiile domnului căpitan sunt susţinute prin martori. Eu, personal, vă sfătuiesc să nu vă îngreunaţi şi mai mult situaţia insultând şi respingând fapte indubitabile.

Deşi spusele procurorului nu părură să-l impresioneze în mod deosebit, îşi recăpătă calmul şi zise: — S-ar putea să vă fi spus unele inexactităţi, datorită timpului care s-a scurs. De la data care vă interesează pe dumneavoastră, dar ce importanţă poate avea asta?

— Chiar nu realizaţi importanţa pe care o acordăm multiplelor neadevăruri spuse de dumneavoastră? se arătă Apostolescu mirat.

— Nu, bineînţeles! Nu înţeleg, unde vreţi să ajungeţi? spuse el, privind întrebător când spre Lupu, când spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să-i răspundă. Abia după ce-l contemplă, cu o curiozitate ironică, câteva momente, se decise: — Vă aducem acuzaţia de participare la uciderea studentei Viorica Panaitescu! rosti el sentenţios.

— Glumiţi, domnule! Hai, fiţi serios! Asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată! zise el, izbucnind într-un hohot de râs, apoi continuă: cine ştie pe unde vagabondează fata, cu vreun drăguţ de-al ei, şi mă acuzaţi pe mine că am ucis-o... Nu, că-i tare! adăugă el arătându-se bine dispus.

— Oare aşa să fie...? întrebă Apostolescu, amuzat de mascarada pe care încerca s-o joace doctorul.

— Bineînţeles, numai aşa poate să fie. Cu o observaţie, sunt de-a dreptul surprins de tăcerea domnului procuror. Cum poate fi un om acuzat de omor atât timp cât nu există o dovadă a uciderii presupusei victime?

Apostolescu, care ştia foarte bine cât adevăr conţin spusele doctorului, nu ezită să răspundă: — La timpul potrivit vom produce toate probele necesare, nu fiţi îngrijorat! Acum, cu asentimentul domnului procuror, vom face o percheziţie în apartamentul dumneavoastră...

— Nu sunt de acord! protestă cu hotărâre doctorul Antonescu.

— N-avem nevoie de asentimentul dumneavoastră atât timp cât suntem însoţiţi de un procuror! replică impasibil Apostolescu. Sunteţi de acord, domnule procuror?

— De acord! răspunse Lupu, sec.

— Vă rog să rămâneţi pe locul dumneavoastră, domnule doctor, până terminăm de controlat această încăpere, apoi ne veţi însoţi şi în celelalte – dispuse Apostolescu.

Se ridică de pe fotoliul său şi, urmat de Simionescu, începu să se plimbe prin cameră, mărginindu-se numai să privească obiectele din încăpere.

După aproape zece minute, în care timp nu se atinsese de nimic, ajuns la concluzia că privirea acuzatului ocolea în mod sistematic un colţ al camerei şi se decise să-l examineze mai îndeaproape.

Se apropie de locul respectiv şi deschise scrinul de lemn de mahon cu incrustaţii de sidef, care se afla acolo. Dar, curând, ajunse la concluzia că acolo nu putea găsi nimic interesant. Apoi, gândind că ar putea exista vreo

ascunzătoare în perete, trase scrinul la o parte şi începu să ciocănească cu degetul în zid. Degeaba, nicăieri nu auzi sunetul caracteristic de gol.

Chiar în momentul când începuse să împingă scrinul la locul lui în colţ, aruncă cu coada ochiului o privire spre doctor şi avu impresia că l-a văzut parcă respirând uşurat. Ezită câteva fracţiuni de secundă şi se decise să îndepărteze din nou scrinul de cei doi pereţi. Apoi, când aprecie că are loc suficient, se lăsă într-un genunchi şi scoţând o lupă din buzunar începu să examineze rosturile dintre bucăţile de parchet.

În sfârşit, se hotărî şi întorcând capul spre Simionescu, care tocmai verifica la bibliotecă un raft cu cărţi pentru a vedea dacă nu se ascunde ceva în dosul lor, spuse: — Dane, dă-mi briceagul tău.

Capitolul XXXIII

CÂND SIMIONESCU ARE MÂINILE OCUPATE...

Simionescu străbătu cei şase-şapte metri care îi separau şi, după ce îi înmână briceagul, rămase pe loc pentru a-i supraveghea curios gesturile.

Continuând să stea îngenuncheat şi cu spatele la biroul unde rămăseseră doctorul Antonescu şi procurorul Lupu, începuse să ridice, cu ajutorul cuţitaşului, bucăţile de parchet din colţul unde se afla. După ce puse de-o parte 10—12 bucăţi de parchet, apăru o gaură neagră şi adâncă de 15—20 de centimetri, pe fundul căreia se odihnea o casetă metalică de mărimea unei cărămizi.

Apostolescu îşi ridică privirea triumfătoare spre Simionescu, apoi, vârându-şi mâinile în ascunzătoare, scoase caseta afară şi i-o dărui colaboratorului său, care porni cu ea spre procurorul Mihai Lupu şi doctorul Antonescu rămaşi pe fotoliile de lângă birou.

În clipa în care Apostolescu se ridică în picioare şi începu să-şi scuture pantalonii de praf, continuând să stea cu faţa la perete, interveni neprevăzutul.

Mai întâi avu impresia că Simionescu s-a imobilizat în mijlocul camerei, deoarece nu-l auzise făcând decât trei paşi din momentul în care îi înmânase caseta, urmă apoi certitudinea că în spatele lui nu mai respiră nimeni.

Întoarse capul peste umărul stâng pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Antonescu, pe care îl lăsase în fotoliul său din dosul biroului, era acum în picioare, în faţa unui sertar tras pe jumătate şi îi ţinea pe toţi sub ameninţarea unui Browning de calibrul 7,65.

Pistolul îl ţinea cu mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă pipăia ceva lângă garda trăgaciului.

Procurorul Lupu înlemnise în fotoliul său şi, alb ca, hârtia, privea ca hipnotizat gaura neagră şi rotundă a ţevii, care în acel moment i se părea mai mare decât cea a unui tunel de cale ferată.

Simionescu, la rândul lui, stătea în mijlocul încăperii, imobilizat de caseta pe care o ţinea cu ambele mâini.

Pentru a realiza schimbările survenite în spatele lui nu-i trebui mai mult ca o fracţiune de secundă.

În clipa următoare, în liniştea care domnea în cameră, auzi un ţăcănit metalic uşor şi înţelesese că doctorul reuşise să lase jos piedica pistolului.

Era ultimul moment în care mai putea acţiona, altfel...

Capul lui Apostolescu se întoarse din nou spre perete, continuă cursa spre umărul drept, când, mai înainte de a străbate 180 de grade, tot corpul lui începu să se rotească pe călcâie. În timpul pivotării, mâna dreaptă îi alunecă spre subsuoara stângă, lovi tocul de piele, înhăţă crosa pistolului şi, în timp ce-l scotea afară de sub haină, trase cu degetul gros cocoşul înapoi.

În acel moment, corpul lui Apostolescu terminase cursa de rotire în jurul său şi ajunsese cu faţa spre doctor. Se lăsă să cadă în genunchiul stâng, în timp ce mâna dreaptă zvâcni de sub haină... şi „Waltherul lui de 9 milimetri făcu să se scuture toate geamurile din încăpere.

O fracţiune de secundă domni din nou liniştea, apoi dulia de alamă a cartuşului lovi undeva, în spatele lui Apostolescu. Peretele şi de acolo rebondă pe parchet, apoi, după ce sări de câteva ori, scoţând un sunet ca de clopoţel, se opri pe covor.

Încă nu se stinseră ultimele clinchete ale cămăşii cartuşului, şi un corp greu, metalic, căzu pe cristalul care acoperea biroul şi-l sparse în ţăndări; era „Browning“-ul doctorului Antonescu.

Acesta a fost, probabil, semnalul pe care-l aştepta Lupu pentru a-şi deschide ochii. Mai întâi îl văzu pe doctorul Antonescu privindu-şi surprins braţul drept, unde, la trei sau patru degete mai jos de încheietura cotului, apăruse un trandafir roşu care creştea vertiginos. Când întoarse capul înapoi, spre stânga, îl văzu pe Simionescu, care privea cu stupoare rana de la braţul doctorului. Căutându-l cu privirea pe Apostolescu, îl văzu coborând ţeava pistolului spre

parchet şi, apoi, printr-un gest de prestidigitator, apăsând pe trăgaci, în timp ce degetul gros lăsa lent cocoşul în lăcaşul lui; după aceea, impasibil, îşi strecură pistolul la loc, în tocul de la subsuoară.

— De ce...? Nu trebuia!... Mă doare... – începu să se vaite doctorul, apucându-şi braţul rănit cu mâna stângă. Nu pe dumneavoastră am vrut să vă împuşc... Vă rog să mă credeţi...

— O să discutăm mai târziu, acum trebuie să vă pansaţi rana – zise autoritar Apostolescu, apropiindu-se de el şi ajutându-l să-şi scoată dintr-un dulăpior cele necesare.

După ce-şi dezinfectă singur rana şi şi-o pansă, Apostolescu îl ajută să-şi lege faşa şi-l aşeză pe un scaun lângă perete, de unde putea să-l supravegheze mai bine.

Apoi trecu pe lângă biroul doctorului şi, scoţând o batistă, înfăşură în ea pistolul, care zăcea printre cioburile cristalului, şi şi-l strecură în buzunarul pantalonului.

O dată terminate aceste treburi, se apropie de colaboratorii săi, care între timp deschiseseră caseta şi erau foarte aprofundaţi în inventarierea conţinutului ei. Simionescu terminase de numărat nişte monede din metal galben, pe care le stivuise pe birou, şi începuse să facă acelaşi lucru cu nişte bacnote străine, în timp ce Lupu le înregistra de zor pe o coală de hârtie.

Apostolescu luă o monedă şi, uitându-se la ea, văzu un cocoş, foarte prezentabil, care îl privea cu trufia celui care-şi cunoaşte bine posibilităţile... „Cuceritorul ăsta mă confundă cu vreo găinuşă durdulie şi înamorată...“ – îşi spuse el, zâmbind, apoi, întrebă: — Ce-aţi găsit?

— 115 monezi de aur, 1 500 de franci elveţieni şi 400 de dolari U.S.A... Şi acum să vedem ce-i aici – zise Lupu, dezlegând baierele unei pungi din catifea şi răsturnându-i conţinutul pe masă.

Simionescu nu-şi putu reţine un şuierat admirativ la vederea unui maldăr de bijuterii scânteietoare.

În faţa lor se etalau trei brăţări din aur masiv, şase broşe încrustate cu diamante şi câteva zeci de inele cu pietre preţioase şi verighete.

Apostolescu ridică câteva inele de pe masă şi le privi cu un aer distrat, apoi le puse la loc, având grijă ca pe unul dintre ele ’ să-l îndepărteze puţin de celelalte. Numai Simionescu remarcase discriminarea făcută şi ridică întrebător privirea către superiorul lui. Ochii lor se întâlniră numai pentru o fracţiune de secundă; nici nu era necesar mai mult. Simionescu sesizase că inelul indicat de Apostolescu nu trebuia sigilat în casetă.

În timp ce Apostolescu se îndrepta spre doctorul Antonescu, Simionescu îi spuse ceva procurorului Lupu, care aprobă printr-o scurtă înclinare a capului. Astfel, jumătate de minut mai târziu, inelul care atrăsese atenţia lui Apostolescu se odihnea în buzunarul lui Simionescu.

— Domnule doctor – zise Apostolescu, când ajunse lângă el –, aveţi permis pentru arma cu care ne-aţi ameninţat?

— N-am vrut să vă ameninţ pe dumneavoastră... Am vrut să mă sinucid!... De ce nu m-aţi lăsat...?

— Trebuia să vă sinucideţi înainte de a o ucide pe Viorica Panaitescu!

— Dar n-am niciun amestec în treaba asta... De ce nu vreţi să înţelegeţi...?

— Atunci de ce aţi încercat să vă suprimaţi?

— Pentru că, în clipa când mi-am văzut descoperită ascunzătoarea, mi-am dat seama’ că sunt pasibil de închisoare...

— Nu mi-aţi răspuns dacă aveţi permis pentru portarmă!

— Nu am – răspunse doctorul, plecând capul în piept.

— De unde aveţi pistolul?

— L-am găsit într-un compartiment de tren, în urmă cu zece-cincisprezece ani, şi am tot amânat să-l predau...

— Domnule procuror – zise Apostolescu, întorcându-se spre Lupu, care tocmai terminase sigilarea casetei cu valori –, propun reţinerea domnului doctor Antonescu atât pentru

tezaurizare ilegală de valută cât şi pentru posedarea neautorizată a unei arme de foc.

— Vă rog să procedaţi în consecinţă, domnule căpitan! aprobă Lupu.

***

O jumătate de oră mai târziu, procurorul Lupu şi cei doi detectivi stăteau de vorbă în biroul ultimilor.

— Şefu', chiar crezi că n-a urmărit să ne cureţe? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Mai mult ca sigur! Numai un nebun putea încerca să. împuşte trei reprezentanţi ai justiţiei în exerciţiul funcţiunii... Ce obţinea în afara unui răgaz de câteva ore?...

— Are dreptate Apostolescu! confirmă Lupu. Atunci când a scos pistolul, şi voi eraţi încă aplecaţi peste ascunzătoarea casetei cu monede, primul său gest a fost să-şi ducă ţeava la frunte şi să apese pe trăgaci. Dându-şi seama că arma e înzăvorâtă, a coborât-o pentru a-i înlătura piedica, iar în clipa următoare a intervenit şeful dumitale.

— În fond, de ce crezi că a vrut să se sinucidă? reluă Simionescu. Oare atât de mult să-l fi speriat valuta pe care am descoperit-o la el?

—Nu mi se pare convingătoare versiunea pe care ne-a furnizat-o... Dacă nu-i de vină inelul pe care l-ai reţinut – şi care se potriveşte al naibii de mult cu descrierea inelului purtat de Viorica Panaitescu! –, înseamnă că el mai are ceva ascuns sub parchet.

— N-o fi ce căutăm noi? întrebă plin de speranţă Lupu.

— Nimic nu-i exclus! spuse căpitanul ridicând din umeri. În tot cazul, predând caseta lui Antonescu colegilor noştri de la „economic", putem fi siguri că experienţa lor va exclude scăparea elementelor care ne-ar putea interesa. În ceea ce priveşte inelul – continuă el, întorcându-se spre Simionescu –, te rog să dai o fugă cu el atât la Şerban Marinescu, logodnicul fetei, cât şi la Nelly Naumescu, colega ei de facultate. Mâine dimineaţă trebuie să ştim încotro o pornim.

În momentul când se ridicară de pe scaune pentru a se despărţi, procurorul Lupu făcu o precizare: — A, să nu uiţi, căpitane! Pentru doctorii Dârlogea şi Antonescu am formulat deja nişte acuzaţii pe care le putem proba, deci reţinerea lor în continuare nu ridică probleme. În ceea ce o priveşte pe cea de a treia persoană arestată, nu consider că împotriva Aglaei Negulescu există suficiente probe de incriminare. Ai grijă, o zi a trecut.

— Am înţeles – răspunse Apostolescu, în timp ce privea semnificativ spre Simionescu –, mai am două zile... şi va trebui să-mi cer scuze pentru confuzia făcută!

Capitolul XXXIV

AUTOTURISMUL DOCTORULUI ANTONESCU

Trecuse o oră de la începerea programului, Simionescu încă nu venise, iar Apostolescu era nervos.

Avea certitudinea că, deşi a pus mâna pe criminali, nu-i va putea acuza din lipsă de probe.

Singura lui consolare era că doi dintre criminali, probabil principalii, vor fi totuşi condamnaţi pentru alte infracţiuni. „Da' ce-mi pasă mie de alte delicte, când nu reuşesc să elucidez afacerea principală?!" îşi spuse el, sculându-se brusc de pe scaun şi pornind să-şi măsoare biroul cu paşii.

Când Simionescu intră în birou şi îşi văzu şeful plimbându-se îngândurat cu mâinile împreunate la spate, înţelese că nu l-a găsit într-o dispoziţie deosebit de bună.

— Ai reuşit să-i găseşti? îl întâmpină Apostolescu, când dădu cu ochii de el.

Evident, nu se înşelase. Dacă voia să evite o muştruluială, nu trebuia să vorbească mai mult decât era necesar.

— Da. Atât pe logodnicul fetei, cât şi pe colega ei...

— Şi...? îl întrerupse arţăgos Apostolescu.

— Ambii au confirmat că este inelul pe care-l purta Viorica Panaitescu... – raportă Simionescu, în timp ce urmărea cu satisfacţie cum fruntea lui Apostolescu a început să se descreţească.

— Cu fosta soţie a doctorului Antonescu ai luat legătura?

— Da, încă de aseară. După ce mi-a făcut portretul moral – de fapt, imoral! – al soţului ei, care a scos-o din casă pentru a-şi aduce o fâţă tânără, m-a asigurat că nu l-a mai văzut din ianuarie, când s-au despărţit.

— În regulă! comandă două cafele, Dane – ceru el, aşezându-se pe scaun.

Simionescu se conformă şi îi urmă exemplul, având grijă să nu-i tulbure meditaţia.

— Ascultă, Dane... – începu Apostolescu, zece minute mai târziu, în clipa când îşi făcură apariţia: mai întâi o tăviţă

cu două cafele şi apoi fata de la bufet... Reluăm interogatoriul doctorilor Dârlogea şi Antonescu – îşi continuă el fraza, când rămaseră singuri. Da, aşa vom face... Deocamdată nu văd altă cale!

Câteva minute mai târziu, Dârlogea fu introdus în încăpere de către un gardian.

— De ce m-aţi mai chemat – începu el, după ce luă loc pe un scaun –, nu vă ajunge că m-aţi înfundat pe cel puţin un an?

Dacă Apostolescu se aşteptase să vadă un om demoralizat, efect constatat la toţi cei care erau reţinuţi în arest pentru cercetări, trebuia să recunoască că s-a înşelat. Moralul doctorului Dârlogea nu era câtuşi de puţin afectat, din contră...

— Domnule doctor, principala mea misiune este s-o descopăr pe Viorica Panaitescu, vie sau moartă. Din acest motiv v-am chemat – preciză Apostolescu calm.

— Descoperiţi-o! Ce mă priveşte pe mine!

— Vă priveşte foarte mult, domnule doctor. Noi am putut stabili în ultimele zile că Viorica a rămas la dumneavoastră, în noaptea când v-a vizitat, şi că i-aţi provocat avortul...

— Nu-i adevărat! E o minciună...

— Cei patru martori, pe care i-aţi invocat pentru a vă stabili un alibi, au revenit asupra declaraţiilor lor recunoscând că au plecat şi v-au lăsat cu Viorica Panaitescu – continuă Apostolescu, fără să ţină seama de întrerupere.

— Da, e adevărat! Mi-am spus că dacă am câţiva martori, voi scăpa de necazurile pe care mi le puteaţi pricinui cu întrebările voastre agasante. Deşi n-am nicio vină, am vrut să mă scutesc de o bătaie de cap inutilă. Există oare vreo lege prin care să mă puteţi condamna pentru că am vrut să fiu lăsat în pace? întrebă el sfidător.

— Deci nu recunoaşteţi că i-aţi provocat un avort Vioricăi Panaitescu?

— Nu, bineînţeles! îmi menţin vechile declaraţii.

— Menajera dumneavoastră, Caty, susţine contrariul...

— Ce-mi pasă mie ce susţine o femeie bătrână şi proastă...?

— Cum explicaţi faptul că la Aglaia Negulescu a fost găsit un lănţişor de aur care i-a aparţinut Vioricăi Panaitescu?

— Nu înţeleg! îl găsiţi la ea şi-mi cereţi explicaţii mie? Oare sunteţi om serios...?

— Ce-a căutat doctorul Antonescu la dumneavoastră după plecarea musafirilor?

— Nu-i adevărat! N-a fost la mine! Dacă susţine contrariul, să vă spună el de ce a venit.

— Dane, cheamă gardianul să-l conducă pe domnul la arest.

În timp ce gardianul, care aşteptase pe culoar, îl lua în primire, mai adăugă: — Ce v-am spus data trecută rămâne valabil: când vă hotărâţi să vorbiţi, anunţaţi-mă.

Fără să-i răspundă, doctorul Dârlogea îl privi ironic şi ieşi cu însoţitorul său.

— Să ni-l trimită şi pe doctorul Antonescu – ceru el, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Luaţi loc, domnule doctor – îl invită Apostolescu, după ce intră în birou cel de-al doilea bănuit. Cum merge rana de la mână, vă mai supără?

— Aşa şi aşa. Am avut noroc că mi-aţi perforat numai ţesutul muscular, dacă-mi atingeaţi osul, o încurcam – răspunse el în glumă.

— Domnule doctor – intră Apostolescu în subiect –, am constatat că alibiul pe care ni l-aţi furnizat în legătură cu felul în care v-aţi petrecut timpul în noaptea când a dispărut studenta Viorica Panaitescu nu corespunde realităţii...

— E clar – îl întrerupse doctorul – iubitoarea mea soţie a ţinut să-mi mai facă un „serviciu”! Ce v-am spus este adevărat, în noaptea aceea am fost şi am rămas la ea... Dacă neagă asta, înseamnă – şi, de fapt, nici nu mă surprinde! – că nu i-a trecut încă dorinţa de răzbunare... Am

fost eu un prost că nu i-am sucit gâtul atunci când am prins-o cu ăla...

— Domnule doctor – îl întrerupse Apostolescu, pentru a nu lăsa discuţia să alunece într-un domeniu care nu-l interesa—, deosebit de declaraţia soţiei dumneavoastră, avem un martor care susţine că v-a văzut în noaptea dispariţiei Vioricăi Panaitescu intrând la doctorul Dârlogea. De ce ne-aţi ascuns această vizită?

— Eu am intrat la Dârlogea?! întrebă neîncrezător Antonescu. Nu-i adevărat! Ori mă luaţi la sigur, ori cel care spune că m-a văzut face o confuzie grosolană.

— Cum explicaţi prezenţa unui inel care i-a aparţinut studentei Viorica Panaitescu în caseta pe care am descoperit-o la dumneavoastră?

— Tot ce aţi găsit în caseta mea reprezintă obiecte şi valori cumpărate cu cel puţin zece ani în urmă. Permiteţi-mi ca, după atâţia ani, să nu-mi mai amintesc provenienţa lor – răspunse fără ezitare doctorul.

— Inelul la care mă refer a fost la mâna Vioricăi Panaitescu în ziua când a venit la dumneavoastră să-şi facă chiuretajul; adică acum cinci luni. Nu consider că scurgerea acestor luni poate justifica, ca să zic aşa, o amnezie. De aceea, vă rog să faceţi un efort de memorie şi să răspundeţi la întrebare.

— Regret, domnule căpitan, dar am fost înţeles greşit. Eu n-am spus că sufăr de amnezie... din contră mă bucur de-o memorie foarte bună. De ani de zile n-am mai umblat la casetă, şi dacă fata mai avea acum cinci luni inelul ei, atunci, în mod cert, este vorba de un alt obiect.

***

— Şefu’ – comentă Simionescu, după ce doctorul Antonescu fu trimis la arest –, am impresia că, datorită candorii cu care ni se spulberă probele de către domnii doctori, proiectul nostru de a ne petrece împreună concediul la mare va fi înlocuit printr-o internare la spitalul de boli nervoase... în timp ce noi înnebunim, ei sunt bine mulţumesc! Oare’ ce-or urmări...?

— La întrebarea asta e uşor de răspuns! Ambii vor să fie condamnaţi pentru delictele stabilite împotriva lor; culpele pentru posedarea unor instrumente de întrerupere a sarcinii sau pentru păstrarea neautorizată de valută atrag pedepse incomparabil mai mici decât cele pentru omucidere. Ai înţeles?

— Da, da, asta e deci... – murmură Simionescu. Cu un avocat bun, după câteva luni îi vedem plimbându-se pe Calea Victoriei!

— În tot cazul, interogatoriile de astăzi n-au fost zadarnice...

— Ce optimist eşti! spuse înciudat Simionescu.

— Nu chiar optimist, dar, oricum, încep să le întrevăd jocul... Mai exact să pricep indiferenţa cu care privesc învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu...

— E firesc! Se simt tari pe poziţie deoarece n-am găsit corpul victimei...

— Şi ştii de ce sunt atât de siguri?... Pentru că-l căutăm acolo unde n-are ce căuta!...

— Ce vrei să spui?! întrebă contrariat Simionescu.

— Nimic în afară de faptul că am să-ţi amintesc două elemente: primul, Dârlogea are o vie la Valea Călugărească, şi al doilea, Antonescu are o maşină. Ce zici, asta nu spune nimic?

— Drace! exclamă Simionescu luminat. Cum de nu ne-am gândit până acum la asta?...

— Spune-i lui Vartunian să pregătească maşina pentru drum, plecăm imediat!

***

După aproape o oră de goană pe o şosea aglomerată, maşina lui Vartunian se opri, prăfuită, în faţa postului de poliţie din Valea Călugărească.

Şeful postului, un locotenent tânăr, îl ascultă şi apoi spuse: — Pe domnul doctor Dârlogea îl văd foarte rar, mai mult toamna, după cules. În schimb, soţia lui, de cum începe luna iulie şi până la începutul lui decembrie, se tot învârte pe aici.

— Anul ăsta l-aţi văzut pe Dârlogea prin localitate?

— Nu. Asta înseamnă că, chiar dacă a fost, a stat foarte puţin.

— Cine se ocupă de administrarea viei?

— A, un fost funcţionar, acum pensionar, care face pe chelarul.

— Bine, vă rog să ne conduceţi la via lui.

Maşina îi lăsă în faţa unei poteci înguste, între două vii, şi restul drumului îl parcurseră cu picioarele.

După câteva minute, drumul se lărgi şi se opriră în faţa unei porţi, pe care o firmă din tablă atrăgea atenţia că înăuntru e „câine rău“. Şi, într-adevăr, nu se apropiară bine de gard, şi doi dulăi ciobăneşti îşi proptiră labele în el şi începură să-l scuture furioşi.

Locotenentul care îi însoţise trebui să fluiere şi să bată în poartă aproape zece minute, până fu auzit de un bătrânel, trecut bine de şaizeci de ani, care ieşi din casă şi se apropie cu paşi mici de ei.

Recunoscându-l pe ofiţer, îl salută şi îl întrebă ce doreşte.

— Domnii sunt de la Bucureşti şi ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Vă rog să legaţi câinii pentru a putea intra înăuntru – ceru el.

Când intrară în curte, văzură în faţă o clădire arătoasă, cu o tindă de jur-împrejur, de unde ieşise şi bătrânul care îi întâmpinase; pe dreapta o magazie din zid, unde trebuia să fie crama; iar pe stânga se întindea o vie pusă pe spaliere.

— Ce suprafaţă are terenul? întrebă Simionescu, în timp ce erau conduşi spre casă.

— Aproape două hectare – răspunse bătrânelul.

— Când a fost ultima oară pe aici domnul Dârlogea? se interesă Apostolescu, după ce luară loc într-o încăpere care, după mobilă, ţinea loc atât de dormitor cât şi de birou.

— Din toamna trecută nu l-am mai văzut.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. De altfel, dacă crama e goală, nici nu avea ce să facă pe aici.

— Pe domnul Antonescu îl cunoaşteţi?

— Sigur că-l cunosc! E domnul acela înalt care îl aducea pe domnul doctor cu maşina să ia vin.

— Dânsul v-a vizitat anul acesta?

— Fără domnul doctor ce să caute?

— Dar doamna Dârlogea?

— Nici dânsa. Am vorbit la telefon acum o săptămână şi mi-a spus să fac curăţenie în casă deoarece în următoarele zile va veni la vie.

— Vă rog să vă gândiţi bine şi să-mi spuneţi – ceru Apostolescu –, cine a fost aici de la Bucureşti în intervalul cuprins între sfârşitul lunii februarie şi începutul lunii martie?

Bătrânelul îl privi un moment, parcă fără să înţeleagă întrebarea, apoi spuse ridicând din umeri: — Absolut nimeni nu a fost pe aici în perioada la care vă referiţi, nici din Bucureşti, nici din altă parte.

— Dumneavoastră aţi stat aici în permanenţă?

— Chiar dacă am plecat, pentru cel mult o oră, prin comună, soţia şi copiii mei au rămas acasă şi nu se poate să nu fi remarcat un străin.

— Bine, să mergem —-spuse Apostolescu ridicându-se de pe scaun şi pornind spre ieşire.

La poartă se despărţiră de bătrânel şi porniră către maşină.

— Domnule căpitan – începu timid locotenentul care îi însoţea –, pot să vă întreb despre ce-i vorba?

Apostolescu îi explică în câteva cuvinte bănuielile lor.

Locotenentul, după ce-l ascultase cu atenţie, îşi scutură capul şi spuse: — Domnule căpitan, este imposibil să fi putut îngropa fata în vie, deoarece, de la 15 februarie şi până la sfârşitul lunii martie, la noi a fost zăpadă de doi metri, prin care niciun tanc n-ar fi putut trece, darămite un autoturism...

— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, te rog să cercetezi printre localnici dacă nu există cineva care l-a

văzut totuşi pe Dârlogea pe aici, la începutul lunii martie, şi să mă anunţi la Departament.

Drumul spre Bucureşti fu efectuat într-o linişte deplină, pe care numai Vartunian o mai spărgea cu claxonul.

Capitolul XXXV

AUTODRICUL

Când intrară în birou, Apostolescu găsi pe biroul lui un bileţel de la un coleg care îl ruga să-l caute.

Posomorât, trase telefonul la îndemână şi formă interiorul indicat în bileţel.

— Cu locotenent-colonelul Calcăntraur, vă rog – ceru el.

Urmă o scurtă pauză, apoi reluă:

— Să trăiţi, Apostolescu la telefon!... S-a făcut, vă aştept – zise el zâmbind. Apoi, cum închise telefonul, i se adresă lui Simionescu: comandă trei cafele, vine nea Grigore la noi.

Apostolescu zâmbi din nou, cu gândul la „nea Grigore“, cum era cunoscut în întregul Departament, deoarece celălalt nume, de familie, era greu de pronunţat.

Locotenent-colonelul Calcăntraur fusese primul instructor pe care îl avusese Apostolescu când a intrat în Poliţie, şi avea toate motivele să-i fie recunoscător, atât pentru felul în care îl tratase cât şi pentru munca pe care o depusese pentru a-i introduce în tainele criminalisticii. Calcăntraur intră în birou odată cu bufetiera care aducea cafelele.

Era un bărbat la 55-60 de ani şi singura podoabă capilară erau perciunii încărunţiţi. Avea sprâncene stufoase şi purta o pereche de ochelari cu rame groase şi nenumărate dioptrii, care îi ascundeau ochii mici şi şireţi. Dacă n-ar fi fost trădat de o bărbie ascuţită şi voluntară, ar fi fost luat cu uşurinţă drept un anonim, fără personalitate.

Unii dintre colegi, mai răutăcioşi, susţineau că tocmai datorită figurii sale candide obţinuse un număr impresionant de succese, deoarece răufăcătorii îl confundau cu un duhovnic şi nu-i mai ascundeau nimic. Ba mai mult, aceiaşi răutăcioşi susţineau că, pentru mai mult efect, îşi ţine o rasă de călugăr la birou şi o îmbracă ori de câte ori anchetează un delicvent.

Aşteptă până ce plecă fata de la bufet şi începu să-şi mişte mustaţa mare şi stufoasă care-i acoperea complet

partea superioară a gurii: — Vedeţi ce-nseamnă un nas de copoi bătrân, să ştii să vii întotdeauna la momentul oportun... pentru a nu bea cafeaua rece... Ce fac băieţii? continuă el, jovial, trăgându-şi un scaun lângă biroul lui Apostolescu, unde poposiseră cele trei ceşti cu cafea. Ce-s mutrele astea de înmormântare? Când un anchetator se lasă doborât de deznădejde, înseamnă în fond că cedează în faţa amoralităţii.

— Nu, nea Grigore! Nu se pune problema abandonării cursei... Partea cea mai enervantă e că ştiu cine-s criminalii, dar nu pot să-i pun sub acuzare. Mai exact, deşi am probe incriminatorii, nu le pot fructifica, deoarece – şi aici apare culmea cercului vicios! – nu pot dovedi că există o victimă!

— Chiar faptul că ai ajuns la aceste concluzii dovedeşte că ai străpuns apărarea criminalului, sau criminalilor, încă un pic de perseverenţă şi, ca întotdeauna, crima va fi pedepsită. Da' să ştii, Nicule, că n-am venit la tine pentru a te încuraja – te cunosc eu bine, n-ai tu nevoie de aşa ceva! –, ci pentru a-ţi mulţumi în legătură cu valuta descoperită la doctorul Antonescu...

— Păi, cum vine asta? Dumneata cu recunoştinţa pentru serviciul pe care l-am făcut „economicului", şi eu cu plata cafelelor!... Decât aşa mulţumiri...

— Ia uită-te ce ingratitudine!, da' tu câtă cafea mi-ai băut, mă, când erai ca mânzu' ăsta? replică el, arătând cu mâna spre Simionescu, care asista la discuţia celor doi prieteni râzând discret, cu gura până la urechi.

— Ascultă, Nicule – reluă Calcăntraur, după ce începură să-şi soarbă cafelele –, n-am venit numai să-ţi beau cafeaua, deşi recunosc că la tine parcă e mai bună decât aiurea, ci să-ţi dau o informaţie care n-ar fi exclus să prezinte importanţă pentru cazul de care te ocupi. În timp ce făceam cercetări la doctorul Antonescu acasă pentru a stabili dacă nu mai are şi alte ascunzători de natura celei descoperite de tine, a fost căutat de foarte multe, persoane. Printre astea a fost şi un tip care, după cum era

îmbrăcat, nu părea să dispună de mijloacele necesare pentru a se trata la un medic particular. Bineînţeles că l-am luat puţin din scurt în legătură cu scopul vizitei lui şi mi-a spus că e mecanic auto şi se ocupă cu întreţinerea maşinii doctorului de mult timp. În sfârşit, motivarea lui era destul de plauzibilă şi, după ce i-am luat datele de identificare, l-am pus pe verde. Stai! Nu te impacienta, abia acum vine bomba! Când, întâmplător, m-am apropiat de fereastră, l-am văzut pe domnul mecanic în stradă, urcându-se într-o maşină... Ei bine, ştii ce fel de maşină era?! N-ai de unde să ştii, să-ţi spun tot eu, era un autodric. Ce părere ai?

Apostolescu, care la început îl asculta amuzat, deoarece îi plăcea felul colorat în care povestea fostul lui şef, deveni brusc atent când auzi precizarea şi, ridicându-se în picioare, spuse: — Nea Grigore, iartă-mă! Ne terminăm altă dată cafelele. Dă-mi, te rog, adresa vizitatorului...

***

Autoturismul lui Vartunian viră pe lângă Institutul medico-legal şi opri, pe dreapta, în faţa întreprinderii de pompe funebre.

Cei doi detectivi intrară în unitate şi cerură să vorbească cu responsabilul. Acesta, un bărbat între două vârste, îi întrebă ce doresc şi, după ce îşi declină calitatea, îi pofti în biroul lui: o încăpere mică, mobilată cu o măsuţă şi trei scaune, pe care fură poftiţi să ia loc.

— Domnule Georgescu – începu Apostolescu –, deşi o să vi se pară curios, am dori să ne daţi câteva lămuriri în legătură cu activitatea dumneavoastră. Mai exact, ce trebuie să facă o familie în cazul că unul dintre membrii ei a decedat?

Responsabilul unităţii îl ascultă, apoi, luând o atitudine de compasiune, spuse: — Îmi pare nespus de rău, sincerele mele condoleanţe... Asta-i viaţa: viii cu viii şi morţii cu m...

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră – îl întrerupse Apostolescu, în timp ce Simionescu abia îşi stăpânea râsul. Am venit la dumneavoastră în interes de serviciu, după cum v-am mai spus, cu unicul scop de a mă documenta

asupra formalităţilor care se fac pentru înhumarea unui mort. Deci vă rog să-mi spuneţi ce trebuie făcut ca un mort să fie dus la cimitir şi îngropat?

— E foarte simplu! Familia decedatului vine la noi cu certificatul de deces eliberat de primărie, după adeverinţa medicului curant, şi cu actul de proprietate al unui loc de veci.

— Şi dacă familia nu are loc de veci în proprietate?

— Nu-i nimic, familia se duce la primărie, de unde, după ce a plătit o anumită taxă, în funcţie de venituri, primeşte o autorizaţie de înmormântare. E foarte simplu. Nu?

— Deci să admitem că familia a îndeplinit toate formalităţile şi vi se adresează dumneavoastră. Mai departe ce se întâmplă?

— Cerem familiei gabaritul aproximativ al mortului şi în decurs de trei ore confecţionăm sicriul şi îl trimitem familiei odată cu celelalte recuzite... Apoi, într-un interval de 72 de ore de la stabilirea decesului, facem programarea ridicării mortului şi, la ora stabilită, trimitem un autodric pentru a-l lua şi depune la capela cimitirului. Şi cu asta misiunea noastră a luat sfârşit.

— Dar dacă lipsesc adeverinţele şi dovezile pe care le-aţi enumerat dumneavoastră, cum se poate înhuma un om decedat?

— Poftim!? exclamă interlocat funcţionarul, apoi, privindu-l neîncrezător pe Apostolescu, întrebă: Nu înţeleg, ce fel de deces este ăla în care nu se pot procura actele legale? Glumiţi, probabil...

— Vă rog să fiţi atent, domnule Georgescu – începu grav Apostolescu, deşi în sinea lui era amuzat de privirile bănuitoare pe care i le arunca interlocutorul său: Să admitem că am ucis un om – şi este evident că în această situaţie nu pot să procur actele necesare! –, cum fac să mă scap de cadavru? Aş putea apela la o maşină de-a dumneavoastră? Bineînţeles, plecând de la premisa că nu mă uit la bani?...

— Eu ştiu?... Staţi un moment să mă consult cu ajutorul meu... ştiţi, el e mai vechi în meseria asta. Vă rog să mă aşteptaţi, revin imediat – zise el ieşind din birou.

— Ei, vezi că e posibil? se adresă Apostolescu, satisfăcut, lui Simionescu.

Simionescu nu mai avu când să răspundă.

Uşa fu deschisă cu violenţă şi înăuntru pătrunseră doi subofiţeri de poliţie, roşii la faţă şi suflând ca nişte locomotive cu aburi, iar în spatele lor, la adăpost, funcţionarul cu care discutaseră mai înainte.

Apostolescu, auzind cavalcada din spatele lui, îşi întoarse capul spre uşă tocmai când funcţionarul explica cu vocea întretăiată, probabil datorită cursei pe care o făcuse pentru a-i căuta şi a-i aduce pe cei doi oameni ai legii: — Ei sunt... ăla mic şi blond s-a dat drept ofiţer de poliţie... A spus că a omorât un om şi că plăteşte oricât dacă-l scap de cadavru... Sunt doi criminali... Arestaţi-i imediat!

Unul dintre subofiţeri începu să-şi pipăie nervos centura, unde îşi avea locul pistolul, în timp ce celălalt mai făcu un pas şi ceru imperios: — Actele la control, vă rog!

Mai întâi surprins, apoi resemnat, Apostolescu duse mâna la buzunarul de sus al hainei şi scoase legitimaţia cu două degete.

Ca la un semnal, în clipa când subofiţerul întinse mâna s-o ia, Simionescu izbucni în râs.

Era mai mult decât putea suporta, mai ales că el mai trecuse printr-o situaţie similară, cu două săptămâni înainte, când nimerise în arestul Poliţiei feroviare.

Apostolescu se întoarse spre el indignat, pentru a-l admonesta, dar... sfârşi prin a-i urma exemplul.

Cei doi subofiţeri îi priviră contrariaţi, în timp ce funcţionarul, prevăzător, mai făcu un pas înapoi spre uşă.

Cel care luase legitimaţia le aruncă o ultimă privire, fioroasă, apoi deschise legitimaţia.

— Să trăiţi, domnule căpitan! exclamă el surprins, luând poziţie de drepţi. Vă raportez că acest cetăţean ne-a

chemat, spunându-ne că la el în birou se află doi criminali periculoşi... – se scuză el.

— Nu-i nimic. A fost o confuzie – zise împăciuitor Apostolescu. Puteţi să vă retrageţi... Nu, nu, dumneata rămâi! încă n-am terminat... – zise el, când văzu că funcţionarul vrea să se transforme în avangardă.

— Ştiţi, eu n-am avut nimic împotriva dumneavoastră. Aţi spus că sunteţi poliţişti, dar nu purtaţi uniformă... nici legitimaţia nu mi-aţi arătat-o...

— Să lăsăm asta. În fond, v-aţi făcut numai datoria şi nu pot decât să vă felicit pentru promptitudinea cu care aţi sesizat autorităţile – zise cu francheţe Apostolescu. Vă rog să luaţi loc şi să continuăm discuţia. Iată despre ce-i vorba: există bănuiala că undeva, într-o casă, a fost ucis un om, iar corpul acestuia a fost transportat, probabil, cu o maşină de-a dumneavoastră la un cimitir unde a fost îngropat, să zicem clandestin. Lucrurile s-ar fi putut petrece aşa cum presupuneam noi. Ce părere aveţi?

— Este imposibil! Fără acte în regulă, nu l-am fi ridicat...

— Dar dacă şoferul ar fi fost cointeresat cu o sumă mare de bani?

— Degeaba! N-ar fi fost acceptat pe poarta nici unui cimitir.

— Nici chiar dacă obţinea conivenţa paznicului de cimitir?

— Eu ştiu...? Poate... – admise el gânditor. Dar, în tot cazul, asta putea s-o facă numai noaptea. Ziua sunt prea mulţi oameni pe acolo (funcţionari de la administraţia cimitirului, preoţi, gropari etc.) şi ar fi fost imposibil să nu se remarce că mortul n-a trecut prin capelă.

— Deci noaptea ar fi fost posibilă o astfel de operaţie?

Întrebă Apostolescu, cu speranţa că a găsit cheia misterului.

— Da, n-ar fi imposibil. Numai că vedeţi... autodricurile nu circulă noaptea...! Şi apoi, admiţând că o astfel de maşină a reuşit să scape de sub supravegherea paznicului

de noapte, ce-a făcut cu mortul după ce l-a introdus în cimitir? Unde l-a îngropat?

— ... într-o groapă făcută, în timpul zilei, pentru un decedat „legal”!... Au mai adâncit groapa, să spunem, cu încă jumătate de metru, au băgat mortul acolo şi au pus o palmă de pământ peste el. A doua zi, se face înhumarea răposatului cu forme legale peste corpul primului mort – şi gata! în groapă sunt doi morţi! Ce părere aveţi?

— Este imposibil! în primul rând, gropile sunt săpate numai în ziua când sunt folosite, apoi nu era posibil ca excedentul de pământ să nu fi atras atenţia familiei decedatului şi preotului care a oficiat înmormântarea!

— Dar dacă ar fi băgat mortul într-un cavou? insistă Apostolescu.

— Admiţând că criminalii şi complicele lor, paznicul cimitirului, au avut chei potrivite, n-ar fi fost chiar imposibil. Ar fi ridicat lespedea unei urne şi ar fi vârât mortul înăuntru – zise el gânditor. Dar nu se poate! Nu pot să cred că ar putea un paznic de cimitir, să se bage într-o astfel de combinaţie... oricât ar fi de avid după bani!

— Am înţeles, domnule Georgescu, suntem edificaţi. Mai am o rugăminte la dumneavoastră. Să ne spuneţi, cum putem sta de vorbă cu şoferul Radu Stătescu?

— Dacă a venit din cursă, e foarte simplu! Aşteptaţi un moment să mă uit – zise el, părăsind încăperea.

— Deci nu-i imposibil să fi găsit drumul cel bun – zise încrezător Apostolescu.

— Să sperăm... – începu Simionescu, dar fu întrerupt de intrarea domnului Georgescu.

Era însoţit de un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu o faţă rotundă, luminată de doi ochi căprui, inteligenţi. La invitaţia lui Apostolescu, luă loc pe scaun, proptindu-şi începutul de burtică în plină dezvoltare de masa la care stăteau anchetatorii.

— Îl cunoaşteţi pe doctorul Antonescu? începu Apostolescu, în timp ce funcţionarul cu care se întreţinuse până atunci primi încuviinţarea să se retragă.

— Da – răspunse Radu Stătescu.

— De mult timp?

— De vreo doi ani, de când mă ocup de întreţinerea maşinii dânsului.

— În afara întreţinerii maşinii, ce alte legături mai sunt între dumneavoastră? întrebă Apostolescu, scrutându-i faţa cu atenţie.

— Niciuna! Ce alte legături pot exista între noi?! Eu sunt şofer, iar dânsul e medic!

— N-a apelat niciodată la dumneavoastră pentru a-i transporta ceva cu autodricul.

— Doamne fereşte! zise el, închinându-se de câteva ori. Ce nevoie ar fi avut de o maşină în care se transportă morţii, când o are pe a dânsului?!

— Te rog să-ţi aminteşti – începu sever Apostolescu –, ce ai transportat pentru doctorul Antonescu în primele zile ale lunii martie.

— Nimic! De altfel, toată luna martie şi câteva zile din februarie, autodricul meu a stat pe butuci, în reparaţie capitală...

— Şi dumneavoastră ce-aţi făcut în acest timp? Aţi lucrat pe altă maşină?

— De unde altă maşină, când avem numai una... aceea pe care o conduc eu?

— Dacă n-aţi avut nicio maşină la dispoziţia unităţii, cum aţi asigurat deservirea populaţiei?

— Domnul Georgescu a aranjat cu şeful unităţii de pompe funebre din sectorul V ca maşina lor să asigure şi transporturile noastre!

Câteva minute mai târziu – primind şi confirmarea şefului de unitate că maşina a fost, într-adevăr, imobilizată în perioada în care s-ar fi putut transporta corpul Vioricăi Panaitescu –, cei doi detectivi părăsiră unitatea cu nişte mutre atât de plouate, încât cine i-ar fi văzut de unde au ieşit n-ar fi putut decât să-i compătimească pentru greaua pierdere suferită.

Capitolul XXXVI

VOLATILIZAREA

Când cei doi anchetatori reveniră la birou, era ora două după-amiaza.

— Ştii – începu Apostolescu înfuriat –, îmi este imposibil să pricep ce au putut să facă cu cadavrul fetei. M-am transpus de zeci de ori în situaţia unui criminal care vrea să scape de corpul victimei... Da', degeaba! Nu sunt în stare să găsesc soluţia!... Nu-mi rămâne decât să mă duc la şef şi să-l rog să-mi preia cazul... Altă cale nu văd...

— Şefu' – zise Simionescu, brusc inspirat –, dacă au aruncat corpul fetei într-un lac din jurul Capitalei, cu o greutate vârtoasă legată de gât? N-ar fi fost prea greu să facă treaba asta. Doar aveau maşina lui Antonescu la dispoziţie.

Apostolescu ridică capul şi îl privi un moment gânditor. Parcă cucerit de idee, apoi izbucni: — Pe dracu! Nu ţine! În afară de faptul că iarna lacurile sunt golite de apă, dar şi ce mai rămâne pe fundul acestora îngheaţă tun.

Din nou, liniştea camerei nu mai fu întreruptă decât de pufăitul ţigărilor.

— Ascultă – reluă Apostolescu, după vreun sfert de oră –, ce-ar fi dacă am sta de vorbă şi cu Nuţa, femeia de serviciu de care ne-a vorbit Katy, menajera doctorului Dârlogea?

— Katy a spus că nu ştie unde stă! Doar am întrebat-o...

— Nu-i nimic! Dacă nu ştie ea, trebuie să ştie soţia doctorului Dârlogea. Tot n-am discutat până acum cu ea... Hai!

***

Câteva minute mai târziu maşina opri în faţa casei doctorului Dârlogea şi uşa le fu deschisă, ca de obicei de bătrâna Katy.

Avură însă ghinion. Doamna Dârlogea plecase, cu cel mult o oră mai înainte, la vie la Valea Călugărească. Pentru că tot făcuseră drumul până acolo, intrară în casă, cu

scopul de a mai cere unele relaţii menajerei în legătură cu Nuţa.

Dar, după o jumătate de oră, ajunseră la concluzia că trebuie să renunţe. Katy nu ştia mai mult decât le spusese la ultima audiere.

— Unde locuia Nuţa când lucra la domnul doctor în casă? mai făcu Apostolescu o ultimă încercare.

— În camerutza de lângă caralofeir – răspunse ea.

— Ia să mergem s-o mai vedem odată – propuse Apostolescu, în speranţa că ar putea găsi acolo ceva care să-l ajute la depistarea adresei femeii de serviciu.

Nu trebuiră să piardă mult timp pentru a constata că în cămăruţă nu era nimic care ar fi putut servi la dibuirea femeii căutate. Singura lor speranţă era într-o discuţie cu doamna Dârlogea, dar pentru asta trebuiau să mai facă un drum până la Valea Călugărească.

— Parcă-i un făcut – zise Simionescu amărât, pe când ieşeau pe culoar – unde mergem numai pe alături călcăm! Până şi femeia asta, care în fond nici nu ştim ce ne-ar putea spune, a ţinut să ne pună beţe în roate, volatilizându-se...

— Stai! exclamă Apostolescu, în clipa când ieşi din camera de serviciu pe culoar şi văzu în faţa sa uşa care ducea la calorifer. Am găsit! continuă Apostolescu iritat. Viorica a fost volatilizată... nu mai există niciun dubiu!

Fără să mai dea vreo explicaţie, parcurseră repede culoarul şi, intrând în biroul doctorului, se îndreptă spre telefon şi formă un număr: — Alo... Sărut mâna, Apostolescu la telefon... Iertaţi-mă că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumneavoastră... îmi pare rău, e vorba de o problemă urgentă... Nu. Nu suferă amânare. Vă rog să-l treziţi!... Da, eu sunt, Gelule... Nu, am nevoie de tine în strada Polizu, la doctorul Dârlogea...

Calmează-te, nu-i vorba de o nouă percheziţie... Da, îl trimit pe Vartunian cu maşina, până atunci îmbracă-te şi coboară în stradă.

După ce închise telefonul, în timp ce se lăsă obosit să alunece într-un fotoliu, îi spuse lui Simionescu să trimită maşina după Maier.

Când Maier îşi făcu apariţia, Apostolescu, fără să ţină seama de indispoziţia acestuia, se ridică din fotoliu şi, îndreptându-se spre uşa ce dădea în culoarul anexelor imobilului, spuse: — Vino cu mine!

Simionescu, care mergea în spatele lui Maier, îl văzu pe Apostolescu oprindu-se în faţa primei uşi de pe partea stângă şi deschizând-o. Era sala cazanului de calorifer.

Apostolescu aşteptă să vină şi Simionescu înăuntru, apoi i se adresă lui Maier: — Ce părere ai, s-ar putea arde un cadavru în focarul cazanului?

Maier mai întâi se uită surprins la Apostolescu, apoi lansă cu privirea o implorare mută către Simionescu, dar – ciudat! – se părea că şi acesta ia în serios întrebarea.

Atunci, înfuriat – probabil şi pentru somnul întrerupt –, se apropie de focar şi, deschizând uşiţa metalică, spuse: — Oare, în această încăpere, există vreun om suficient de serios pentru a-mi demonstra cum poate fi introdus corpul unui om matur printr-un orificiu de 14 pe 18 centimetri? Şi, dacă această întrebare nu vă satisface, mai am una: Dacă fata pe care o căutăm avea înălţimea de 160 centimetri, cum a încăput într-o vatră a cărei lungime nu depăşeşte 50 de centimetri? Aştept să-mi răspundeţi! anunţă Maier, trântind uşiţa metalică şi întorcându-se spre el cu braţele încrucişate pe piept, într-o atitudine bătăioasă.

Apostolescu se uită la el şi, clătinând capul amărât, răspunse laconic: — Într-un mod odios, Gelule... în rate!

Orice s-ar fi putut spune despre Maier, dar că e o fire uşor impresionabilă... nici într-un caz! De data asta însă rămase interlocat. Continuă să-l privească pe Apostolescu cu un aer de deplină stupiditate. Când îşi reveni, reuşi să îngaime: — E posibil aşa ceva?

— Da, Gelule. Cred că la ora actuală este singura ipoteză aptă să dezlege misterul dispariţiei Vioricăi Panaitescu. Totuşi este numai o ipoteză! Pentru a putea urma această

pistă, am nevoie de o analiză ştiinţifică din care să rezulte posibilitatea materializării unei astfel de incinerări prin acest focar.

— Pentru expertiza pe care mi-o ceri, am nevoie de concursul inginerilor şefi de la crematoriu şi de la Fabrica de cazane de calorifer. De asemenea, am nevoie de un răgaz de trei ore.

— Spre a reduce cât mai mult răgazul pe care l-ai cerut, am să-i dau ordin lui Vartunian să rămână cu maşina la dispoziţia ta...

***

La ora şase seara, când reveniră la doctorul Dârlogea acasă, Maier era aşezat pe scaun în biroul acestuia. Îşi scoase haina şi, cu mânecile cămăşii suflecate, scria de zor.

— Eşti gata? întrebă Apostolescu.

Maier îşi ridică privirea spre el şi, cu o figură dezgustată, dădu afirmativ din cap.

— Atunci vorbeşte! ceru Apostolescu grăbit.

— Nu-ţi citesc tot raportul expertizei, deoarece conţine douăsprezece pagini, dar, ascultă concluziile: „Cazanul de calorifer, care a constituit obiectul expertizei, poate degaja, prin combustibilul utilizat (cărbuni mărunţiţi), o temperatură între 1 100 şi 1 300 grade.

Ţinând seama de faptul că pentru calcinarea sistemului osos, cea mai rezistentă componentă a corpului omenesc, sunt necesare 1000 de grade, se admite ca posibilă cremarea Vioricăi Panaitescu.

În ceea ce priveşte timpul necesar pentru realizarea cremării (distrugerea completă a corpului), luând în considerare atât puterea calorică a dispozitivului de ardere cât şi greutatea victimei, se apreciază că au fost necesare între trei şi patru ore.

Menţionăm că, arderea unui corp omenesc în dispozitivul expertizat este condiţionată – datorită dimensiunilor uşiţei de vizitare şi vetrei – de decuparea (secţionarea) prealabilă a acestuia.

Referitor la deşeurile rezultate după calcinarea cadavrului, acestea nu se pot deosebi de cele rezultate din arderea cărbunilor”.

— E clar? întrebă Maier, punând pe masă coala de hârtie din care citise. Mâine dimineaţă vei avea raportul dactilografiat şi bun de pus la dosar.

— Dacă nu mă înşel – spuse gânditor Apostolescu –, cenuşa din cutia care este în curte reprezintă deşeurile care au rezultat din utilizarea caloriferului iarna trecută...

— Nu-ţi mai bate capul! îl întrerupse Maier. Uită-te aici! adăugă el, desfăcând o batistă.

În timp ce Apostolescu examina cu o lupă trei nasturi cazoni din metal, o coroană dentară din viplă şi o bucată de tablă îndoită şi cu centrul decupat, toate oxidate şi înnegrite de foc.

Maier adăugă:

— Mi-am spus că n-am ce pierde dacă examinez şi cenuşa, de aceea am pus trei oameni să dea prin sita de mălai toată cenuşa. Rezultatul acestei munci, de ocnaşi, e în faţa ta.

— Da’ tinicheaua asta ce-o mai fi? întrebă Simionescu, care privea peste umărul lui Apostolescu obiectele din batistă.

— M-am întrebat şi eu – răspunse Maier – dar e atât de torsionată încât, până nu o îndreptăm, nu se poate spune nimic.

— Gelule, eu şi cu Dan ne ducem să discutăm cu persoanele care ar putea identifica aceste obiecte – zise Apostolescu arătând spre batistă. Când termini, încuie apartamentul şi sigilează-l. Şi... şi îţi mulţumesc mult pentru ce-ai făcut. La revedere.

Capitolul XXXVII

AGLAIA ÎNCEPE SĂ VORBEASCĂ

Două ore mai târziu, Apostolescu intră împreună cu Simionescu în biroul lor.

Dispoziţia lor suferise o transformare radicală: nu mai erau obosiţi, indispuşi sau nervoşi.

Identificarea coroanei găsite în cenuşă fu făcută în mod indubitabil, după fişa stomatologică a Vioricăi Panaitescu de la policlinica studenţească. În ceea ce priveşte cei trei nasturi cazoni, Nelly Naumescu, colega ei, declară că Viorica purta la palton nasturi militari îmbrăcaţi cu stofă.

Numai bucata de tablă continua să-şi păstreze anonimatul.

— Şi acum? întrebă Simionescu, după ce comandă cafelele.

— Începem cu veriga cea mai slabă a lanţului...

Când a fost adusă de la arest şi introdusă în biroul anchetatorilor, părea abătută şi mai puţin sigură pe ea.

— V-aţi mai gândit la proveniența lănţişorului de aur, doamnă Negulescu? întrebă Apostolescu, după ce o invită să ia loc pe scaun.

— V-am spus, îl am de mult şi nu-mi mai amintesc de unde.

— Oare cinci luni să însemne chiar atât de multă vreme încât să nu vă mai amintiţi?

— Cum adică, cinci luni...? întrebă ea neliniştită.

— Vă place carnea arsă? spuse Apostolescu, degajat, fără să-i răspundă.

— !!!

— Să ştiţi că eu mă refer... la cea de om! precizează el, cu asprime.

— Ce, ce v-vreţi să spuneţi? întrebă ea pălind.

— Nimic! Nimic altceva decât faptul că vă acuz de uciderea studentei Viorica Panaitescu şi de distrugerea cadavrului prin foc! rosti Apostolescu cu asprime.

— Nu-i adevărat! N-am omorât-o eu! strigă ea, ascunzându-şi faţa în mâini şi începând să plângă.

Apostolescu o lăsă să se liniştească, apoi reluă: — Dacă v-aţi hotărî să povestiţi cum s-au petrecut lucrurile, acum în ultimul ceas, poate că v-aţi uşura' situaţia...

— Vă spun tot! Eu n-am nicio vină! Ei au ucis-o...

— Povestiţi totul de la început! o întrerupse Apostolescu.

Aglaia Negulescu, palidă şi cu obrazul desfigurat şi stropit din abundenţă de transpiraţie şi lacrimi, începu să povestească: — După ce domnul doctor s-a învoit cu studenta să-i facă chiuretajul, mi-a cerut să-i pregătesc instrumentele şi a rugat pe domnii Siropeanu şi Morărescu, cu care jucase table până atunci, să-l scuze, deoarece trebuia să facă o operaţie.

Puţin timp după plecarea musafirilor, a venit şi domnul doctor Antonescu.

— Apreciaţi ora, vă rog – ceru Apostolescu.

— Cred că era ora nouă...

— Ce s-a întâmplat după sosirea medicului Antonescu?

— Am introdus-o pe pacientă în cabinet şi, după ce am ajutat-o să se urce pe masă, domnul Antonescu a narcotizat-o cu kelen, iar domnul Dârlogea a trecut la dilatare cu hegarele. Curând a extras un fetus de circa cinci luni...

— Ce sex avea?

— Era o fetiţă.

— Continuaţi, vă rog.

— Imediat după ce a extras şi placenta, s-a pornit o hemoragie puternică. Domnul Dârlogea a început să facă tamponamente şi, văzând că nu reuşeşte să oprească sângele, am mutat-o pe canapea. Aici a continuat să-i facă masaje şi injecţii hemostatice, iar la urmă a telefonat lui Katy să-i aducă gheaţă de la frigider. Constatând că hemoragia nu cedează, a dat un telefon doctorului Florin Cristescu şi l-a chemat la noi. După un sfert de oră a venit...

— Unde locuieşte doctorul Cristescu?

— Aproape de domnul Dârlogea, pe strada Buzeşti, la numărul 29.

— Ce oră era când a venit domnul doctor Cristescu?

— Cred că unsprezece.

— Ce s-a întâmplat după venirea medicului Cristescu?

— Domnul Dârlogea l-a rugat să-l ajute, dar acesta, după ce a consultat pacienta, a spus că nu poate să facă nimic şi singura soluţie este s-o interneze de urgenţă într-un spital. Dar atât domnul Antonescu cât şi domnul Dârlogea s-au opus, spunând că nu sunt de acord deoarece fiecare dintre ei au mai avut în trecut câte un caz de deces postavort şi nu vor să ajungă la închisoare. Atunci domnul Cristescu s-a înfuriat şi, spunându-le că vor ucide fata, a plecat trântind uşa!

Şi, într-adevăr, un sfert de oră mai târziu, studenta a murit – zise Aglaia Negulescu, ascunzându-şi din nou faţa în palme.

Apostolescu o lăsă din nou să se liniştească, apoi îi ceru să continue relatarea.

— Eu, simţind că nu mă mai ţin picioarele, m-am aşezat pe un scaun, în timp ce domnii doctori au început să şuşotească... aşa că n-am auzit nimic din ce-şi spuneau. După aceea, domnul Antonescu a plecat acasă şi domnul Dârlogea mi-a spus să mă duc să pornesc focul la calorifer.

Puţin timp după ce am intrat în cabinet, s-a înapoiat şi domnul Antonescu, care a scos un satâr de sub haină, iar domnul Dârlogea mi-a spus să mă duc să aştept în biroul dânsului.

Vă jur că n-am ştiut ce vor să facă!... Abia după ce i-am auzit lovind cu satîrul, am înţeles... – spuse ea, începând din nou să plângă.

Apostolescu încercă să-şi imagineze ”ce se petrecuse atunci în dosul uşii şi, simţind că-l apucă greaţa, se grăbi să-şi aprindă o ţigară.

— După aproape o oră, au deschis uşa şi mi-au cerut să-i ajut să care resturile fetei pe care le înfăşurară în hainele cu care aceasta venise.

Văzând că refuz, mi-au spus să stau de pază la uşa camerei caloriferului...

— De ce trebuia să stea cineva de pază acolo? Doar nu locuia nimeni pe culoarul anexelor?! întrebă Apostolescu mirat.

— Ba da. În seara când a murit studenta, Nuţi rămăsese să doarmă în camera de serviciu, care-i vizavi de calorifer.

— Nuţi şi mai cum? se interesă Apostolescu.

— Petrescu... sau cam aşa ceva.

— Bine, continuaţi.

— După cum vă spuneam, eu am stat de pază pe culoar, iar dânşii au cărat pachetele şi le-au ars în calorifer.

— Cum aţi intrat în posesia lănţişorului de aur?

— Mi l-a dat domnul Antonescu când au terminat cu arderea fetei şi am început să spăl sângele din cabinet. Dânsul şi-a oprit un inel cu două pietre şi mie mi-a dat lănţişorul.

— Ce aţi făcut cu hainele victimei?

— După cum v-am spus, au fost arse odată cu fata. Apoi, mai târziu, m-au trimis să arunc în calorifer şi paltonul şi cizmele de cauciuc care rămăseseră în vestibul.

— A durat mult incinerarea studentei?

— S-a terminat pe la trei dimineaţa.

— Aţi stat tot timpul pe culoar?

— Nu, n-am putut să rezist şi am fugit de câteva ori în cameră şi am vomat.

— Deocamdată am terminat – zise Apostolescu, făcându-i semn lui Simionescu să cheme gardianul care aştepta afară.

— Şefu', îi luăm la rând şi pe ceilalţi?

— Nu! Prefer să-i iau în prealabil o declaraţie şi doctorului Cristescu. Şi, evident, nu pot să fac asta acum, la douăsprezece noaptea. Lăsăm pe mâine dimineaţă, când am să te rog să-l pofteşti aici.

Capitolul XXXVIII

REZOLVAREA CAZULUI V.P.

În jurul orei opt şi jumătate, Simionescu îşi făcu apariţia în birou şi, în loc de bună ziua, anunţă: — L-am adus, şefu', e afară. Îl introduc?

Apostolescu confirmă bine dispus.

Doctorul Florin Cristescu era un bărbat de înălţime mijlocie şi suplu. În contrast cu părul complet albit, nu părea să aibă mai mult de 40 de ani.

După ce se instală pe scaunul oferit, îşi fixă ochii de culoare deschisă pe chipul lui Apostolescu şi se interesă pentru ce a fost invitat acolo.

Anchetatorul, remarcând timbrul plăcut al vocii, spuse: — Suntem informaţi că ne puteţi furniza unele lămuriri în legătură cu decesul studentei Viorica Panaitescu.

— Inexact! Habar n-am despre cine vorbiţi – răspunse el, ridicând din umeri.

— Dar despre pacienta pe care aţi găsit-o în casa doctorului Dârlogea, la sfârşitul lunii februarie, vă amintiţi?

Doctorul Cristescu, fără să se grăbească, îşi scoase o ţigară din port-ţigaret şi, după ce o aprinse cu o brichetă şi trase cu aviditate un fum, se decise: — Trebuie să vă mărturisesc că nu-mi amintesc prea bine. Şi această lipsă de memorie, care se pare că vă contrariază, este motivată de un mic, foarte mic, articol din Codul penal, care se referă la obligativitatea păstrării secretului profesional. Ce părere aveţi, aşa-i că am dreptate? întrebă el zâmbind amuzat.

— Neîndoielnic, trebuie să recunosc că aveţi perfectă dreptate! într-adevăr, în Codul penal există articolul la care v-aţi referit... Dar nu văd ce legătură faceţi între acea prevedere şi întrebarea mea! zise Apostolescu pe acelaşi ton.

— Am impresia că apare un nonsens. Deşi sunteţi de acord că legea nu-mi permite să vorbesc, insistaţi s-o fac! Recunosc că nu prea pricep cum vine asta...

— Fata aceea, pe care aţi văzut-o la doctorul Dârlogea, era pacienta dumneavoastră?

— Nu! Atunci am văzut-o pentru prima şi ultima oară.

— Ei, vedeţi că am dreptate? spuse zâmbind Apostolescu.

— Mărturisesc că nu prea văd unde-i dreptatea de care-mi vorbiţi! răspunse el, privindu-l contrariat pe anchetator.

— E foarte simplu! Articolul pe care l-aţi invocat se referă numai la acele situaţii în care, prin profesia de medic, aţi divulga secrete care ar putea să aducă prejudicii unui pacient de-al dumneavoastră... Şi cum în cazul în speţă nu-i vorba de aşa ceva... puteţi vorbi liniştit. Mai ales – continuă Apostolescu – că în legea la care v-aţi referit mai există un articol, care precizează că: „persoana care a luat cunoştinţă de o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal este obligat să depună mărturie în calitate de martor!”

— Mă dau bătut – zise doctorul Cristescu, ridicându-şi în glumă mâinile deasupra capului –, deoarece se pare că cunoaşteţi legile mai bine ca mine. Vă ascult.

— Domnule doctor, vă rog să-mi relataţi tot ce s-a întâmplat din momentul în care Dârlogea a făcut apel la dumneavoastră.

— În urmă cu câteva luni, Dârlogea mi-a dat telefon şi m-a rugat să vin urgent la el. Mi-am dat seama că este vorba de ceva grav şi, după ce m-am îmbrăcat, am plecat. Când am ajuns acolo, cred că era ora unsprezece noaptea, m-a întâmpinat Dârlogea şi mi-a spus că a făcut un avort în bune condiţii, atât în ceea ce priveşte dilataţia cât şi extracţia, dar că la scoaterea placentei s-a pornit o hemoragie pe care nu reuşeşte să o oprească. După ce i-am cerut relaţii asupra tratamentului şi medicamentelor administrate pentru oprirea hemoragiei, am trecut la consultarea pacientei.

— Mă iertaţi că vă întrerup. Spuneţi-mi, când aţi consultat-o se afla pe masa ginecologică?

— Nu, pe o canapea.

— Ce aţi constatat?

— Mi-am dat seama că hemoragia a fost provocată de o ruptură a colului uterin, pe o lungime de 8—10 centimetri, şi le-am explicat că singura soluţie pentru salvarea pacientei este intervenţia chirurgicală într-un spital.

— Cum au primit acest sfat?

— S-au opus amândoi, spunându-mi că nu pot apela la un spital, deoarece dau de bucluc. Le-am explicat că, dacă nu se decid repede, buclucul va fi, fără nicio îndoială, şi mai mare. Văzând că nu-i pot convinge, m-am înfuriat şi am plecat. Ce s-a mai întâmplat după aceea, nu ştiu. În tot cazul, din acea noapte, atât Dârlogea cât şi Antonescu când mă vedeau pe stradă întorceau capul pentru a nu mă saluta.

— După părerea dumneavoastră, pacienta ar fi putut supravieţui fără să fie internată într-un spital?

— Nu. N-avea nicio şansă. Era o ruptură prea mare... – răspunse doctorul Cristescu clătinându-şi capul şi continuă: eu ştiu că de obicei dumneavoastră puneţi întrebările, dar am să vă rog să faceţi o excepţie şi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat până la urmă cu pacienta? A scăpat?

— Din contră, diagnosticul dumneavoastră a fost corect. Pacienta a decedat!

— Ce să-i faci, un accident nenorocit!

— Aţi spus accident?! întrebă surprins Apostolescu.

— Evident. Cum altfel ar putea fi calificată cauza decesului?

— Să ne lămurim, domnule doctor – începu Apostolescu. Dacă vă referiţi la cauza pornirii hemoragiei, într-adevăr, s-ar putea admite ideea accidentului. În ceea ce priveşte' cauza decesului, în mod sigur, este cu totul altă poveste... poveste pe care o numesc crimă de omucidere!

— Cred că calificarea pe care vreţi s-o daţi este, cel puţin, ilogică – contestă doctorul Cristescu. Din câte ştiu eu, noţiunea de crimă presupune o premeditare şi cred că este absurd să se creadă că Dârlogea a urmărit să-şi ucidă pacienta...

— Având în vedere faptul că pacienta n-a murit în timpul operaţiei, ci după o agonie de cel puţin două ore, timp în care Dârlogea şi Antonescu au fost conştienţi de pericolul ireversibil în care se afla – o dovadă fiind produsă chiar de sprijinul pe care vi l-au cerut în toiul nopţii – şi totuşi n-au internat-o într-un spital, deşi repet, au prevăzut deznodământul, înseamnă premeditare. Dacă adăugaţi la asta şi felul inimaginabil de monstruos în care au profanat corpul pacientei pentru a face să dispară urmele fărădelegii lor, veţi avea portretul moral al... al acestor sub-oameni.

— Nu înţeleg! Ce vreţi să spuneţi prin profanare monstruoasă? întrebă doctorul Cristescu intrigat.

După ce Apostolescu îi explică în câteva cuvinte procedeul utilizat de criminali pentru a face să dispară urmele faptei, de pe chipul doctorului Cristescu pierise, odată cu culoarea roză a obrazului, orice urmă de bună dispoziţie şi abia reuşi să îngâne: — Dumnezeule! Cum au putut să facă asta...? Era caldă când au tăiat-o!... Poate că încă trăia când... cu satîrul!...

— Dane – zise Apostolescu, după ce doctorul Cristescu părăsi încăperea, lăsând o declaraţie scrisă asupra celor cunoscute de el – să trecem la faza finală a cazului. Vom începe cu interogarea lui Antonescu şi terminăm cu Dârlogea.

***

Când Dârlogea ieşi din biroul anchetatorilor, era trecut de ora patru după-amiază.

Deşi la început cei doi negaseră cu îndărătnicie faptele, puşi în faţa probelor prezentate de Apostolescu, sfârşiră prin a recunoaşte crima imputată. Bineînţeles, în ceea ce priveşte paternitatea ideii de a profana cadavrul victimei fiecare dintre ei se grăbi s-o cedeze celuilalt.

— Şefu’ – începu Simionescu –, încheiem dosarul de trimitere în judecată?

— Scuză-mă, dar astăzi nu mai facem nimic. După atâta alergătură, meritǎm şi noi o după-amiază liberă! zise

Apostolescu, ridicându-se în picioare şi întinzându-şi braţele pentru a se dezmorţi.

Capitolul XXXIX

ÎNAPOI LA COLETELE MACABRE

A doua zi, Simionescu scria de zor la raportul de incriminare a lui Dârlogea, Antonescu şi Aglaia Negulescu, iar Apostolescu examina piesele metalice găsite de Maier în cenuşa caloriferului.

În timp ce Apostolescu examina bucăţica de tablă îndoită, Simionescu, ridicându-şi gânditor capul, probabil în căutarea unui cuvânt mai potrivit în text, îl văzu şi-i zise: — Şefu', ce-ţi mai chinuieşti mintea?... Zarurile au fost aruncate şi problema-i rezolvată!

— Ei, numai aşa, de amorul artei... îţi mărturisesc că tinicheaua asta mă intrigă.

— O fi aruncat-o cineva de la etaj, şi-a nimerit drept în cutia de cenuşă. Nu-i de loc exclus...

— Ba cam este, un pic, exclus! Poartă urme de oxidare prin flacără... deci a trecut şi ea prin vatra caloriferului.

— Admiţând că s-a întâmplat aşa, ce importanţă poate să mai aibă acest amănunt?

— Eu nu spun că are importanţă, ci că, din punct de vedere tehnic, mă intrigă... – răspunse Apostolescu, în timp ce telefonul începu să zbârnâie.

Ridică receptorul şi răspunse:

— Da, eu sunt... Aha! Şi spui că m-ai tot căutat, dar nu m-ai găsit?... Vezi să nu-ţi crească nasul, ca la ştii tu cine... Bine. Hai, vino!

Câteva minute mai târziu, când se deschise uşa şi îşi făcu apariţia chelia şi ochii albaştri ai maiorului Ciocârdel. Apostolescu tocmai începuse să îndrepte bucata de tablă cu ajutorul unui cuţit vânătoresc.

— Am onoarea să vă salut... – începu Ciocârdel.

— Păcat că nu-ţi putem împărtăşi sentimentul – replică Apostolescu în glumă, în timp ce-l invita să ocupe un scaun. Zi, m-ai căutat de zor?...

— Parol! Da' n-a fost chip să te dibuiesc.

— Şi de unde dragostea asta fierbinte?... Aha, m-am lămurit! Ai aflat că am elucidat un caz... şi, conform tradiţiei, trebuie să dau un „cinci stele“. E în regulă, ne vedem diseară la ora opt în faţă la „Lido“.

— Fie, treacă de la mine... Am să vin. Nu mai insista!

— Şi eu care aveam emoţii că mă vei refuza...! zise Apostolescu, admirând distrat bucata de tablă pe care o îndreptase între timp.

— Cum ţi-am spus, sunt de acord cu coniacul, dar nu pentru asta venisem. M-ai rugat să verific nişte persoane care ar fi putut să aibă legătură cu Lina Gligorescu, femeia depesată. Ei bine, după ce am cercetat ultimele persoane de pe lista pe care mi-a dat-o Simionescu, am alcătuit alta cu doamna Niculescu, aşa cum mi-ai indicat tu. Această ultimă listă conţinea cinci nume, din care am epuizat patru fără să fi obţinut ceva concludent, şi la ultimul m-am oprit...

— De ce? întrebă Apostolescu privindu-l mirat.

— Stai să vezi! continuă maiorul cu un calm imperturbabil. Deosebit de verificarea listelor, mi-ai cerut să identific un bărbat căruia i se furaseră 1 800 de lei şi un buletin de identitate...

— De ce le amesteci? îl întrerupse Apostolescu.

— Nu le amestec eu, s-au amestecat singure... Primind de la „evidenţă” numele păgubaşului şi fiind destul de puţin comun, mi-am amintit că figura şi în lista alcătuită cu doamna Niculescu. Şi atunci, cum era şi firesc, l-am radiat de pe lista de cercetare a băieţilor mei, presupunând că această coincidenţă nu te poate lăsa indiferent...

— Spune-mi, cine este? ceru Apostolescu nerăbdător.

Ciocârdel îşi scoase tacticos un carneţel şi, după ce-l răsfoi, fără grabă, începu să citească: — Niculae Dârlogea, de profesie medic, cu domici...

— Poftim! exclamă Apostolescu, în timp ce Simionescu scăpă stiloul din mână.

— Da’ ce s-a întâmplat? întrebă intrigat Ciocârdel, când văzu efectul precizării sale.

Apostolescu şi Simionescu erau stupefiaţi.

În clipa când Ciocârdel ceru din nou să i se explice de ce i-a uluit numele pe care îl citise, Apostolescu îşi lăsă ochii pe tabla găsită în lada cu cenuşă şi îşi dădu seama că este o cataramă.

Exact în secunda următoare, coroboră informaţia furnizată de Ciocârdel cu obiectul din tablă şi-i strigă emoţionat lui Simionescu: — Dă-mi pantoful pe care l-am găsit în strada Doctor Marcovici!

Simionescu, deşi nu mai pricepea nimic, se grăbi să execute ordinul.

Apostolescu, sub privirile pline de uimire ale colegilor săi, începu să compare catarama pantofului cu cea găsită în cenuşă.

— E aceeaşi! Deşi garnitura din masă plastică a fost arsă în foc... osatura metalică e aceeaşi... – murmură el gânditor. Dar care-i explicaţia...?

Îşi luă nervos o ţigară, o aprinse şi începu să se plimbe prin birou, în timp ce ceilalţi doi colegi se abţineau să-l tulbure.

— Dane – zise el oprindu-se brusc –, ştii că Lina Gligorescu mai avea un nume?

— ... Da... numai aşa se explică! Se mai numea şi Nuţi Petrescu!... Cere să ni-l trimită imediat pe Dârlogea de la arest.

În timp ce Simionescu lua legătura prin telefon cu arestul, Ciocârdel preferă să se facă nevăzut.

Deşi Apostolescu, învăţase să nu se mai lase surprins de mârşăvia faptelor comise de semeni, de astă dată era revoltat. Dacă presupunerea lui era corectă – şi nu se putea să nu fie –, avea de-a face cu un monstru.

Numai această răvăşire interioară ar fi putut explica duritatea cu care începu să-l interogheze pe Dârlogea imediat ce acuzatul lui lua loc pe scaun.

— Vă rog să-mi răspundeţi, scurt şi precis, cine este Nuţi Petrescu?

— Era o femeie de serviciu care lucra la mine din când în când...

— De ce folosiţi timpul trecut? A murit?

— Nu, adică nu ştiu... N-a mai fost de mult...

— Când a fost ultima oară la dumneavoastră?

— Eu ştiu...? Cred că prin ianuarie trecut.

— De unde o cunoaşteţi?

— De la... Nu-mi mai amintesc! în tot cazul, o cunosc mai de mult.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu.

— Când aveaţi nevoie de serviciile ei, cum o anunţaţi?

— Nici cum. Ea venea la mine, din când în când, şi mă întreba dacă n-am ceva de lucru.

— Menajera dumneavoastră, Katy, îmi spunea că, atunci când aveaţi nevoie de Nuţi, telefonaţi la o familie unde ea obişnuia să se ducă des şi rugaţi să fie anunţată. La ce familie făceaţi apel?

— Văd că ştiţi să colaboraţi cu slugile... – persiflă doctorul.

— Colaborez cu toţi oamenii cinstiţi – şi îmi fac o onoare din asta! – pentru a putea extirpa buruienile otrăvite ale societăţii – replică aspru Apostolescu, apoi imediat: Aştept să-mi răspundeţi la întrebare!

— Regret, dar nu vă pot satisface curiozitatea. Am uitat la ce telefon îi lăsam vorbă să vină la mine... Ce să fac – zise el, ridicând sfidător din umeri –, aşa-i cu bătrâneţea, mai uită omu'...

— Nu face nimic, dacă aţi uitat, am să vă reîmprospătez eu memoria. Este vorba de familia Niculescu.

— Ah, cum am uitat! într-adevăr, aveţi dreptate, era vorba chiar de propria mea verişoară – recunoscu el ironic.

— Puteţi să-mi explicaţi de ce era cunoscută la dumneavoastră sub numele de Petrescu, când în realitate se numea Gligorescu?

— Este o greşeală a mea. Credeam că e căsătorită cu Petrescu, chelnerul cu care trăia.

— De ce aţi omorât-o? întrebă repede Apostolescu.

— Cine, eu?! Glumiţi, probabil. Am aflat ce i s-a întâmplat din ziare.

— Domnule Dârlogea, vă fac cunoscut că, spre deosebire de cazul studentei Viorica Panaitescu, deţinem toate datele necesare incriminării dumneavoastră şi, indiferent de poziţia pe care o veţi adopta, veţi fi judecat pentru ambele omoruri...

— Şi cam ce dovezi aveţi? întrebă el cu insolenţă.

— Aţi fost văzut când aţi abandonat în Gara de Nord pachetul cu torsul Linei Gligorescu.

— Dacă a existat un astfel de martor, de ce nu m-aţi arestat până acum? zise el neîncrezător.

— Pentru a nu rămâne cu impresia că blufez, pot să vă precizez ţinuta vestimentară, precum şi faptul că aţi avut la dumneavoastră în acel moment şi pachetul pe care l-aţi aruncat în apa Dâmboviţei. Ba mai mult, pot adăuga că, după ce aţi ieşit din gară, vi s-a furat un portofel cu 1 800 de lei. E adevărat?

— Aţi prins hoţul? se scăpă acuzatul.

— Deci – continuă Apostolescu, fără să-i răspundă – nu aveţi altă alternativă decât să mărturisiţi totul.

— Bine. Sunt de acord să vă povestesc tot ce doriţi, dar numai mâine... acum sunt prea obosit.

Apostolescu, care cunoştea mentalitatea criminalilor, ştia că dacă îl lasă să se odihnească, nu va mai recunoaşte nimic şi va trebui să o ia iar de la început şi, deşi şi el era frânt de oboseală, insistă.

— N-are rost să mai amânăm până mâine. Spuneţi pe scurt tot ce s-a întâmplat şi veţi fi liber să vă odihniţi.

— Bine, dar sunt un om bătrân... N-aveţi dreptul să mă chinuiţi.

— Oare femeile pe care le-aţi ucis n-au fost chinuite?! Izbucni Apostolescu.

— Lina şi-a meritat moartea! Era o şantajistă ordinară!

— Continuaţi, ca să terminăm mai repede – îl îndemnă Apostolescu.

— Bine, Iată ce s-a întâmplat – se decise el: în noaptea când a trebuit să distrug corpul studentei, Lina rămăsese să doarmă la mine, în camera de lângă calorifer. După aceea, câteva zile mai târziu, când a venit la mine să mă şantajeze, mi-a povestit că, fiind trezită de zgomotul pe care-l făceam la calorifer şi simţind mirosul de carne arsă, şi-a dat seama ce s-a întâmplat şi s-a decis să profite. Pentru a fi sigură de succesul şantajului ei, s-a strecurat pe culoar, probabil profitând de neatenţia Aglaiei, şi a găsit pe jos un pantof, care ne căzuse când o transportam pe studentă, şi l-a ascuns.

Uitasem complet de existenţa ei, când, o zi după ce mi se făcuse percheziţie în casă, a venit să mă şantajeze. Desigur că am încercat să-i resping acuzaţiile, spunându-i că, probabil, a avut un coşmar. Atunci mi-a spus că are un pantof al fetei şi, dacă nu înţeleg să ajut o femeie bătr\ână şi săracă, îşi va face datoria şi va duce pantoful la poliţie.

N-am avut de ales şi i-am dat 1 000 de lei, urmând ca această sumă s-o primească lunar.

Luna următoare, când a venit după bani, mi-a spus că a fost bolnavă şi n-a putut să muncească deloc. În concluzie, m-a rugat să-i dau renta şi pentru luna următoare. Credeam că e o femeie cinstită şi i-am dat banii ceruţi. Dar, la sfârşitul lunii aprilie, a apărut din nou, cerându-mi iar bani. Mi-am dat seama că, de fapt, luna anterioară, ea nu făcuse altceva decât să obţină o dublare a rentei şi i-am dat şi aceşti bani.

Când însă, la sfârşitul lunii mai, a apărut din nou, de data asta cu pretenţia să-i dau 3 000 de lei, m-am înfuriat şi i-am spus că, după câte făcuse unchiul meu pentru ea, aducând-o în Bucureşti şi lăsând-o să locuiască gratuit într-o casă de-a lui, este o nerecunoscătoare neruşinată. Atunci ea, o slugă, şi-a permis să mă facă ucigaş. Obrăznicia ei fără margini m-a scos din minţi şi mi-am murdărit mâna trăgându-i o palmă. Nu ştiu cum s-a făcut, dar a căzut peste radiatorul caloriferului şi, lovindu-se la cap, a murit.

N-am mai avut încotro şi am început să-o tai, cu intenţia s-o ard ca şi pe studentă. Când terminasem treaba pe jumătate, mi-am dat însă seama că sunt în plină vară şi nu pot utiliza caloriferul fără să atrag atenţia chiriaşului de la etajul doi...

— Şi atunci v-aţi decis s-o desfiguraţi pentru a împiedica identificarea ei... – completă Apostolescu.

— Exact! Asta am dorit şi trebuie să recunoaşteţi că am reuşit pe deplin – zise el cu satisfacţie.

— De unde aţi luat pătura în care aţi ambalat resturile cadavrului?

— Aha! Ştiu că asta v-a dat multă bătaie de cap^— zise el, râzând satisfăcut. Şi doar era atât de simplu... în timpul războiului o ţineam prinsă în cuie la fereastra dormitorului meu, pentru camuflaj, iar ulterior a fost utilizată pentru călcatul rufelor şi, după aceea, drept cuvertură pe patul din camera de serviciu de lângă calorifer. Ceea ce v-a derutat pe dumneavoastră au fost cele patru găuri, din bucata mare... Şi dacă aţi şti că numai întâmplător am tăiat pătura în locul respectiv... – adăugă el râzând zgomotos.

— Cine v-a a ajutat la uciderea ei?

— Nimeni. În sâmbăta aceea când a venit la mine eram singur acasă.

— Ceilalţi doi complici ai dumneavoastră, Antonescu şi Aglaia, au ştiut de şantajul Linei Gligorescu?

— Nu. Am avut grijă să nu ştie nimic... şi aşa erau ei destul de îngroziţi de moartea studentei.

— Vă pare rău de ce-aţi făcut? întrebă Apostolescu, cu dorinţa de a i se confirma o bănuială.

— Să-mi pară rău? Pentru ce? Pentru o slugă care-şi permite să-şi şantajeze stăpânul care-i dă de mâncare! Glumiţi, probabil, nu?

— Nu vă pare rău nici pentru cele petrecute studentei Viorica Panaitescu?

— Ea era oricum moartă, şi deci fără nicio valoare, iar eu... Eu sunt o somitate medicală şi era firesc să continui să activez în folosul umanităţii! zise el cu convingere.

— Dane – se adresă Apostolescu grăbit lui Simionescu –, să fie dus imediat la arest!

***

— Brr... Ce podoabă – zise Simionescu cutremurându-şi umerii, după ce rămaseră singuri. Dacă nu ne-am fi ocupat noi de cazul Vioricăi Panaitescu, precis cazul Gligorescu rămânea neelucidat...

— N-ai dreptate. Dane! Oricum am fi ajuns la el. Nu uita că figura pe lista lui Ciocârdel. E adevărat că ar mai fi trecut câteva luni, dar tot n-ar fi putut să ne scape.

— Mergem, şefu', să respirăm un pic de aer curat?

— Mergem, Dane! A, să nu uit! Dacă vii mâine dimineaţă mai devreme, fă o adresă şi cere constituirea unei comisii de expertiză neurologică pentru stabilirea responsabilităţii lui Dârlogea.

— Crezi că...?

— Nu găsesc altă explicaţie!...